

MAGYAR ÜRIASSZONYYOK LAPJA

Kertész Béla lapunk főszerkesztőjének leánykája: Iluska és vőlegénye: Csorba László

TÁRSASÁGBÓL

Vitéz Kovács felvétele, Szeged

Dr. SOMOGYI SZILVESZTERNÉ
SZEGED VÁROS POLGÁRMESTERÉNEK NEJE

Vitéz Kovács felvétele, Szeged

IFJ. Dr. DOBAY GYULÁNÉ
TB. TISZTI FŐÜGYÉSZ NEJE, SZEGED

Vitéz Kovács felvétele, Szeged

KERNER ANTALNÉ
FŐMÉRŐK NEJE, SZEGED

Vitéz Kovács felvétele, Szeged

IFJ. Dr. DOBAY GYULÁNÉ
TB. TISZTI FŐÜGYÉSZ NEJE, SZEGED

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT
Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN • SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI., JÓKAI-U. 37 (BERLINI-TÉR SAROK) • TELEFON: AUTOMATA 107—23 • POSTATAKARÉKPÉNZTÁRI CSEKKSZÁMLA: 41.490 • ELŐFIZETÉSI ÁR: MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 P, FÉLÉVRE 12 P, NEGYEDÉVRE 7 P • BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN, OLASZORSZÁGBAN ÉS ROMÁNIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 30 P, FÉLÉVRE 15 PENGÓ, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 40 P, FÉLÉVRE 20 P. AMERIKÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR • EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR

Hogy lehet itthon tartani a nyaraló közönséget

MÉG NEM PERZSEL a napsugár, még nem tüzesedtek át a nagyváros falai, még nem határoztuk el, hol fogunk nyaralni. Idejekorán emeljük fel szavunkat, mint ahogy tettük minden esztendőben, jóval a nyári propagandahadjárat megindítása előtt. Célunk most is az, hogy hatóságokat és testületeket, a nyaralás ügyével foglalkozó állami és önkormányzati szerveket épp úgy, mint az érdekelteket, olyan szempontokra figyelmeztessük, amelyek végzetesen megbosszulják magukat, ha ismét mellőzésben lesz részük. Frázismentesen, a nyugodt tárgyilagosság hangján beszélünk. Reméljük, végre meghallgatnak bennünket és jó szívet, hazafias szándékkal adott figyelmzeteéseink és tanácsaink nem futnak az Alföld sívó homokjába, dagadó sarába.

Olvassuk, hogy a Magyar Államvasutak harminchárom százalék kedvezményt adnak az úgynevezett weekendezőknek. Olvassuk, hogy a Balaton-Szövetség megállapítása szerint a mult esztendőben hatvanötezer magyar látogatott el Olaszországba. Véletlenül került össze ez a két hír. Holott különben is összetartozik. A Máv. harmincháromperentes kedvezményének szinte logikus következménye az, hogy a magyarok tízezerrel mennek Itáliába. Mint tudni méltóztatnak ugyanis, az olasz államvasutak kerek ötven százalékos kedvezményt adnak az utasoknak. Nos, ha a Máv. makacsul megmarad a harminchárom mellett, akkor a Balaton Szövetség a jövő évben a magyarok még tömegesebb utazásáról számolhat be, de nem a Balaton körül, hanem Itália csodálatos városaiban és tengeri fürdőin. Ha itthon akarjuk tartani a nyári hónapokra az úgy-ahogy tehető középosztályt, akkor a lehető legnagyobb kedvezményekkel kell szolgálni. Még pedig nemcsak az utazásnál, hanem a lakás, az ellátás, a fürdőzés, az üdülő ember által jogosan megkívánt minden kényelem dolgában is.

Kezdjük a lakásnál. Régóta panaszoljuk s velünk együtt mindenki, akit csak egyszer vetett sorsa dunamenti vagy balatoni fürdőhelyre, hogy rendkívül primitív, rendkívüli tisztátalan és amallett rendkívül drága lakások, illetve szobák riasztják el a közönséget. Nem akarjuk most leírni, milyen állapotban találunk kiadó családi lakásokat, illetve vendégszobákat. Elégedjek meg az olvasó azzal, hogy — egyenesen a hatóságokhoz fordulunk, gyors beavatkozást kérve. A magyar nyaralóhelyeken általános lakásraziát kell foganatosítani olyképpen, hogy mindenütt a tisztiorvos vagy egy speciálisan képzett s e célra kirendelt orvos vizsgálja felül egészségügyi szempontból a kiadó lakásokat, továbbá az egész környezetet.

ahová a városi embereket nyaralásra invitálják. Ennek a vizsgálódásnak nagyon alaposnak és minden körülményre kiterjedőnek kell lennie. Tapasztalatból beszélünk, mikor a fontosabb szempontokat a következőkben jelöljük meg:

1. Meg kell vizsgálni, hogy a kiadó lakás gondozott, egészséges fekvésű, féregmentes-e; 2. hogy a víz iható-e; 3. hogy a község azon utcáit, ahol nyaralók laknak, rendszeresen locsolják vagy a port olajjal lekötik-e; 4. hogy az egészségügyi berendezések megfelelnek-e a köztisztaság követelményeinek?

Azoktól a községektől, amelyek az elég csinos összegben kirótt ú. n. kúrtakságot nem az utak rendezésére, karbantartására és portalanítására fordították, még a jogot is el kell venni, hogy nyaralóhelyeknek nevezzék magukat. Az ilyen községek egyszerűen kompromittálják a magyar fürdőügyet és messzire kergetik a szerencsétlen városi nyaralókat, túl a határon. A kiadó lakások és szobák tulajdonosait kötelezni kell, hogy a helyiségeket a legtisztább állapotba hozzák. Amely községben nincs kellemes ivóvíz, ott a szódavizgyártást és az ásványvíz-kereskedést a legszigorúbb hatósági ellenőrzés alá kell helyezni, nehogy a rászoruló közönség undok megszarolására adjon állandó alkalmat az egészséges, tiszta víz hiánya.

Ezt kívánja a közegészségügy érdeke. De vannak közrendészeti és kényelmi szempontok is.

Sok magyar fürdőhely valósággal hirhedtté lett arról, hogy hajnalig tartó vad dorbézolások lármája veri fel a csöndet és a pihenni akaró vendégek tehetetlenül ki vannak szolgáltatva a rendbontóknak. Ezt a duhaj mulatozást csirájában el kell fojtani. S mivel a kisebb magyar fürdőhelyeken nincsenek olyan vastagfalú, emeletes paloták, amelyeknek belső termeiből nem hatol ki a lárma az utcára, egyszerűen be kell tiltani a hangos dárídózást. Korai zárórát és könyörtelen ellenőrzést követel az üdülőközönség nyugalma. Sokezerre rúg minden nyáron azoknak a városi embereknek a száma, akik hazafias okokból itthon akarják elköltetni a nyaralásra szánt pénzüket, de a tűrhetetlen mulatozások úgy aláásták az idegrendszerüket, hogy egészségük helyreállítása végett újabb nagy áldozattal külföldre kell menekülniök, ahol tárt karokkal és minden aprólékosságra kiterjedő figyelmességgel várják őket.

Közvizsgálati hatóságoknak kell megvizsgálni a kúrtaksa kivetését is. Annak nem szabad megtörténnie, hogy Bivalyfüreden vagy Reszegefokon ugyanannyi fürdődíjat szedjenek, mint Vichyben vagy a Lidón. A külföld nagy, látványosságzámba

menő és rengeteg szórakozással, kényelemmel szolgáló fürdőhelyei azért szednek kúrtaksát, hogy az utakat, parkokat, kirándulóhelyeket évről-évre csinosítsák, fejlesszék, hogy új meg új közintézményeket hozzanak létre. A mi kis fürdőhelyeinken irgalmatlanul behajtott kúrtaksákból pedig még csak a porban fetrengő utcák locsolására sem jut, nehogy — teszem azt — egy megfelelő olvasóterem vagy nyilvános hangversenyeket rendező zenekar létesítésére.

A nyaralók kényelmét főleg a fürdésnél kívánjuk hathatósabban megvédeni. Sok mindenféle apró zaklatást szeretnek kigyalni a helyi hatalmasságok. Az ilyesmik elviselésére városi embernek nincsenek idegei. Pihenni nem azért megyünk, hogy bosszantsanak. Van benne elég részünk egész esztendőben.

Nagyon kérjük az illetékes tényezőket, szíveleljék meg ezeket az észrevételeket s tegyenek meg mindent a magyar fürdők színvonalának javítása érdekében. Ne higgyék, hogy a városi elemek szívesen mennek messze külföldre, kivált a mai nehéz időkben. Azt a pár száz pengőt, amibe az utazás kerül, inkább arra fordítanák, hogy a két-három heti pihenésük idejét megduplázzák. S most, amikor minden fillérre szükségünk van, az Isten szerelméért, ne riasszuk el, hanem fogjuk meg a két kezénél a magyar nyaralót és vigyük szeretettel olyan körbe, ahol jól érzi magát. A külföldre vitt pénz többé nem jön vissza. Sőt: aki külföldre ment és mindent megtalált, ami a pihenő embernek kell, további propagandát csinál itthon a külföldnek. Tartsuk itthon a magyarokat, — igen, de ez csak akkor sikerül, ha fürdőhelyeink becsületesen ki is szolgálják őket.

A hárs alatt

Irta: Somlay Károly

Az állomási épület elcsöndesedett, csak a jelzőcsengő éles szava csilingel.

A raktáron túl libalegelő zöldel. Néhány nyirfa hosszú sávokat vet a pástra. Egy kéksipkás vasúti munkás hever hasmánt a fák alatt és újságpapírosból tepertőt csipked bicsakjával a kenyere mellé. A sineken túl levő kocsmá nyitott ablakából férfihang hullámszik az aranyszínű levegőbe.

A kocsmából egy másik munkás lépked az árnyékban hüselgető, eddegelő kéksapkás felé. Bamba nézése, lekönyult alsó ajaka elárulja, hogy pálinkát ivott.

— Ebédelsz, Miklós? ... Jó ápitust, — szólítja meg a kéksipkást és melléje helyezkedik a gyöpre.

— Csak rágódok, mint kuvasz a csonton, mert bizony vékonyfüstű az én konyhám. Nincsen, aki főzzen számomra. Legföljebb, ha pirosbetűs napokon falok valami főttet itt a kantinban. Húst vasárnap is csak akkorát eszem, mint az egér farkincája.

— A bolond eszedet, hát kapari ember lettél?! ... Koplalsz? Miért nem házasodol? Már bent vagy az időben, a harmasz felé megy ... Egykorúak vagyunk, aztán nekem már három kis pulyám is van, a negyedikkel most gömbölyödik bölcsőre a hékám, a Kata ... Kereseted is van.

Miklós nem felel, csak a szemöldökét emelgeti. Nincsen véle tisztában, hogy kiöntheti-e gondolatait ez előtt az italos előtt, akinek mindenféle kulacshoz pászol a szája.

— Nem tudom bár, hogy mit végeztek felőlem a magas mennyországban, de úgy látom, aztat végezték, hogy ne házasodjam meg ... Kurta nyolcadon vagyok biz' én a szerelem dolgában, — mondta mégis néhány perc múltán.

— Nem kéne tán olyan finnyásnak lenni a nőben. Válogatós vagy, Miklós.

— A vackort nem nézhetem fügének.

— Hát a Linával hogyan vagy?

— A Berki Linával? Én bár fogékony voltam szívemmel a Lina iránt, ő bezzeg elkülönödött tőlem. Néhány hónap óta úgy néz rám, mint a méltos bürgére ... Talán megváltoztak a szándékai, vagy talán másvalaki van a szívében, de én már csak senki vagyok az ő szemében.

— Az a poklok iva-

déka, a Görgényi Imre ... ő csinálta a bajt köztetek.

— Ő roncsolta el az életemet. Abban voltam, hogy az öszön egy pár leszünk avval a lánnyal, aztán ... aztán így fordult a sor.

— És éppen ez az Emrus ... Pedig az Emrus alig veszi a Linát feleségül, aki olyan nincstelen szegény, mint a nagybőjti citorás. Micsoda ő az Imre szemében? Egy csók, egy ölelés ... Az Imre előtt a hegy is csak mákszem. Tara-josan, tele beggyel bánik ő mindenkivel.

— Ismersz engem, Péter. Tudod, hogy olyan vagyok, mint a dob: hallgatok, ha nem ütnek. A minap azonban, mikor együtt voltam véle a kocsmában, már abban voltam, hogy beléköttök, hogy megfojtom, hogy szívébe döföm a bicsakomat ... Bánom is aztán, hogy mi gyön utána! ... De ő megérezte nyilván a sáfránillatot, mert eliszkult a szemem előtt ...

A kéksipkás elhallgatott. Lelki lázadozásai csak eltorzult arcán vonaglottak.

A másik vasutas is elcsöndesedett. Csak nagysokára hozta szóra a közelben hömpölygő folyóvíz zúgása.

— Ni csak, a tehenek hogy mártogatják szájukat a vízbe, de nem isznak. Ez esőt jelent, pedig már a parttal színel a víz, — mondja.

— No, én sem kívánom az esőt. Délután a pályatestre megyünk a mérnök úrral a drezinán. Három talpfát gyújtott meg a tehervonat gépje a huszonhetedik örháznál. Ott lenne dolgunk. Az Örkényi-gyerek is velünk jön. Jól esik néki is a fél napszám, a pengő, — mormolja Miklós talpra kászolódvá.

— Hát Isten áldjon, kolléga, — búcsúzkodik a beszélgető ember. — Vesd ki fejedből Linát. Egy fa nem erdő, egy ház nem falu.

— Nehezen békül meg a magamfajta porba rúgott ember, de maj' csak leszünk valahogy, — sóhajtott Miklós.

A kantinból most lépett ki a nótás legény, az Imre. Húsz éves. Büszkén, tempósan rakja a lábait, mint a pusztán termett méncsikő. Szemére gyűrt kalapja alól gyűrűs hajfürtök feketednek. A kantinos lánya, a Nesz-

Zsámoly-párna (ERMA kézimunkaház terve)

tike kisasszony a tornác könyöklőjére támaszkodva, lobogó szemmel néz a legény után.

— Mégsem indulunk, Miklós bátyám? — kiált a kéksipkásra.

— A mérnök urat várom ... Talán ég már a géged a pengőcske után, — feleli féken tartott izgalommal a drezinán piszmogó ember.

— Maga is begyőhetett volna a kantinba egy szifonyos félliterre, legalább nem lepték volna a legyek a száját ott a fák alatt.

— A kórság ... Látom, fejbe ütött a bor.

— Tudom, hogy foga van rá, hát fölengedett kendben a szó. De én nem tehetek róla, hogy valaki magasra kötötte a kend orra előtt a hájat.

— Nem szoktam kamaszokkal szóba ereszkedni. Az a valaki is okosabban tenné, ha kirúgna ...

Miklós valami csúnyát, valami förtelmes csúnyát akart mondani; de épp jött a mérnök a másik két munkással és a drezinán elhajtottak a huszonhedik örház felé.

*

Hét óra volt, mikorra az égett Vásznonra himzett szárnyasfüggöny (Wieg Testvérek terve) talpfákat kicserélték a pályán.

— Miklós, — szólt a mérnök, — én ide a közeli malomba megyek vacsorára. Maga csak menjen haza a drezinán az emberekkel. Rögtön induljanak. A szokott menetsebességgel fél óra alatt be fognak érkezni az állomásra. Most hét óra és tíz perc. Mire a nyolcórás gyors befut, maguk már otthon lesznek. Remélem, nem lesz baj a hajtánnyal.

— Tessék csak nyugodtan dolgára menni, mérnök úr.

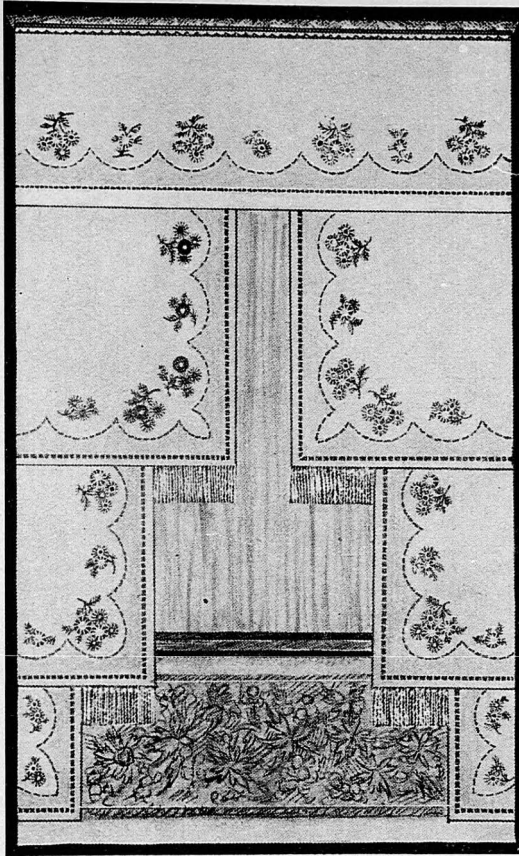
A mérnök hát a gabonák között kanyargó dülőúton a malom felé váltott és hamarosan el is vezetett szem elől a mezőségen túl sötétedő pagonyban. Miklós pedig a zsebórájára pillantott. Tekintete aztán a néhány lépésnyire levő hajtánnyon ülő három emberre csúszott.

Setét elgondolások felhőztek az orcáján. Most, most kezében van az ellensége ... Csak huszonöt-harminc percet kellene kénsni az indulással és akkor éppen a kanyarultnál jönne rájuk a gyors ... A Lina aztán üvölthetne kínjában a Görgényi Imre darabokra gázolt teste fölött.

A gyeheennás ötlet ziszasztó zsbongással mállott idegeire. A vad kéjtől szinte vonaglott a teste. Kezét ökölre markolta, a szemét félig lehunyta. Gondolatai viharfelhőkként sűrűsödtek az agyára ...

A három ember türelmes tétlenséggel várta az indulást. Gyerekes bizakodással helyezték magukat a fölöttességét érzetető társuk mindenhatósága alá, aki — csakhogy húzza az időt — még egyszer megvizsgálta a most lerakott három talpfát.

Már röpködtek az esti lepkek. Az erdőt szegélyező mogyorócserjék felett száz meg ezer szentjánosbogár fénylert, mintha parányi lidércek kápráztak volna a sűrű bokrokon.

Vásznonra himzett szárnyasfüggöny (Wieg Testvérek terve)

a vonat nem jön ... Még mindig nem ...

Hát nem jött, mert az elképzelt, elméletben fölépített tragédiába a Gondviselő is beleszólt: a gyorsvonat félórás késéssel valahol messze járt még.

— Sátán, te is cserben hagytál? — hörögte Miklós és izgalmaiban kimerült kezei lezsibbadtak a hajtókészülékéről. Hanyatt vágódott. Elájult.

Mire az állomáshoz ért a drezina, Miklós föleszmélt. Réveteg pillantásokat vetett az emberekre. Egy ráncosképű, őszhajú asszony álldogált a hajtány mellett. A Görgényi Imre édesanyja.

Miklós megdöbbenve nézte az öregasszonyt. Hát ő ennek az élete alkonyán vergődő, gyermekszívű vénségnek egyetlen örömét akarta elrabolni? ...

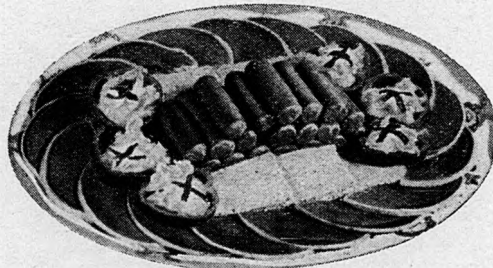
*

Éjfél van. Az égen hamvas fellegek tülekednek.

Az állomás kertjében a vén hárs alatt egy kéksipkás pályamunkás gyunnyaszt. Fásultan hallgatja a levelek titokzatos beszélgetését. Alig rezdülnek a szelid gallyak, a munkás mégis megérti minden szavukat. Hiszen őt csendesítik, őt békítik, mondván: im útban a zivatar és ha le is tép néhány lombot a fáról, a fa mégis fa marad.

Ha az élet fürgetege le is szakít az ember lelkeről egy-egy piros örömet, egy-egy bimbós reményt: az ember mégis ember marad, ha lelkének gyökerei a világot átölelő, az elmét megenyhítő Isten akaratában való szelid megnyugvásból táplálkoznak.

... Milyen jó itt, borulások éjszakán, a beszélgető hárs alatt! ..

Felvágottak izléses tálalása

Az utolsó nászajándék

Írta: Emil Ertl

ELFAKULT a hó csillogása, sötétség borult a hegyoldalra. A sportolók lekapcsolták a sítalpakat, vállukra kapták, indultak le a völgybe.

— De kár hazamenni, — sóhajtotta a szép szőke fiatal asszony és olyan elszántan állt egy helyben a havon, mintha eszeágában sem lenne hazamenni.

— Volna egy ötletem, — szólalt meg a férfi, — ne ülünk villamosra, hanem menjünk gyalog haza, legalább meglátom, van-e olyan jó gyalogló, mint amilyen sielő...

— Pompás... rendezünk egy kis távgyaloglást, ha jól viseli magát, fel is jöhet hozzám... kap jó forró teát...

A férfi szemében öröm csillant fel és olyan piros lett hirtelen az arca, mintha azt a kilátásba helyezett forró teát máris megitta volna.

Sietve indultak lefelé. Nekivágtak a fehérre havazott útnak s ütemes lépésekkel mentek a város felé. Mire beértek a bérkaszárnnyák közé, már nagyon jó barátok voltak. A legkülönbözőbb dolgokról beszélgettek s csodálatosképpen mindenben egyetértettek. Szinte úgy érezték, mintha már nagyon hosszú ideje ismernék egymást, mintha máris sok apró szál kötné össze őket... szálak, finom pókhálósálak, amelyek napról-napra erősebbek lesznek, hogy már el sem lehet tépni őket...

* * *

— Úgy... szépen üljön le ide ebbe a karosszékebe, tegyen úgy, mintha olvasna, én meg addig belebujok egy másik bőrbő... elvégre sikosztümben csak nem adhatom a háziasszonyt, — csicseregte vidáman Trude és már el is tűnt a másik szobában.

Róbert egyedül maradt a barátságos kis szalonban.

Meleg, kedves kis odu volt, minden egyes darabja egy finomlelkű fiatal nő egyéniségét tükrözte vissza. Szébb, elegánsabb, drágábban berendezett lakást már sokat látott Róbert, de soha még otthon így meg nem fogta, le nem nyűgözte. Szinte már most fájt, hogy egy rövid óra múlva el is kell mennie innen...

Bájos, ezervirágú otthonkában tért vissza Trude. Róbert meglepetten nézett rá, így, az új környezetben, a puha, nőies ruhában, laza, hullámos hajával még sokkal szebbnek tűnt neki az asszony. Eddig csak a fiús pajkossága, sportszeretete, vidámsága kapta meg, az asszonyt ebben a pillanatban látta meg benne.

Trude kis kerek asztalt hozott, aranyszélű csészéket rakott rá, apró süteményt, gyümölcsöt. Párolgó teát hozott, szép fehér kezével maga töltötte be a csészékbe.

Kedvesen, vidáman beszélgettek el, az idő boszorkányosan repült. Amikor felállt Róbert, tudta, hogy ide nemsokára vissza fog jönni.

Másnap megint hazakísérte a sítúráról, harmadnap együtt teáztak... egy hét múlva már tudta Róbert, hogy nem tud nélküle élni.

— Nem várok sokáig, még ma meg fogom kérni a kezét, — határozta el. Nem ült villamosra, taxit vett, hogy hamarabb érjen ki a hegyoldalra. Dobogó szívvel sietett előre a havon, izgatottan kereste az asszony karcsú alakját.

Hiába kereste. Trude nem volt sehol.

Egyedül vágott neki a hómezőnek, de csodálatosképpen ma sehogyse ment a sielés, egyik gixert a másik után csinálta, még fel is bukott ráadásul, ez pedig ugyancsak régen esett meg vele. Bosszankodva csatolta le a talpakat, megindult a város felé. Szinte örökkévalóságának érezte, amíg a völgybe ért és a taxi sohasem ment még olyan lassan, mint akkor...

Végre odaért Trude háza elé. Felrohant a lépcsőn, becsöngetett. Trude nyitott ajtót. Az arca sápadt volt, a szeme szomorú...

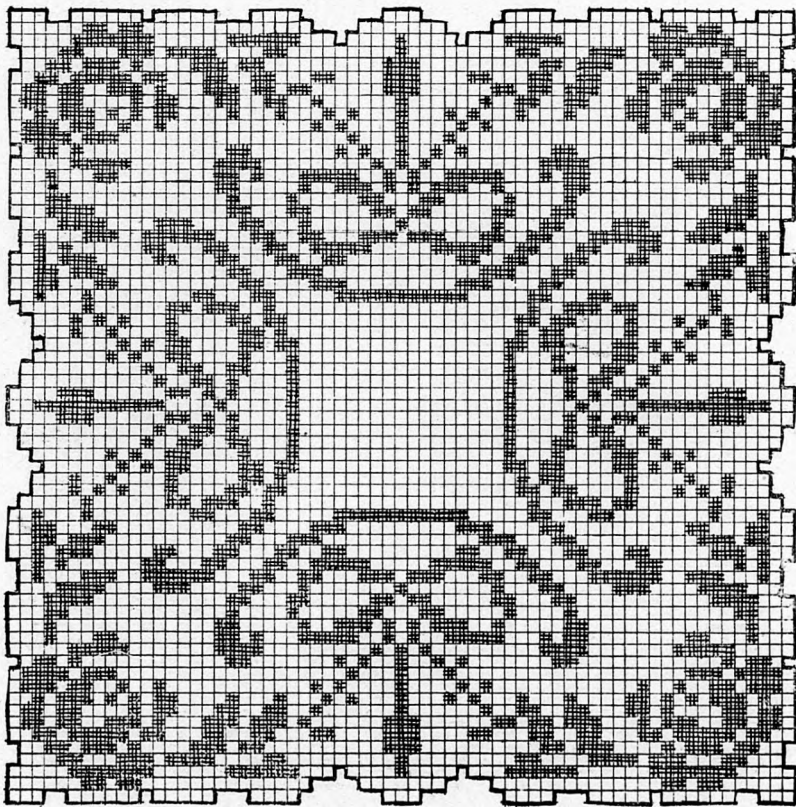
— Trude... kedves... mi történt? Már aggódtam... csak nincs valami baj?

— Köszönöm... kedves magától, hogy eljött, legalább hamarosan megmondhatom magának...

Róbert elsápadt:

— Mit... mit akar megmondani? — kérdezte.

— Azt, hogy nincs értelme az egésznek... nincs értelme ennek a mi barátságunknak... Maga, azt hiszem, félreértett engem, azt hitte, azért járok sportolni, hogy... hogy udvaroltassak magának... Téved, uram, nagyon téved, számomra nem ürügy a sport, hanem megváltás. Nagyon kétségbeesett, szomorú teremtés voltam, amikor először mentem ki oda a hegyoldalba s ott találtam meg újra magamat... Én hibáztam, nem lett volna szabad meghívnom magát, nem lett volna szabad elfogadnom a baráti hangot, amelyet maga ütött meg, mindjárt az első napokban vissza kellett volna utasítanom azt a meleg barátságot, amellyel közeledett felém...

Rece-terítő (Wieg Testvérek kézimunkaháza terve)

— De... de Trude...
nagyágos asszonyom...

— Ne szóljon közbe,
ne tiltakozzon... tudom,
mit akar mondani...
Nagyon kérem, ne mondja ki... Maga tehetséges,
csinos, fiatal... én...
én elvált asszony vagyok,
egy elrontott élet kálváriája mögöttem...
Már már elfeledtem, már-már meggyógyultam,
de ma délután kezembe kerültek a levelek, iratok,
a naplóm... felszakadtak a sebek... számot vetettem magammal,
az élettemmel... beláttam,
hogyan...

— De Trude... most már könnyörgök, hogy ne folytassa... Szerettem magát és azt akarom, hogy a feleségem legyen. A mult nem érdekel, a mult meghalt. El fogom, el akarom szakítani a multjától, hogy a jelenét és jövőjét nekem adhassa. Órultság, amiket beszél... a mult csak ködkép, a mult nem állhat közénk... Hát nekem nincs multam? Hát én nem éltem, nem szerettem, nem szenvedtem? Nem érdekel, úgy teszek, mint a léghajós, aki ha följebb akar emelkedni, kidobja a terhet a hajójából... A mult, a szenvedések, szerelmek emléke: ballaszt... meg kell szabadulni tőle...

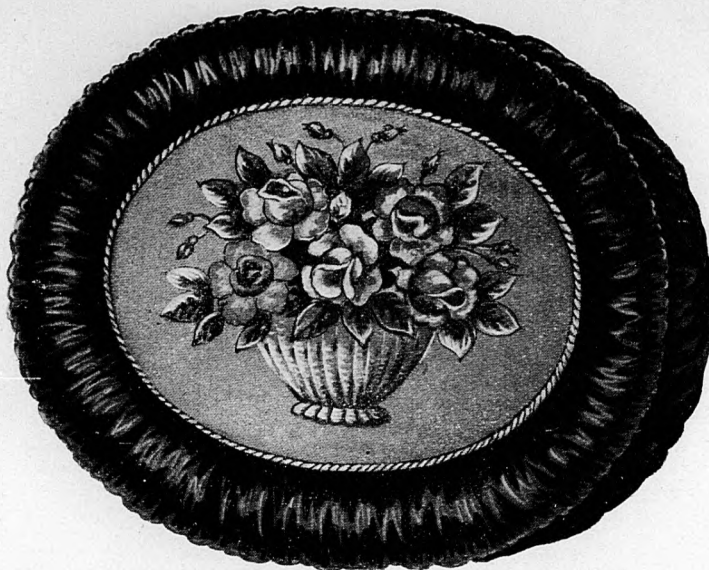
— Trude... drága... szeretem magát... egy hónap mulva megtartjuk az esküvőt...

* * *

Csendes esküvő. Nászút napsugaras tájakon át. Mámoros boldog szerelem, felejthetetlen napok, hetek...

A vonat már röpítette az új otthon felé őket. Most már annak örültek, hogy otthon lesznek. El sem tudták képzelni, hogyan tudtak eddig ridég szállodaszobákban lakni, éttermekben étkezni. Trude már alig várta, hogy odaállhasson a tűzhely mellé s maga főzhessen valami nagyon finomat az urának s Róbert már előre tudta, milyen virágot fog hozni először Trudenak...

Beléptek az új fészekbe. Minden egyes darabja meglepetés volt Trude számára, minden a legutolsó szegig Róbert tervei szerint készült, a jóbarátok be rendezték pontosan úgy, ahogy ő akarta. Végigjárták a szobákat, mindent megnézték, Trude sirt-nevetett, boldog volt, hálásan borult Róbert vállára. Majd hirtelen, mintha

Biedermeier-diványpárna (ERMA kézimunkaház terve)

— Neked híznod kell, drágám... Tessék ez is a tied... Csengettek...

Összereztek mind a ketten. Nem akartak a fülüknek hinni... biztosan tévedés, ugyan ki jönne látogatóba hozzájuk, hiszen a jóbarátok még azt sem tudják, hogy itthon vannak s különben sem zavarnák őket... elvégre ők még mindig a mézeshegyeket élik...

Megint csengettek...

Trude szaladt ki ajtót nyitni.

Reszkető kis gyerek állt kiinn az ajtó előtt, alig lehetett több, mint három éves. Lábacskáján rongyos szandál volt, szakadt kis nadrág a testén, meg egy kockás nagy-kendő a hátán keresztbe kötve...

Trude csodálkozva nézte a gyereket, önkéntelenül körülnézett, kereste a gyerek anyját...

— Kit keresel, kisfiam?... Ki hozott ide, kisfiam?

A gyerek csak bámult nagy fekete szemével, de a száját makacsul összeszorította.

Trude önkéntelenül megfogta a hideg kis gyermekkezét és magával húzta. Benn az előszobában újra kérdezte:

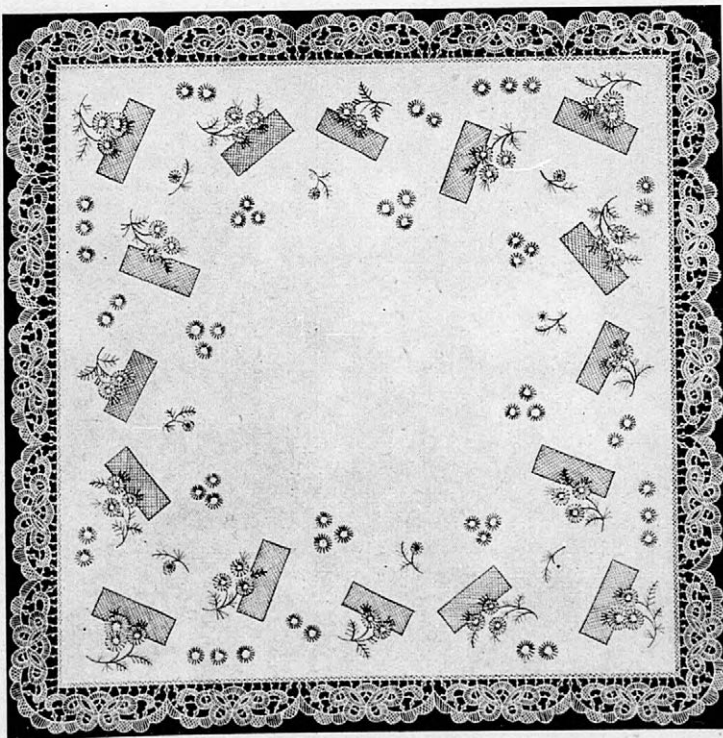
— Hogy hívnak kisfiam?... Hol a mamád?

A gyermek nem felelt.

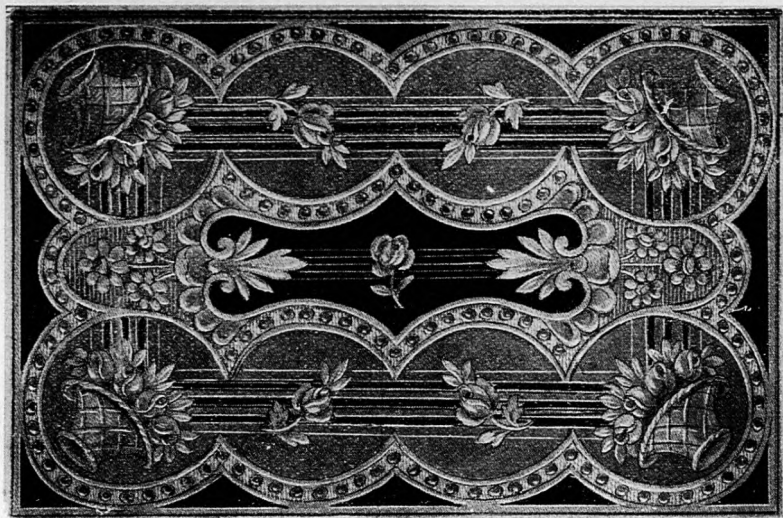
Trude vitte be a szobába...

— Ki ez... ki ez a kisgyerek? — kérdezte csodálkozva Róbert. — Hol az anyja?... vagy ismered talán?

— Nem láttam még soha... fogalmam sincs róla, ki hozhatta ide... nincs senki odakinn... Gyere kisfiam, levetjük a kendődet, majd csak érted jön valaki...

Asztalterítő (Wieg Testvérek kézimunkaháza terve)

Biedermeier-szőnyeg (ERMA kézimunkaház terve)

És már fejtette is le Trude a vézna kis testről a kendőt. A kis legényke meg túrte-hagyta.

— Te... valami kiesett a kendőből... egy levél...

Izgatottan bontották fel, egyszerre olvasták:

»Bocsásson meg nekem, de én már nemsokára meghalok és nincs kire hagyjam a gyermeket. Tudom, hogy jószívű és most valószínűleg nagyon boldog, könnyörgök, mentse meg a gyermekemet! Elég ha annyit tud róla, hogy Péternek hívják, másik neve úgy sincs szegénynek, nevet nem kapott az apjától. Az a pénz, amit kaptam tőle, nagyon hamar elfogyott, dolgoztam szegényért, amíg tudtam, de most már nem bírom tovább, a jó Isten talán megbocsátja a túlvilágon, hogy megválok tőle...«

Eddig tartott a levél, látszott a sorokon, hogy lázas, reszkető kézzel írták.

Trude egy pillanatig maga elé meredt, aztán hirtelen, mintha feleszmélt volna, fogta a gyermeket, a fürdőszobába vitte. Megmosdatta. Visszahozta, az ölébe vette, megetette... éppen azzal a falattal etette meg, amivel egymást kínálgatták... milyen jó is, hogy nem ették meg...

A gyermek mohón evett, vézna kis arca kipirult, mosolyogva nézett Trudera. Evés után lelankadt kis feje. Odahanyatlott Trude ölébe. Trude óvatosan felemelte, gondolkodás nélkül lefektette a frissen vetett puha fehér ágyba, amely óráá várt.

Róbert ezalatt fel s alá járkált a másik szobában.

— Trude, szívem... mondd, mit akarsz tulajdonképpen ezzel a gyerekekkel?...

— Mit? Még kérdés Róbert? Hát ittmarad nálunk... úgy tekintjük mint egy ajándékot... egy-egy élő nászajándékot...

— Trude, komolyan beszélsz? Csak nem akarsz tényleg ittartani? Ezt elvégre nem kívánhatja tőlünk senki? Hiszen, hiszen én is szeretem a gyerekeket... de... de azt akarom, hogy az a gyermek, akit felnevelünk, a te... a mi gyermekünk legyen... vagy... vagy te nem így gondoltad, szívem?

— De igen... lesz is gyermekünk... de ez is a mi gyermekünk lesz... ez is ajándék, ezt is ajándékba kaptam... Azért kaptam a sorstól, hogy jót tehessek vele, áldozatot hozhassak érte. Ennek a gyermeknek haldoklik az anyja és apja nincsen... van... él valahol, talán táncol, mulat, talán nyugodtan vaesorázik békés családi körben s eszébe sem jut, hogy egy gyermek, az ő gyermeke rongyokba burkolva állt meg egy idegen lakás előtt. Ha eszébe is jut, rándít egyet a vállán... egy elég szép pénzösszeg jut az eszébe és már meg is nyugodott... az

az asszony pedig talán már meg is halt és ha én kiteszem, ennek a gyermeknek senkje sincs...

Róbert megállt izgatott sétája közben, alig észrevehetően, mintha össze is rezzent volna, aztán sétált tovább.

A szomszéd szobából a gyermek egyenletes pihegése hallatszott.

— Nem... nem maradhat itt... árvaházba fogjuk beadni, elvégre ott is jól bánnak vele... Trude szívem, verd ki a fejedből a tervet...

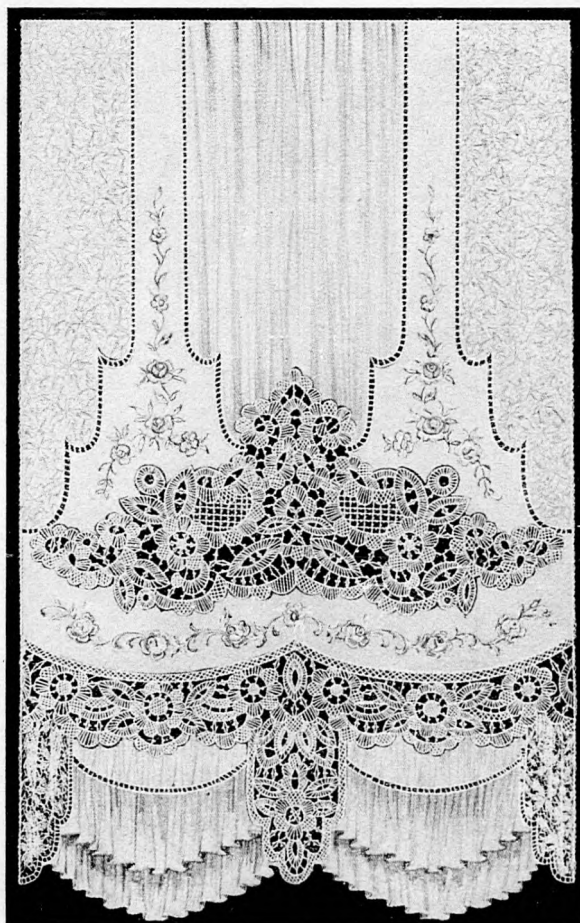
Az asszony már nem volt a szobában, a másik szobában meggyújtotta az éjjeli lámpát és mosolyogva a gyermek fölé hajolt. A gyermek kinyitotta a szemét. Nagy, tágra nyílt fekete szemével Trudera nézett. Akkor már Róbert is ott állt mögötte.

— Nézd... nézd Róbert, milyen szép ez a gyermek, milyen különös a szeme... a szeme, mintha a te szemed volna... most, most már azért is szeretni fogom, mert a szeme hasonlít hozzád... Róbert, édes Róbert...

gondold meg... hátha nem lesz gyermekünk soha... Hidd el, te is nagyon fogod szeretni, úgy fogod szeretni, mintha... mintha az apja lennél... hiszen, hiszen fekete a szeme, mintha csak a te fiad lenne...

Róbert nem felelt, csak nézte-nézte mereven a gyermeket, aztán egyszerre lágy mosoly futott át az arcán, lehajolt, átkarolta az asszonyt, könny reszketett a hangjában, amikor megszólalt:

— Köszönöm neked, Trude... te... te nagyon jó vagy... Fordította: K. Lányi Piroksa

Sztór úriszobába (Wieg Testvérek kézimunkaháza terve)

NŐK A VILÁGTÖRTÉNELEMBEN

Írta: LÁZÁR ISTVÁN

BŰNBÁNÓ MAGDOLNA

EGY SZEGÉNY, szenvedő asszony, ki a Megváltó fénylő nyomdokán vitte tört szívét a Golgotha felé... Lélek, ki megbánta bűnös életét s megigazult az Úr Jézus isteni mosolyában. Egy a milliók közül, akiket szíven vert az élet, de ő új életet talált a Nyolcboldogság zengő igéiben, mik elhangzottak az időkben, hogy: Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. Bűnbánó Magdolna! Ki volt az a csodálatos asszonylélek, ki jóságával, hűségével és alázatosságával, bűnbánatának forró könnyeivel s mérhetetlen, tiszta rajongásával szolgálta Krisztust, az Istenembert?

Az újkor és a középkor minden valamirevaló művészt szebbnél-szebb alkotásokra inspirálta az a különös, mágiikus erő, mely Magdolna titokzatos alakjáról prad szét az időkön keresztül. Sok föltevés, találgatás, kutatás, külön-külön verziók élnek a köztudatban, hogy tevehajcsárok szerelmese lett legyen Akrában, Jeruzsálem külvárosában ez a szegény útszéli virág... vagy hogy egy előkelő demimond, ki hatos zebra fogaton vágatott végig a gazdagok negyedében, — mások szerint Pilátus feleségének, Proklának a szolgálója, ki megkorbácsoltatást is szenvedett az Údvözítőért. Egy bizonyos: lápvirág volt, ki a maga vagy a mások hibái miatt elhanyagolt a bűnök fertőjében, de innen kivette az Úr Jézus irtalma s bűnbánatán keresztül olyan erkölcsi piedesztálra emelkedett, hogy ma ez a sívár, rideg, modern világ is tisztelettel adózik az ő emlékezetének s megértő szívvel és vonzalommal tekint az ő megtért szívére, az ő bűnbánatos életére, az ő szépséges arcára, mely kétezer esztendő ködén is átragyog könnyeivel, mint a messidai korok remegő lélekrózsája...

Egy holdvilágos este térdreborult Jeruzsálem külvárosában az Úr előtt és szólt: »Szabadíts meg, Uram, a szenvedéseimtől... Én vagyok az, aki mindenkié, de senkié sem vagyok... Én vagyok az a szegény, akin mindenki végigtapos... Ó, mily förtelmes a bűn és nem tudok szabadulni tőle: megfogott, mint áldozatát a hinár. Ments meg, szabadíts meg, ha csakugyan Te vagy a Messiás!« És lehajolt Jézus és fölemelte Bűnbánó Magdolnát: »Nem a te bűnöd, hanem Jeruzsálemé.« E pillanattól kezdve ott látjuk őt az Údvözítő nyomdokán, ott ballag áldozva Kafarneum mezején, a Jordán virágos völgyében s Bethabara oázisainál, mint az Úr hűséges árnyéka, ott van mindenütt és szövögeti lelke titkos álmait valami nagy, tiszta, földöntúli érzéssel a Megváltó iránt. Szegény Bűnbánó Magdolna! Lehunyja könnyes, boldog szemét s ha a Mesterre gondol, megtelik a szíve örömmel, mint valamely aranykorsó, amelybe drágakövetet, vagy tirusi olajat öntenek. Igen, ha rá gondol, a hegyek porszemekké törpülnek előtte és a fűszálak cserfákká növekednek. Szépek és ragyogók megtisztult lelkének az aranyálmai. Sokszor csillaghullás közepette látja a Mestert, amint arany-szakállas alakja nőni kezd és az égig ér... Dicséretmondó, szomorú ajka hozsannákat énekel Jozafát völgyében, a Megváltó nyomdokán: »Ha tud-

nám, hogy száz halált kell is halmom, akkor sem hagynálak el, Uram, csak engedj meg, hogy szolgálóleányod lehessenek!« Olthatatlan rajongás izzik lelkében az Istenembert iránt, valami szent és fölmagasztosult érzés, mely tisztább és nemesebb, mint a legeszmenyibb szerelem, — és gondolja a Mester palástját, örködik álmai fölött, amikor Efraim hegye felé bujdosol a tanítványok csüggedt csapata. Kicsi, piros ajka remeg, léleksugaras szemébe forró könny szökik és leperereg bánatos arcán, mint a gyöngy, ha a Mester eljövendő országára gondol, amelynek ő is megszentelt tagja lett annyi bűn és szenvedés után. Érzései lángszínű szirmok és tűzpiros virágok a gondolatai, amiket a Mester emberfölötti lényé köré szó, amint látja csodatételeit, Jairus leányának föltámasztását s a többi csodat és ujjong a lelke, mikor a Mester a Haszmonai-ház előtt vitatkozik az írástudókkal s igéinek aranyostorával megveri az istentelen szaduceusok gyülekezetét.

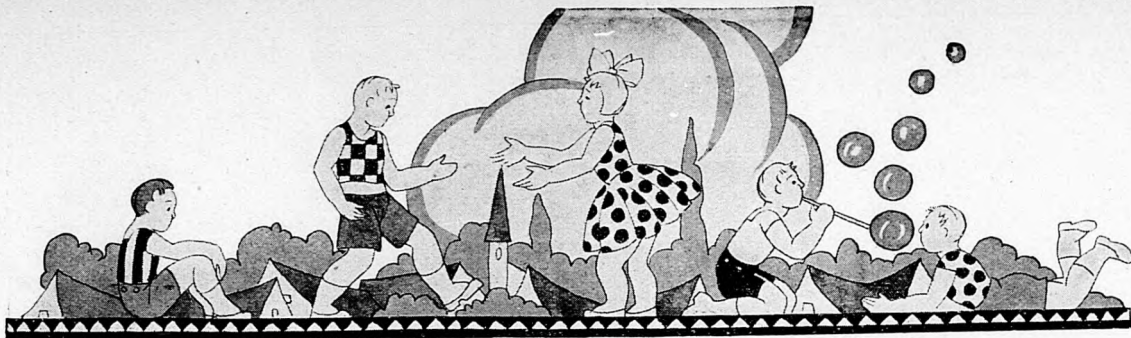
Egy szegény, árva árnyék, akire tán rá se hull az Údvözítő szemesugara s mégis ott ujjong a diadalmenetben, mikor bevonul az Údvözítő Jeruzsálem városába. Ott jár Krisztus előtt és ő kiáltja ki legelőbb a tomboló embergörgötegben: »Hozsanna, áldott Jézus, nagy és szent Messiás, te Fájdalmak Királya.« És ott van a jeruzsálemi Nagy-Templomban is, amikor Jézus kihirdeti a Fügönyök udvarából, hogy mint világosság jött e világra és senki se maradjon sötétségben, aki őbenne hisz. Sikoltás remeg át a szentély oszlopai közt: »Isten fia!« Magdolna mondja ki először ezt a végzetes szót, mely Krisztus halálát okozza, de megpecsételi az Ur halhatatlanságát... És jelen van a kísértések óráján is. Ott szorong az Olajfák völgyében, a Getsemane-kert aljában, a sajtolómalom előtt, amikor a hatalom fáklái fölvillannak az éjszakában s Judás áruló csókja elcsattan s kezét vetnek a templomszolgák az Údvözítőre. Vele megy mindenütt, végig a Golgotha fájdalmas útján, arany-bronz haja babonásan fénylik a holdsugárzásban, ahogy csendes jajszóval jár Jézus nyomdokán. Ó az, aki Pilátus feleségéhez rohan és az Ur életéért könyörög... Ott settenkedik Kaijás háza előtt is, hadd lássa és hallja mégegyszer az Igék királyát, de nem engedik be, dárdanyéllal verik el a kapuból... Suspendite cruci (Feszítsétek keresztre)! Viszik az Údvözítőt a római poroszlok, homlokán töviskoszorú, vállán íromba kereszt... Hol van Péter, az erősszívű? Hol vannak Jakab és János, a »Mennydörgés fia«? Hol van a nép, mely hozsannát zengett neki? Elhagyta mindenki, csak Magdalai Mirjam, azaz Bűnbánó Magdolna követi ott a sor végén, kínokban roskadozva, némán, panasztalanul. És Jézus szíve fénybe borul: követi Mirjam, követi... a kereszt alá is követi, ott kuporog a kereszt árnyékában, könnye sincs már, csak roskadozik s nagyfénylő szeme függ Krisztus tört alakján, úgy néz a haldokló Istenre, míg az Ur sorsa beteljesedik. Bűnbánó Magdolna! Szépséges alakja beleveszett a biblikus időkbe. Az ő végzete az örökasszony végzete. Egy Isten mellett élt, színről színre szemlélte, de az Ur nem látta meg az ő szívét, az ő nagy hűségét és rajongását, csak egyszer, a Golgota útján...

Csengettyű-húzó (ERMA kézimunkaház)

Díszes falicsík (ERMA kézimunkaháza terve)

FRÁTER LÓRÁND EMLÉKÉBE

IRTA: GABÁNYI JÁNOS, NY. TÁBORNOK

Nem tudok én rólad másképpen megemlékezni, csak úgy, hogy levelet írok Hozzád, drága barátom, Te »nótáskapitány«. Most volt egy esztendeje, hogy örökre »leszereltél«, bevonultál a túlvilági hadsereghez, ahonnan — nincs többé visszatérés! Hej, pedig mennyire vágyunk utánad, a Te drága magyar nótás jókedvedre.

Emlékszel-e, öreg fiú, akkor, amikor még fiatal tiszt voltunk s az első szerelmes levelek, meg az első adósságok édesfájó korszakát éltük!? Te berándultál Kolozsvárra Szamosújvárról. A tiszt étkezédsében mulattunk, ebéd után. Elmentek a »nagy mumusok« egyedül maradtunk, mi gondtalan fiatalok. Elővetted a hegedűdet és húztad a legszebb, legédesebb magyar nótákat. Énekeltél hozzájuk érces baritonoddal. Az ablakok nyitva voltak, hiszen meleg nyár volt. A csendes kis utcában, velünk szemben, egy másik ablakban egy szép, fiatal asszony átszellemülten hallgatta a szívhez szóló, hol könnyeket fakasztó, hol pedig dévajkodó, duhajkodó gyönyörűséges dalokat. Te — nem ismerted a Carmen-szépségű nőt... Én ismertem... Hej, hej... hess, ti régi emlékek... hiszen itt áll az én drága párom a hátam mögött... nem szabad csintalannak lenni... Mégiscsak átszóltál a gyönyörű asszonyhoz.

— Ugyan tessék már mondani, mék nótákat játsszam?

Az asszony nem haragudott. Tudta, hogy Fráter Lóránd főhadnagy — más ember, mint a többiek. Kacagva átszólott:

— Éjszaka volt... Őszi rózsza... Azt beszélnek a faluba...

— Hej, a mindenit! De jól kiválógatta! Hisz ezt mind én csináltam!...

És játszottál... Belesírtad abba a szárazfába a lelked minden búsulását, bánatát, örömet...

*Életemben egyszer voltam csak boldog...
Két szememben akkor is könny csillogott.
Örömben sírtam, azért, hogy szeretsz...
Bánatomban, hogy az enyém nem lehetsz...*

A szép asszony lehunyta a szemét, te pedig tovább énekeltél. Ki tudja, milyen ismeretlen bánat köde feküdt rá a forró szívedre.

Igen, Lóránd, így volt! Azzal a gyönyörűséges asszonnyal azután is sokszor beszéltem én Rólad! Meg is mondta: — Nincs és nem is lesz több olyan huszárgyerek, mint a maguk Lórándja! Kitűnő fiú: temperamentumos, bánatos és víg és kitörő jókedvű. Muzsikál, énekel, táncol...

Olysi és héthársi Gabányi János
ny. tábornok, író

Gondolataim tovább siklanak a mult tejútján. Ott látlak kipirult arccal jó Pongrácz Lajos bátyánk bandája mellett, Kolozsváron. Aki valamikor annak a szomorú emlékü királyfinak is muzsikált. Lajos bácsi egyedül iddógált egy kis asztalnál. Te vetted át a morék vezetését. Zengett a cimbalom, sikongott a klarinét, zúgott a gordonka, búgott a nagybőgő. És — Te énekeltél...

A szilaj nóta teljesen felszakította a virtuosus kedvedet. Mindnyájan megvadultunk! Pedig még csak azután

jött: a »száz szál gyertya!«... Reszkettek a falak, amikor a sok fekete fiú teljes fortissimó-ban siktotta, sírta, búgta, zengette a mindenféle gyönyörű muzsikán:

*A vén betyár egyre ordít, fokosát forgatja,
Kocsmárosné, száz szál gyertyát,
száz itce bort
ide, az asztalra!...*

Az utolsó akkordok felkorbácsolták a vérünket. Veled és a cigányokkal énekeltük mi is, amit az az öreg betyár énekelt. És táncoltunk. De — nem is csoda, hisz te olyan mélyen belecsaptál a forró lelkünk húrjaiba, hogy magaddal ragadtál, amellé a »rongyos csárda« mellé... Lajos bátyánk is abbagygya a pityizálást, odajött, megtörölte a száját, meg a — szemét is, megölelt:

— Drága, kedves Lórándom! Az a mindenható, jószágos Isten áldjon meg mind a két kezével! Ennél szebben még én se tudtam volna elmuksizálni! Te még a halottakat is feltámasztod! Még az ördögök ellen is el tudnád vinni őket is!...

... Sok-sok esztendő hullott le azóta a szürke idők végtelenségébe. A nagy világégés alatt láttalak ismét. Egyszer csak ott termettél az irodámban, hetykén, rátartin, de mégis páratlan kedvességgel.

— Őrnagy úrnak Fráter Lóránd nyugalmazott huszárkapitány alázzal jelentel bevönulását!...

... Keült, fordult az élet szeszélyes kereke. Egy időre hazamentél Érsemlyénbe, de ősi birtokodon már nem érezted jól magadat, Pestén pedig — megint csak idegen világ fogadott. A jazz, a négermuzsika, a foxtrott, a shimmi, a fejetetejére állított, fületsértő — zenének csúfolt zagyalék, meg a tülekedés, az igazi magyaros jókedv hiánya, a mindennapi kenyérért futkosás látása, sívár környezet voltak a Te arisztokratikus, derült, romantikus, gondtalan, bohém lelki világodnak. Kimentél — most három éve — Amerikába is. Ott — megértettek. Hiszen nem mondom én, szere-

tett téged még itthon is mindenki, sőt az »Akácvirág« című operetted, legszebb haty-tyúdalod, még százakat vonzott a színházba, de hiába, még sem voltak már azok a magyarjaid, akik hajdanában. Fut, rohan most az élet, a cifra, sallangos négyesfogatok felváltotta az autó, meg az idegbomlasztóan zakatoló motorcikli, meg a berregő repülőgép, a jó magyar nótáskedvet elvitte a gond, a nélkülözés, a nyomorúság. Nem a te világod volt ez, drága Lórándom... Nem csoda, ha úntottan vártad a nagy kaszást...

Végre — elmentél. Itthagytad ezt a cudar, léleknélküli világot. Megölt a forrón szerető szíved. Most sirat az egész ország, meg minden magyar, széles e világon, mert tudjuk, hogy *veled sirba hullott az utolsó magyar kobzos, a régi idők kedves, poétikus, tősgyökeres bihari magyarja*. Veled egy darab történelem semmisült meg, egy régényes, bájos korszak megszemélyesítője vonult be a »nagy hadseregbe«. Bizony igazuk volt azoknak, akik keservesen sírtak a temetéseden. Volt ott ko-

Hortense angol királyné a fiával
(J. Jsabey festménye, 1810)

szorú is, szépséges beszéd is, pedig — nem kívántad... Eltört a hegedűd, de itt maradt a lelked és az nem fog eltörni soha a magyar szívekben...

Isten Veled, te kedves nótáskapitány! Nyugodj békében a semlyéni családi kriptádban...

Ha majd egyszer nekem is elérkezik az órád, fölkereslek, talán a Véga vagy az Orion csillagzaton és ott megöllelek, a szívemhez szorítalak.

... Asszonyok és leányok, ha a júniusi csillagos éjszakában kiültök az ámbitusra és érzitek az akácvirág édes illatát, tekintetek föl a milliárd égi gyertyáskára, fojtások vissza még a lélektetet is. Akkor meghalljátok, hogyan lélezkik a természet a misztikus csendben. És ha szemeteket lezárjátok, megjelennek elöttetek Tinódi, Kisfaludy, Csokonai, Petőfi... És egyszer csak előlép hetyke rátartisággal, mosolygó kerek arcával, kis bajúszkájával az utolsó magyar kobzos, Fráter Lóránd is... *Szeressétek a magyar nótát és szeressétek azokat, akik minket reájuk megtanítottak...*

VILÁGHÍRES NŐK

Az egyik külföldi lap adta fel a körkérdeést, természetesen csak a nőkhöz intézve, hogy döntsék el: melyik az a tíz nő, aki a legjobban megérdemli a világhírességet? A világ minden tájékán elkezdtek írni a ceruzák és a tollak. Sokezer cédula érkezett be és akkor derült ki, hogy ebben a kérdésben éppen a nők véleménye nagyon eltérő egymástól.

Nagyon sok cédulákon első helyen a legendák ködébe vesző *Semiramis*, vagy *Szép Heléna* neve ékeskedett. Sok szavazatot kapott *Cleopatra* is, de talán még többet *Jeanne d'Arc*, az orleansi szűz. Amint azonban egyre jobban közeledtek a mostani időkhez, annál eltérőbbek lettek a vélemények. A csodálat, amellyel *Charlotte Corday*, *Mme de Staël*, *Nagy Katalin* és *Marie Antoinette* személyét illeték valóságos himnuszra fokozódott *Mária Terézia*, *George Sand*, *Mme Curie* neveivel szemben. Császárnők, költőnők, hősnők és tudós nők nevei váltották fel egymást. A nőhírességek értékét és elért eredményeit mindenki a saját temperamentumának szemüvegén keresztül mérlegelte. Egyidejűleg azonban felhangzott az ellenkező véleményűek diadalmos tiltakozása, akik más női munkakört és tevékenységet ítéltek méltónak a világhírré.

Az egyik levélíró a következő merésnek látszó, de megszívlelendő problémát vetette fel:

— Ki tudja, nem azok a nők érdemlik-e meg a világhírt, akik a szívükben rejöl-

anyai szeretet lángját emberszereteté magasztosítva, mint új ideálok szülői a kulturális fejlődés terén olyan utat tettek meg, amelyen eddig még senki nem járt? *Suttner Berta* bárónőre gondolok például, a béke apostolnőjére, vagy *Harriet Beecher-Stowe*-ra, aki az emberi rabszolgaság ellen emelte fel harcos szavát. Éppúgy megilleti a világhír *Florence Nightingale*-t, a modern betegápolás megalapítóját, *Elizabeth Fry*-t, aki emberségesebb börtönök felállításáért harcolt, *Oktavia Hill*-t, akinek példaadó lakásmegújító tevékenysége az új lakáskulturához vezetett... Ezek a nők, akik az emberiség fejlődésén és kulturális színvonalának emelésén munkálkodtak, sokkal inkább megérdemlik a világ elismerését, tehát a világhírt, mint azok a nők, akiknek értékét csak a férfiak által megírt történelem akarja belénk kényszeríteni...

Ennek a levélnek a hatása alatt elcsöndesedett a nők írásbeli disputája és új küzdelem kezdődött, amely már nem hódolt be vakon Klio márványkoszorújának. Valljuk be, a történelmet eddig a férfiak írták. Férfi nézőpontok alakították ki a »nagyság« vonalait, a férfiak ítélete, a hadi hősiesség és az államhatalom politikája döntötte el ezt a kérdést, amelyet a népek kulturális sorsa és a szellemi nagyságok hatása csak árnyékként követhetett.

A nőket is ezek szerint a nézőpontok szerint ítelték meg. A vitatkozás vége egyelőre azonban mégis csak az volt, hogy

nem bírtak megállapodni abban: ki a világ tíz leghíresebb nője, éppen a nézőpontok különbözősége és a férfiak ítéletének még mindig döntően befolyásoló hatása miatt.

Ez a kérdés mindaddig nem is lesz tisztázható, amíg a kutatás és értékelés alapos és becsületes munkáját valaki el nem végzi. Ez a valaki pedig csak — nő lehet. Mert amíg a férfiak által írott történelem alapján történik ítélkezés: mindig csak ilyen zavar lesz az eredmény.

Ha nyugodtan és békében akarsz élni:

ne nézz ki órákhosszat a lakásod ablakán és ne szórakozzál azon, amit látsz,

*

lakószomszédaidat ne kényszerítsd arra, hogy kénytelenek legyenek végighallgatni a te hangszórós rádiódat,

*

ne muzsikálj és ne kalapálj éjfél-tájban,

*

ne beszélj olyan hangosan a lakásodban, hogy szomszédod is kénytelen legyen azt meghallani,

*

egyik szomszédod előtt ne mondj véleményt másik szomszédodról, — és

*

mindig olyan tiszta legyen a küszöböd és az ajtó előtti rész, mintha egyedül te laktál a házban.

ELSZÁLLOTT IFJUSÁG

Duflois, a gazdag ékszerész, smaragdotkat vizsgál. Dolgozószobája pompás márványasztala mellett ül. A falak szürke selyemtapétája a tetővilágítás tompa fényében csillog.

— Egy hölgy óhajt az ékszerész úrral személyesen beszélni, — jelenti a segédje. Egy zsebkönyvből kitépett papírlapot nyújt feléje. Két sor ceruza-írás:

Edna Périer

(emlékezzék Gérard Lemarchandra!)

Duflois szemében valami furcsa fény csillan meg. Mintha az asztalán heverő drágakövek visszfénye volna.

— Ugyebár, egy idősebb hölgy?

— Igen, Duflois úr!

— Milyen a külseje?

— Nagyon szegényes...

Duflois alig észrevehetően összeborzong.

— Kéretem...

A hölgy belép. Olcsó sötét ruha van rajta. Nagyon zavart a tekintete.

— Edna!

Duflois boldog mosollyal fogadja.

— Duflois úr, hát még emlékszik reám?... Attól féltem, hogy egészen elfelejtett...

Az ékszerész melegen, hosszan megszorítja a kezét.

— Foglaljon helyet, Edna...

A hölgy csak a fal mellé, egy távoli fotelbe mer leülni. Mintha közöttük még valaki számára fel kellene tartani a helyet.

— Duflois úr... ugy-e, nem ismert volna rám?

— Dehogynem, Edna...

— Nem... nem, — rázza fáradt fejét.

— Huszonöt év múlt el azóta... Huszonöt esztendő... De úgy látom, önnek sikerült az élete...

Félve röpköd tekintete a szoba nagyszerű berendezésén: vagyontérő bútorok... csillogó függönyök... ez a hatalmas márványasztal...

— Hogy ez lett belőlem, Gérardnak köszönhetem... Ha ő nem bocsátotta volna rendelkezésemre a kezdő tőkét... Drága jó Gérardom!... Mikor látta őt utoljára? Edna felsóhajt.

— Én?... Soha... soha... huszonöt év óta soha nem találkoztunk...

— És magából mi lett, Edna?

— Semmi... Dolgoztam és mindig órára gondoltam. Nagyon jól tudja, Duflois úr, hogy egész életem az övé volt...

— Tudom... Az egész élete... És ennek dacára mégsem éltek tovább együtt, mint...

— Két évig... Aztán elment tőlem, mert meg kellett nősnie...

Duflois emlékeiben visszatér ez a fájdalmas szakítás. Szegény kis Edna két-

ségbeesése, aki utolsó percig rajongással szerette a férfit és Gérard bánata, aki kénytelen volt hajthatatlan apja akaratának engedelmessé válni...

— Edna! — buggyan ki ajkán különös melegséggel a régi név, amint az emlékezés megszépítő fátyolán keresztül nézi ezt a fáradt teremtet.

Aztán hirtelen hozzáteszi:

— Gérard a legkedvesebb barátom volt... Edna saját gondolataival foglalkozik.

Hirtelen elhatározás gyúl a szemében.

— Duflois úr, én azért kerestem fel önt... azért kerestem fel...

Retiküljéből egy régi, fakó ékszerskautyát vesz elő.

— Bocsásson meg, nagyon udvariatlan vagyok. Meg se kérdeztem... Ugyebár, ön megnősült?

— Nem nősültem meg, Edna... Én is egyedül élek...

— De talán csak nem azért, amiért én? — Ki tudja?... Hátha én is szerettem valakit, akárcsak ön?...

— Érdekes... Erre nem is gondoltam...

De azért Edna nem érdeklődik tovább Duflois titokzatos szerelme iránt. Egész más foglalja el a gondolatait.

— Nem akarok indiszkrét lenni... Hallgasson meg, Duflois úr. Régi ismeretségünk felbátorított arra, hogy elhozzam önhöz ezt...

— Megnézhetem? — kérdi meleg hangon az ékszerész. — Mi van benne?

Edna elpirul.

— Valamit be kell vallanom önnek... Az egyetlen ajándék, amit Gérardtól elfogadtam... Egy gyöngygyűrű... Hamis gyöngyökből...

— Mért volnának hamisak?

— Soha nem fogadtam volna el tőle drágábbat, értékesebbet.

— De amikor Gérard elhagyta magát, remélem... úgy gondolom...

— Nem, Duflois úr... Gérard ugyan felajánlott nekem egy kis házat kerttel, de azt feleltem, hogy nem fogadom el. Csak ezt a gyöngygyűrűt tartom meg magamnak, amelyhez szép emlékek fűznek... Azt hittem, hogy a halálomig meg is fogom örizhetni... De az élet ma nagyon-nagyon nehéz... Azért határoztam el, hogy —

— Tessék?!... Gérard a halála után semmit nem hagyott magának?

— Nagyon jól tudta, hogy visszautasítottam volna...

— Edna, amit maga mond, hihetetlenül hangzik. Gérard olyan jószívű volt, olyan igazságos... nem tudta kitalálni a módját annak, hogy a maga életét gondtalanná tegye?!

— Én nem akartam!... Én vagyok az oka!

— És most el kell adnia kolliéját.

VALAMI AZ UD VariASSÁGRÓL

Edna gyorsan kinyitja az ékszertokot.

— Nem akartam ismeretlenhez fordulni. Ezért gondoltam önre, Duflois úr... Ó, jól tudom, nem sokat ér az egész! Gérard 300 frankot fizetett érte... De mégis tudnom kell, hogy mi a mai értéke. Nem akarom, hogy megvegye tőlem, Duflois úr. Csak azt mondja meg, mennyit kérhetek érte és kihez fordulhatnék... Reszket a hangja.

— Engedje meg, hogy megvizsgáljam, — mondja Duflois és kezébe veszi az ékszert.

— Azt gondolja, Duflois úr, hogy esetleg háromszáz frankot —

— Feltétlenül, Edna! De nem háromszázat. Háromszázezer frankot! Ezek a gyöngyök valódiak... Már akkor is biztos voltam benne, mielőtt megnéztem volna. Gérard nem olyan ember volt, aki önt nyomorba taszította volna...

— Háromszázezer?! — kiált föl Edna halottsápadtan. — Lehetetlen! Együtt vettük az ékszert. Az én jelenlétémben fizette ki.

— Úgy látszik, később az ön tudta nélkül másikká cserélte ki, mert látta, hogy maga mindent visszautasít!

— Gérard!... Drága jó Gérardom!

— Úgy van, a maga Gérardja nagy szív és okos, előrelátó ember volt!... Edna, megveszem magától az ékszert, ha ideadja... Duflois kiállít egy csekket —

háromszázezer frankról.

— Tessék, drága Edna! Egyelőre legalább nem lesznek gondjai...

— Gazdag vagyok! Gazdag, mint egy királynő! És ezt Gérardnak köszönhetem!

Végtelen boldogságában fel-alá járkál a szobában.

— Edna, nyugodjék meg...

— Igaza van... De meg kell előbb szoknom... Olyan boldog vagyok! Ha eszembe jut, hogy most már nem fogok éhezni... nem fogok fájni...

Edna visszaül, arcát a tenyerébe temeti és azon fáradozik, hogy beleélje magát most szerzett, hirtelen gazdagságába.

Duflois szinte gépies mozdulattal tartja kezében az ékszert... Gondolatai a régmúlt emlékeit röpdösik körül... elszállott ifjúságát... amikor nagyon boldog volt és nagyon szerelmes... egy ragyogó szőke szépségbe, Ednába... Aki egészen más volt, mint az a fáradt öreg nő, aki itt ül most a szobájában.

Aztán újra üzletember lesz... Újra: ékszerész!... És megvető hangon mormogja a fogai között, de úgy, hogy Edna meg ne hallja:

— Hamis gyöngyök... ócska fazon... értéktelen... teljesen értéktelen... De mikor nagyon szerettem őt... őt... Ednát... ezt a fáradt szegény öregasszonyt... Amikor még mind a ketten fiatalok voltunk!,,

Ha másvalakin észreveszed, hogy udvariatlan, abból még nem következik, hogy te udvarias vagy.

Az udvariassági szabályzatnak (főltéve, hogy volna ilyesmi) ezt a figyelmeztetést tennem az élére. Az ember ugyanis egészen sajátosság a tapintatosság és az izlés dolgaiban. Már ami jellembe és becsületbevágó, azt nem másokon keresztül, hanem a maga természetéből, hajlamaiból, erkölceiből kifolyólag ítéli meg. Így például nem azért tiszteljük az idegen ingót, mert aki azt megdézsmálja, lefülelik és megbüntetik, hanem mert a becsületérzésünk lázad fel a bűnös gondolat ellen, amely a mások vagonára tör. Vannak aztán olyan tolvajok, akik a maguk gazságait azzal leplezik, hogy ők szimatolnak tolvaj után. A tolvaj, aki tolvajt kiált, tudja, hogy ő a bűnös. A kíméletlen, faragatlan, rosszmodorú ember ellenben csak akkor éri magát tetten,

ha a másik kíméletlensége, faragatlansága és rossz modora miatt szenved. Távol áll tőlem a szándék, hogy a tolvajt és az udvariatlan frátert egy kalap alá vegyem, de engedjék meg, hogy valami párhuzamfélét is vonjak köztük.

A tolvaj a köz- vagy a magánvagyon veszélyezteteti. Elvesz valamit, ami nem az övé. Az udvariatlan ember a civilizált ember kincsét, a lelki műveltséget akarja elorozni olyanformán, hogy másoktól eltúri, illetve igénybe veszi, még pedig boldogan, de ő maga nem juttat belőle senkinek. Az udvariatlanság merő és merev tagadása annak a fejlett társadalmi kultúrának, amelyért az emberiség legjobbjai évszázadok óta harcolnak. Az udvariatlan ember ebből a kultúrából tör le egy-egy darabot, amikor az illem és a jómodor követelményei elől elzárkózva, bajt és kellemetlenséget zúdít embertársaira. A magam részéről oly mélységes

udort érzek az udvariatlan emberekkel szemben, hogy szívesebben adok pardont egy megtért tolvajnak, mint egy faragatlan, hetyke fickónak, aki úgy hordozza körül hányaveti módon az udvariatlan tempóit, mint egy elkapatott szép asszony az új ruháit.

Udvariasnak lenni: nem oly egyszerű dolog. Elsősorban figyelmet, aztán tapintatot, végül — a vállalt feladathoz képest — bizonyos munkát, tehát fáradtságot is jelent. Az egyszerű előzékenységtől egészen addig, hogy valaki helyett egy utat teszünk vagy más dolgot végzünk, nagyon változatos skálája van az udvariasságnak.

Ha egy hölgyet előbb engedek be az ajtón, ha társaskocsiban átengedem a helyemet öreg úrnak, matróznak, nyomoréknak, kisgyerekekkel bajlódó anyának, — ezt oly magától értetődőnek kell tartani, hogy szinte már nem is az udvariasság, hanem az emberség és a jólneveltség kérdése. A gyöngye és a gyámoltalan védelme: kötelesség. Az udvariasság ott kezdődik, ahol a humanizmusból eredő kötelességteljesítés végződik. Az udvariasság egy olyan kultúrtöbblete a léleknek, amely annyival értékesebb, minél

többet nyújt belőle az ember. És azzal, hogy ad belőle, nem csökken, sőt folyvást gyarapszik.

Az udvarias ember mindig figyelmes. Nem lehet tagadni: a figyelmesség gyakran fárasztó. Szellemi munkát végző emberek akaratlanul is belesnek a figyelm-tlenség látszatába, de mert az ebből származó apró elnézések, mondjuk: udvariatlanságok nem szándékosak, általában szórakozottaknak tartják őket. A figyelmességnek nem szabad tapintatlansággá fajulni. Mindennapi példa: azzal, hogy egy hölgy kesztyűjét megtalálom az utcán és átadom neki, nem váltottam jogot arra, hogy megismerkedjem vele. Vagy: izléstelenség lenne, ha egy férfi egy nőt olyan toaletthibára figyelmeztetné, amit csak nők szoktak egymással közölni. Az udvariasság nem ad felhatalmazást intimitásra. Az udvarias ember belső lelki szükségéből udvarias, nem pedig affektáltságból, nyegleségből, vagy éppen azért, hogy könnyű kis diadalt arasson vele. Olyan módon kell udvariasnak lenni, hogy ne is lássék az ember annak. Ahogy az igazán istenfélő ember vallásos élete sem a kirakatba szánt látványosság, hanem egy ellenállhatatlan lelki érzés jöles.

de halk felszabadulása. Az udvarias embernek végül el kell készülnie arra, hogy kisebb-nagyobb szívességeket, szolgálásokat tegyen, már amennyiben ő maga úgy találja, hogy azokat meg kell tennie. Társadalmi állás, vagyoni helyzet, hivatás és életviszonyok szabják meg, ki mennyire kötelezheti önmagát az udvariasságnak ezen a cselekvő területén felelőitáival szemben. Egy biztos: a nagy pozíció, az előkelőség, a műveltség mindig több udvariasságra kötelez.

Udvariasságra tanítani kell az embert. Ahogy a föld egyszerű népe oktatja a gyermekét tisztességtudásra, felnőttek megsegítésére, hogy a maga szűk kis világában meg tudja majd állni a helyét, — épp úgy kell a bonyolultabb életviszonyok közé kerülő falusi embert bizonyos modor- és izlésbeli követelményekre figyelmeztetni. De talán fokozottabb udvariassági nevelésre szorulnak rá a nagyváros forgatagában nyüzsgő emberek, akiket az élet viharos tempója gyakran csak külsőleg tesz civilizáltabbá, míg a lelkükben pallérozatlanok, kietlenek, durvák maradnak. Ezeket rendszerint csak hatalmi szó tudja megfékezni. A szellemi felsőbbiséget nem respektálják annyira,

mint a nyers erőt. Valahol el van hibázva a nevelésük. Ha nem otthon, akkor az iskolában s ha itt sem, akkor azoknak az életpályáknak az előkészítő állomásain, ahol hajlékony fiatalságuk éveit töltötték. A kérdés itt már a pedagógia talajába ereszti gyökereit és a hivatottak vizsgálódására szorul.

Engem, s bizonyára sokakat végtelenül lesújtanak az udvariatlanság nap-nap után felburjánzó esetei. Panaszkodnak az anyák és panaszkodnak a fiatal leányok. Panaszkodnak a hivatalfőnökök és az alkalmazottak. Durva és közönséges a hang, selejtes és sértő a modor, jobb társaságokban is meglazultak az izlés fékei. Hang, modor és izlés: nem pusztán udvariassági dolgok. De ahol szem elől tévesztik a társadalmi érintkezés alap-elemeit és formáit, ahol az udvariatlanság megvetette a lábát, ott már az ördög készíti elő a maga kényelmes szállását. A lelkek dekadenciája nem szokott egyik napról a másikra bekövetkezni. Az erkölcsstelenség sem jelentkezik hirtelen, leeresztett sisakrostéllyal, hanem az izléstelenséget küldi előre kvártély-csinálóknak. Az izléstelenségnek viszont a rossz modor veti meg az ágját. A rossz modor pedig az udvariatlansághoz jár iskolába.

Ezért kell már csirájában elfojtani.

Ahány ház: annyi szokás!

Ebben a cikkben a »ház« az Észak-amerikai Egyesült Államok felhőkarcolóit jelenti, — ellentétben a muskátlis ablakú magyar házzal, vagy nemesi kúriával. Mert bizony egészen más szokások uralkodnak a tébolyult hajszá világában, a hatalmas hidak és az égisgerő házak tövében, mint erre mifelénk, ahol más az élet és mások az emberek is.

Ott, az Újvilágban, ha két ismerős találkozik egymással az utcán: *egyik sem veszi le a kalapját, amikor köszön.* Az első pillanatban azt gondoljuk, hogy nagyon bizalmas barátok lehetnek, vagy túlságosan nevetlenek, — később azonban rájövünk arra, hogy a kalap fenntartása itt rendes szokás, amely még a köztársasági elnökre is kötelező.

Az is nagyon különös dolog, hogy Amerikában *a nő köszönti a férfit.* Tulajdonképpen ez nem is köszöntés, hanem engedély a férfi számára, hogy köszönjön a nőnek. Ha a férfi megelőzi ebben, a nő ezt sértésnek veszi és nem viszonzja a köszöntést. (Sok esetben nagyon jó ez, amikor az asszony a férjével együtt megy és olyan ismerőssel találkozik, akit a férje — nem ismer.)

Érdekes az is, hogy *a férfi egyszer a nő jobb oldalán, másszor pedig a bal oldalán megy,* de mindig azon az oldalon, ahol nagyobb az utcai forgalom. Számos forgalmi balesetet akadályoz meg ezzel. (Nem volna jó ezt a szokást nálunk is bevezetni?)

Ha a nő belép olyan helyiségbe, ahol férfiak ülnek: *senki nem áll fel, hogy átengedje a helyét.* (Ez egyébként

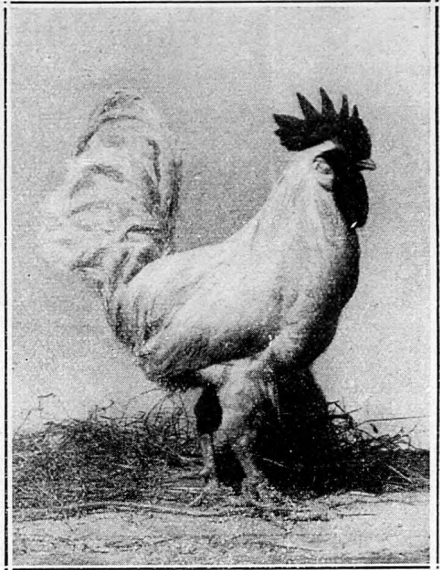
ugyanígy van a pesti villamosokon is!) Még feltűnőbb azonban az, hogy *a villamoson, amikor hölgy lép be, minden férfi köteles levenni a kalapját.* Egyenesen komikus látvány, amikor — szinte vezényszóra — megcsillannak a kopasz fejek és az ősz hajak, mert egy tizenöt éves kislány szállt fel a kocsira.

A hivatalokban nem kötelező ez. *Ott az emberek fején marad a kalap, a lábukat felteszik az asztalra, levethetik a kabátjukat és a gallérjukat,* szóval a legnagyobb kényelemben helyezhetik magukat. Az utcán azonban a híres és életveszélyes amerikai hőhullám idején is csak teljes öltözetben szabad mutatkozni.

A nyilvános helyen való csókolózást a rendőrség szigorúan bünteti. Amikor az amerikai katonák elindultak a világháborúba, még a pályaudvaron, vagy hajóállomáson sem vehettek csókkal búcsút övéiktől. A búcsúzáskor pedig, akármilyen hosszú időre válnak is el egymástól, csak ennyit mondanak:

— *Take care of yourself!* (Vigyázz magadra!)

Az amerikai férfi *télen filckalapot hord, amit nyáron szalmakalappal cserél fel.* Ezt viseli a szeptember hóban levő nemzeti ünnepig. Ezután már rendes emberen nem látni szalmakalapot. Aki ennek a szokásnak nem hódol be, annak »jogosan« leütik fejéről a kalapot.

Liebhauser I. díjas fehér kakasa a Mezőgazd. Kiállításon (Foto: Fényk. Mest. Társ.)

Az amerikai üdvözlésre: *»how do you do?»* (»hogyan van«) — nem szabad felelni. Aki pláne azt merné felelni, hogy »rosszul«, arról azt hinnék, hogy koldulni akar. Egyébként mindenhol plakátok vannak kiragasztva, ezzel a szöveggel:

— *Keep smiling!* (Mindig neved!) — és ezért nem merészel senki panaszkodni, még a barátjának sem.

Valószínű, hogy az amerikai szintén furcsának találja néhány szokásunkat, amit viszont mi veszünk komolyan. Ami különben nem is olyan csodálatos, hiszen egy fél világ van közöttünk!

Egy agglegény naplójából

Könnyebb és talán kellemesebb is az imádott asszonyért meghalni, mint — vele élni.

*

Szerelem csak két ellentétes természet között lehetséges: egy zsarnoki és egy rabszolga természet között. Egyforma természeteknél — kizárt dolog.

*

A férfi az első pillanatban bevallja a szerelmét, de aztán hosszú ideig habozik, hogy bevallja annak elmúlását. A nő — megfordítva cselekszenek. Csak hosszú hónapok után vallják be régen lángragyúlt szerelmüket, de — egyetlen pillanatig sem késlekednek szerelmük elmúlását tudtallni.

*

Szerelmes pároknál néha csak az egyik érzi magát csalódottnak. A legtöbb esetben azonban — mind a kettő.

Sok minden miatt lesznek szerelmesek az emberek. Hogy ne unatkozzanak, hogy kövessék a divatot, hogy fiatalnak látszódjanak, hogy bosszút álljanak, hogy vagyont szerezzenek, hogy felejtessenek, hogy irigykedést támasszanak, hogy boldogok legyenek, — de csak nagyon ritkán azért, hogy — szerelmesek legyenek.

*

A nők legnagyobb része több időt szentel a körmei lakkozásának, mint a — szerelmének.

*

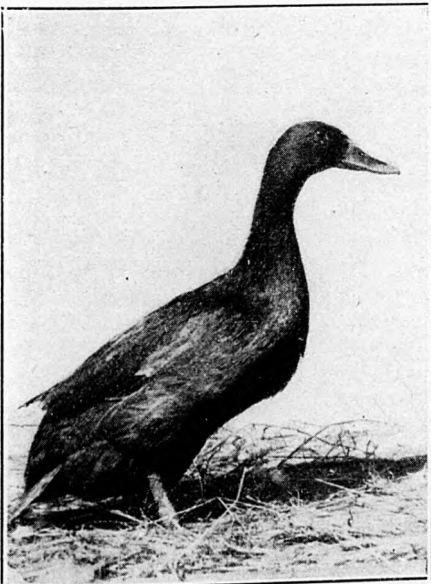
A szerelemben éppúgy, mint a háborúban: jaj a — legyőzöttek!

*

Nagyon sok asszony kétségbeesetten unatkozna, ha nem volna férje, akire ráfoghatja, hogy — boldogtalanná teszi őt.

*

Sokkal könnyebb: szerelmesnek lenni minden nőbe, mint igazán szeretni — egyetlen asszonyt.

Seiden Józsefné I. díjas tojókacsája a Mezőgazd. Kiállításon (Foto: Fénykép. Mest. Társ.)

Benvenuto Cellini ünnepségek Olaszországban

Irta: Dánielné Lengyel Laura

Olaszország nagy ünnepségek keretében hódolt Benvenuto Cellini emlékének. Az a négy százharminc esztendő, ami Benvenuto Cellini születése óta lezajlott, semmi hervadást nem hagyott a nagy firenzei emléken, ki halhatatlan nevet biztosított magának mint ötvösmester, egyben az elsőkhöz köztudottan fel magát, mint író és mint muzsikos is.

Írásai ma is hervadhatatlanok és mindenkinek el kell olvasni, aki a reneszánsz korával foglalkozva, bepillantást akar nyerni a korba, mely 1500-tól 1572-ig terjedt. (Ez volt az idő, mit Benvenuto Cellini itt a földi életben töltött.)

Alkotásainál talán még sokkal jobban érdekel bennünket az ember, kinek híres emlékiratai mutatják.

Ezeket az emlékiratokat nem kisebb ember, mint maga Goethe fordította le németre, ő látta el kommentárokkal és magyarázatokkal és Goethe mondotta, hogy Benvenuto Cellini életrajza a legérdekesebb emberi és művészeti dokumentumok egyike. Dokumentum, melyen keresztül

az olasz reneszánsz lelkébe nézhetünk.

Ha az ember körülnéz abban a csodálatos világban, melyet reneszánsznak neveznek, önkéntelenül is felsóhajt: »Istenem, ha én akkor, abban a csodálatos világban lehettem volna.« Nos hát én nem sóhajtgotok, mert egészen bizonyos vagyok benne, hogy az akkori tigrisférfiak és párducaszonyok között, nyávogó macska sem lehettem volna s ez a gondolat egyre erősebbé válik bennem, ahogy Benvenuto Cellini emlékirataiban lapozgatók.

Cellini memoárjait élete vége felé kezdte írni. Ilyenkor már sok mindenféle elmosódik, vagy átförmődik a lélekben. Ezek a jóhiszemű, vagy tudatos tördítések.

Mert nem tudjuk, legalább is a história nem tanuskodik mellette, hogy Cellini golyója terítette-e le Bourbon Károly fővezért (ő így adja elő emlékirataiban), de egészen bizonyos, hogy ott volt azok között a férfiak között, kik bátran, becsületesen védték Rómát a császár, V. Károly zsoldosai ellen. Firenzébe is azonnal leszaladt verekedni, akkor is, amikor a Medi-

cieket elzavarták, akkor is, mikor megint visszahozták a száműzött fejedelmi családot. Politikai meggyőződést, elvet, Benvenuto Cellini nem ismert, de bűnök tartotta volna valami háborúból, zűrzavarból, felfordulásból vagy verekedésből kimaradni. Az ügy alapjában teljesen mellékes előtte. De háború, izgalom, verekedés párbaj, mérkőzés nélkül egyáltalában nem bírt élni.

Akármerre — itthon, vagy idegen földön járt, mindig találkozott egy-egy »*nellenségevél*« és ekkor... ám adjuk itt át a szót Cellininek:

»Ekkor kirántva kardomat, Isten

és egyik jóbarátom a Szentatya kezéhez juttatta. A Szentatya maga elé rendelt, igen keményen megfeddett büneimért és intett, hogy ezentúl óvakodjam a halálos vétkekbe sodró civakodástól és viszálykodástól. Én lelki üdvösségemre fogadtam, hogy szívem telve van töredelmes bűnbánattal és vezekelni való vágyással. Őszentsége kegyeskedett megengedni, hogy lábát megcsókoljam és feloldozott bűneim alól. Így hát másnap Isten kegyelméből tiszta és vidám lélekkel vehettem részt az oltárszentségek körmenetében.«

Erről a dologról aztán nem is beszél többet Cellini. Eszébe sem jut magának valamiféle szemrehányást tenni, vagy lelkiismeretbeli gyötrelmeket érezni. Ő elrendezte a dolgot, nincs vele több baja. Egyik párbajból származó emberölése után a ferrarai bíboros házába rejtőzik és ott dolgozik, de alig várja, hogy feloldják, mert memoárjában írja:

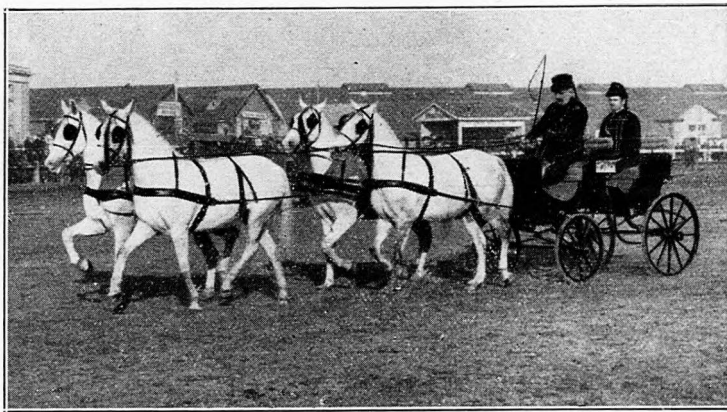
»Lelkem nagyon nyugtalan, míg nem részesülhetek az oltári szentségben és nem gyakorolhatom jó keresztényhez illően vallási kötelezettségeimet.«

Soha ember ilyen egyszerűnek, ilyen természetesnek, ilyen komplikáltság nélkül valónak nem látta az életet, mint ez az izgága verekedő, ez a csépcsap szerelmes, ez a halhatatlan nagy művész. Amit megkívánt, azt elvette magának, a szenvedély dühével, fékezhetetlenségével és az ártatlanság gyermekies egyszerűségével és nyugalmával.

Cellini bizonyára egyike lett volna a legjobb katonáknak. Emlékirataiban írja, hogy ez volt az egyetlen hivatás, melyhez kedve lett volna. Csak a véletlen, meg nagy talentuma sodorta a művész pályára. Miután legnagyobb sajnálatára nem lehetett katona, úgy kárpótolja magát, hogy egyik halálos veszedelemből a másikba rohant. Csak ott érzi magát igazán jól, hol minden nap kockáradhatja életét. Reá aztán igazán illik, mit később Schiller a Wallensteinjában énekelt:

*Kockára ha nem dobod életedet,
Kölcsönbe bírod csak, de sohasem a tied.*

Távolság, idő, idegen országok, ez

Négyesfogat a Mezőgazdasági Kiállításon (Foto: Fényk. Mest. Társ.)

kegyelmébe ajánltam lelkemet s az ő kegyelmének köszönhetem, hogy nem is szenvedtem szégyent.«

Nem, Cellini sohasem szégyenkezett. Ezt az érzést hírből sem ismerte soha. Legfeljebb »*nellenségei*« maradtak a porban, részint holtan, részint megsebesítve, részint nyomorékon. Cellininek pedig »*nellensége*« volt mindenki, aki nem köszönt neki eléggé udvariasan az utcán, aki vasárnap előtte lépett be a templomajtón, »*sarcátlanul*« félretolva őt, ki udvarolni mert egy leánykának, kire Cellini is kegyeskedett szemet vetni, ki azt merte állítani, hogy szebb ötvösmunkát készít, vagy jobban rajzol, mint ő, ki elhalászott előle valami megrendelést (mert mellékesen igen jó üzletember volt és a pénzt mindenek fölött megbecsülte), vagy aki egy ügyes inast elsalt műhelyéből. A fogadós, aki túlságosan borsos számlát mutatott be neki és így tovább...

Vagy négy-öt embert illetéknéppen a másvilágra küldött, néhányat megsebesített, aztán... és most megint Cellininek adjuk át a szót.

»Egy gyönyörű serleget készítettem

bizony mind nem probléma Cellini számára, ha egy kis parázs verekedésről, egy szép asszony tüzes csókjáról, vagy egy kiváló, művészi munka elvállalásáról van szó.

A pápa, III. Pál, megunván garázdalkodásait, az Angyalvárba záratta. Itt látomásai vannak és verseket ír, melyek egyedül, magukban is fenn tartanak nevét. Hajmeresztő, istenkisértő módon, kötelhágcsón, félnyomórakra összezúzva magát, kiszökik börtönéből. Egyenesen az egyik biborshoz fut, ki befogadja palotájába. Egyáltalában mindenütt talál ő pártfogóra, mert alapjában véve olyan, mint egy pompás, ragadozó állat, vagy mint egy ártatlan gyermek. Sejtelve sincs arról, amit csinál s így nem felelős a tetteiért. Legjobban Ferenc, francia király udvarában érzi magát. A király szerette a túlon túl hangosan mulatozó művészt, mivelhogy őfelsége maga is Európa legmulatósabb korhelye volt. Az ötvösművész viharos szerelmes kalandjain a király csak mulatott. Hiszen a gáláns uralkodó maga is végigudvarolta és végigszeretkezte egész Európát. Verekedéseire, utcai harcaira (ezek Párizsban is napirenden voltak) csak elmés szójátékokat csinált a felséges úr, mert hiszen valahogy, úgy titokban, érezte, hogy a nyugtalan vérű ötvösmester sokkal közelebbi rokona, mint azok a legmagasabb uraságok, kiket a vér köteléke kapcsol hozzá.

Benvenuto Cellininek igazán megvolt Párizsban mindene, mit csak szeme-szája megkívánt. De ki segíthet rajta, ha egyszer eszébe jut, hogy más országban másképpen bólogatnak a fák lombjai, tüzesebben ölelnek az asszonyok s több a drágakő, az ezüst, meg az arany a fejedelmek, meg a főpapok kincstárában?!

Cellininek kortársa volt majdnem mindenki, kinek a XVI. században valami jelentősége van. De Cellini hervadhatatlan memoárjaiból nem sokat tudhatunk meg róluk. Sokkal egocentrikusabb lélek, semhogy magán kívül mással is foglalkozni tudna. A halhatatlan, dicső, nagy nevek megjelennek memoárjában, de csak annyiban, hogy dicsérték-e vagy kifogásolták az ő — Cellini — alkotásait? Mellette állnak-e, vagy ellenségei? Michelangelóról nincs egyéb mondanivalója, minthogy az »isteni öreg« (Michelangelo ez időben már túl volt a 81. évén) egyszer betért hozzá, nyílt piacon álló ötvösműhelyébe és megnézte, mit dolgozik? Elkérte a fiatal Benvenuto Cellini rajzait, megdicsérte azok finomságát, aztán továbbment, folytatva rendes, alkonyati sétáját a Tiberis partján. Sansovinóval kapcsolatban bőbeszédűen elmondja, hogyan

vesztek össze, mint békültek ki, mit ettek és mennyi bor fogyott el a kibékülési vacsorán, de egyetlen egy szót sem szól Sansovino művészetéről. Sebastiano del Piombot, Bandinellit csak ócsárolni tudja, mert állítólag »megrendeléseket kaparítottak« el előle. Olyan, mint a gyerek, nem érdeklí, csak saját maga, meg a játéka.

Cellininek a játék — a művészet volt. S ha erről beszél (de csakis a saját művészetéről), akkor lelkesé és meleggé válik a hangja.

Egyébként 73. esztendejében úgy halt meg, ahogyan élt. Bűnei nem zaklatták, erényeiből pedig nem csinált nagy dolgot. Hűséges, igaz barát, nagyon jó rokon volt, de ezt is csak ösztönszerűleg, mert neki így esett jól. Özvegy nővérét, hat gyermekével együtt becsületesen eltartotta, sokat fáradozott, dolgozott, küszködött értük — s mi ennél sokkal több — jó és gyöngéd volt hozzájuk. Minden rózsát letört, ami útjába akadt, vagy amihez hozzá bírt jutni, de két árva unokahugának dús hozományt küld, hogy mint írja: »becsülettel férjhezmehesenek és a szükség ne tántorítsa el őket az erény útjáról.« És ezt minden póz és hivalkodás nélkül teszi. Erényei nem teszik büszkévé és bűnei nem alázzák meg. Úgy veszi őket, hogy emberi természetéből fakad mind a kettő.

Íme egy mondata, mely világosan megrajzolja benső, lelki portréját: »Isten ajándékozta nekem a testi erőt, hogy védelmezzem magamat vele. És én nem is mulasztottam ezt megtenni, ha valaki becsületemben, világi javaimban, vagy élvezeteimben meg akart rövidíteni.«

Sohasem érdekelte, ami ott bent, saját lelkében történik. Szeme csak a külvilágot nézte és látta. Ezért maradt vidám, bátor, elszánt, egészséges. Az embert voltaképpen nem az élet keserves gondjai, bajai török le, hanem azok a sokkal súlyosabb, keservesebb harcok, melyek ott bent, a lélek mélyében zajlanak le.

Cellini ezekről mitsem tudott. Azok közé az emberek közé tartozott, kik minden reggel újraszületnek, kiknek minden, ami tegnap volt, — tizezer évvel ezelőtől történt. Nyugodtan, vergődés, vívódás nélkül hagyta itt az életet, mint az olyan ember, ki felhasznál minden fizikai és lelki erőt, mellyel ide, a földi vándorútjára leküldetett.

Mint egy felelősségnélkül élő szép, bátor, büszke királytigris emléke maradt meg lelkünk előtt ez az ember, ki korának legnagyobb ötvösművésze, egyben kiváló írója és muzsikusa volt.

Asszony-számrendszer egytől-tízig

1 dolog van a világon, amit asszony nem bocsát meg: ha egy másik asszonyt szebbnek tart a férfi.

*

2 kell a boldog házassághoz: szeretet és — feledékenység. (Szeretni a férjet, de annyira, hogy el tudjuk felejtetni neki azt, amiért ki kellene kaparni a szemét!)

*

3 jellemvonása van minden férfinak: hiúság, érzékenység és uralkodni-vágyás. (Hagyjuk meg őket ebben a hitükben, mert különben boldogtalannok lennének!)

*

4 világtáj felé orientálódik a divat: elsősorban Nyugat felé, mert ott születik az új kreáció. Másodsorban: a barátnőnk felé, mert az ő irigykedése a legbiztosabb irányítást. Harmadsorban a riválisunk felé, akitől feltétlenül különböznünk kell. A negyedik világtáj: a férj, akinek észre kell vennie az új ruhát, mert máskülönbelen elfelejti kifizetni.

*

5 parancsa van a szépségnek:

1. légy legalább olyan fiatal, mint tíz évvel ezelőtől voltál, —
2. légy mosolygó, még akkor is, ha haragszol valamiért, —
3. légy elegáns, mintha most vettek volna ki a skatulyából, —
4. légy stílusos, azaz: öltözködjél egyéniségednek megfelelően, —
- és 5. légy mindig olyan, amilyennek a férjed akar látni. (Ha ezeket mind teljesíted, akár csúnya is lehetsz, mégis te vagy a legszebb!)

*

6 dologhoz kell érteni minden asszonynak: a piaci árakhoz, a nagytakarításhoz, a modern táncokhoz, a szabónő szekirozásához, a férjjel való bánásmóddhoz és a — hallgatáshoz. (Ez az utolsó: a legfontosabb!)

*

7 féle nő van: szőke, gesztenyebarna, sötétbarna, koromfekete, aranyvörös, tűzpiros, hófehérhajú és olyan, akinek a férfi nem is veszi észre a haja színét, mert annyira szereti.

*

8 osztálya van minden középiskolának. Épp a kilencedik hiányzik, ami pedig a legfontosabb és amit úgy hívnak: az élet iskolája.

*

9 nagyhatalom van. De mind eltörpül a legnagyobb nagyhatalom: a diadalmas asszony előtt.

*

10 év nem sokat számít egy asszony életében. Amit azzal is bizonyít, hogy tíz évből nem hajlandó bevallani csak kettőt: az elsőt és az utolsót.

A MAI GYERMEKKEL NEM LEHET BIRNI?

Felelet, amelyre olvasóinktól kérünk választ

Lépten-nyomon halljuk a szülők panasztát: »A mai gyermekekkel nem lehet birni... borzasztó sokat engednek meg maguknak... nem hallgatnak figyelmetető szóra, jó tanácsra, feddésre... a maguk feje után mennek... nem tisztelik eléggé az öreg kort... befejezett tények elé állítják az embert... gyakran olyan meglepetéseket zúdítanak a szülőkre, hogy tehetetlenül állnak velük szemben...« És így tovább.

Mindenekelőtt legyünk tisztában vele, hogy a baj — ha ugyan annak lehet nevezni — nem újkeletű. Annnyira nem az, hogy már Mózes felvéste az emberiség első törvénytáblájára, ama szikla kövére, amelyen állván, megjelent előtte az Ur égő csipkebokorban. »Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú életű légy a földön!« Mért kellett ezt megparancsolni? Egyáltalán mikor van szükség parancsra? Tévedés azt hinni, hogy a bibliai kor gyermekei angyalok és hibátlanok voltak. Egyszerűen: emberek voltak, tele gyarlósággal. A szülők tiszteletét ezért kellett vallási parancsba adni, mert bizonyára voltak már akkor is gyermekek, akik a köteles jóság és tisztesség érényéről megfélekedtek s olyan felnőttek, akik erejük tudatában hatalmaskodtak a szüleikkel szemben, nemcsak lelki bántásokkal illetve, hanem léteérdekekben fenyegetve vagy egyéb javaikban háborgatva. Ne csapjuk hát össze kétségbeesetten a kezünket. — a gyermek ma semmivel sem jobb vagy rosszabb, mint voltak sok évezredre visszamenő gyermek-ősei. A gyermekek túlnyomó többsége, különösen azokban a társadalmi osztályokban, amelyek nem tudnak mindent a pénz mindenható erejével pótolni, ma is rendes, józan, becsületes, szülei iránt tisztességtudó és engedelmes. Látszólagos rakoncátlansága semmi más, mint az a minden növekvő gyermekben szunnyadó, ellenállhatatlan ösztön, amellyel az idősebbek gyámkodása alól szabadulni akar, hogy megmutassa: tud már a maga lábán járni. Ám ez inkább dicséretes, mintsem gáncsolni való. Okos szülő akkor a legboldogabb, ha látja, hogy gyermekének már tulajdonképpen nincs is szüksége támaszra. Az apák igazán csak erre szoktak büszkének lenni.

A baj gyökere másutt van.

Egy kicsit megváltozott körülöttünk a világ képe. Először technikailag. Az életünket, mindennapi munkánkat, kényelmünket és szórakozásunkat szolgáló intézmények, különféle szerkezetek és gépek először csak az élet külső formáit módosították. De amint a parasztszekérről leszálló és gőzvasútra pattanó ember nem egy és ugyanaz, hanem életkörülményeiben, munkabeosztásában, idegrendszerében és a dologról való felfogásában lényegesen átalakult, úgy a gyorsvonatról leszálló és repülőgépre pattanó ember sem egy és ugyanaz többé. A mérföldes csizmákban rohanó technika kissé túlélés határvonalat húzott a tegnapi és a mai ember típusa közé. A tegnapi ember fél-lábbal még olyan talajon állt, ahol emberi kéz és állati erő munkáját is látta, míg a mai ember csaknem mindenfelé gépi munkát talál. Ebből következik, hogy egy kicsit hajlandó lemoso-

lyogni a tanyai embert, aminthogy a tegnapi ember lemosolyogta a tegnapi elöttit, nem törődve azzal, hogy a rút hálátlanság bűnébe esik, hiszen ahhoz, hogy tegnap gyorsvonaton száguldohattunk, az elöttünk lévő nemzedék legkiválóbbjainak nagyszerű szelleme kellett, ahhoz meg, hogy ma repülni tudunk, a tegnapi generáció segítette hozzá az emberiséget. Amivel jelezni kívánjuk, hogy amint a természetben, úgy az életben sincs ugrás, nincsenek úgynevezett csodák, — minden, de minden szervesen él, virul, fejlődik s a holnap mint valami fogaskereké kapaszkozik bele a mába.

De a gyermekek... Az ő túlságosan élénk képzelőtehetségük, impulzív természetük, minden újért való határtalan és kritikátlan lelkesedésük széttepi a logika vasláncait. Ők nem visszafelé néznek, hanem előre. (Aminthogy lesz idő, amikor bizony ők is hátrafelé pislogtatnak és majd őket fogják »le mosolyogni« az elkövetkező fiatalok.) A gyermek azt hiszi, hogy az ő modernebb keretek közé került élete külön, mint az öregeké és nem a lényeg, hanem a külsőséget keresi; mivel pedig a lényeg: maga az emberi szellem, a külsőség viszont kézzel fogható, nagyon is meg lehet érteni, hogy amazz elhanyagolja és csak az élet új formáinak hódol. Innét van, hogy beleszedül mindenféle újításba, legyen az egy tökéletesebb szerkezetű gép, valami rekord-sporteredmény, vagy divatos tánc. Az ifjúság, mint mondtuk, nem kritizál és nem mérlegel, hanem fickándozó csikóvére után megy, ha mindjárt szívárványképet, elérhetetlen fantómot hajszol is. Az idősebb nemzedék csak megfontoltan, apró lépésekben követi és minden újabb lépésnél meggondolja magát.

Ime, a nézetkülönbségek magva, amelyből — ha a lelki körülmények egyébként sem kedvezők — a civódás, a békétlenség, az állandó harc mérges növénye csírázik elő. A szülő feladata az, hogy a gyermek hajlamait, szokásait, természetét és képességeit kiismerve, úgy terelje-vezesse őt, hogy az irányító kéznek még az érintését se vegye észre a gyermek. Az okos szülő épp oly kevéssé diktátor, mint ahogy nem esik a majomszeretet rabjává s később az áldozatává. A gyermek »exer-

Üzenet

*Hozok virágot: sok-sok csodaszínűt...
(Harmat jüröszte csókos éjszakán)
Fehéret, mint a hamvas gyermekálom,
Bolyhos szirmán a lelketem kínálom,
S remény-repkény közt Néked nyújtanám...!*

*És égszínkéket, édes jó anyámnak
Hajolt fölém így két csodás szeme,
Mesék jorrása csöndes alkonyórán,
A tünd meséket mind elődbe hoznám,
Halk muzsikáját lelked érti-e?...*

*Aztán pirosat, mint a vágy: a vágyam,
Ezernyi szirmán csupa dal jakad,
Behintem vele hófehér szobádat
Midőn a nap künn nyugovóra bágyad,
Tegyék színössé boldog álmodat...!*

*Aranyló sárgát, bíborló vöröset,
Halvány lilát, sejtelmes rózsaszint,
Holdfényfűröszött tompa, éji kéket,
Ibolyaszint, mi alvadt vérbe réved,
Köszöntsenek, ha már a hajna! int...!*

*S aztán... aztán... ha mind elődbe szórtam,
S nyomunkban tenger mese, dal jakadt,
Míg két karod ölelve tartja párnád,
Virrasztó lelke mindig ott találnád
Sugárözönben, hervadt lomb alatt...!*

Thomé József

ciroztatása» nem nevelési mód, sőt csaknem olyan veszedelmes, mint a gyermek minden szavát, mozdulatát leső és szinte ájulásos boldogsággal magasztaló szülők visszataszító szokása. A gyermeknek nem szabad tudni, hogy nevelik: ez a nevelés ábécéje. A gyermeknek — ahogy nagyon bölcsen mondták őseink — jó példát kell látni maga előtt. A gyermek nem merészel gorombászkodni a szülőkkel ott, ahol apa és anya gyengéd hangon beszélnek egymással és tartózkodni fog a nagyszülőkkel szemben tiszteletlenkedni, ha azt látja, hogy a szülei milyen megbecsüléssel és szeretettel veszik az öregeket körül. A gyermek durva lelke, fájdalom, rendszerint családi környezetben, az otthon talajában gyökeredzik.

Azok a szülők, akik nem értik meg a gyermekeiket, elsősorban önmagukat vizsgálják meg. Foglalkoztak-e eleget a gyermek fejlődő lelkével, érdekelték-e őket azok a dolgok, amelyek a gyermek szellemét felbolygatták és állandóan izgadják. Ha a gyermek közönyt vesz észre a maga dolgai iránt, amelyek neki a legfontosabbak, önkéntelenül is elidegenedik a szülőtől. Ismerni kell és szeretni kell a gyermeki érdeklődés tárgyát és körét. E sorok írója már sok művelt fiatal asszonytól hallotta, hogy a gyermekét ő maga kérdezi ki a leckéjéből, sőt együtt csinálja vele az iskolai dolgozatait, de ezek egyike sem panaszkodott arról, hogy »nem bír a gyermekével«. Viszont voltak asszonyok, — főleg a vagyonos osztályból — akik sűrű sóhajok közben, könnyezve panaszták el, hogy »semmi hatásuk nincs a gyermekre« és hogy »nem értik, miért van ez«. Meg is mondtam nyíltan: »A házitánító meg a nevelőnő miatt, asszonyom. Ne tessék lelki és szellemi albrétbe adni az édes gyermekét.«

Az a bizonyos tiszteletlenség, amelyet főleg amerikai és angol írók vetnek újabban a fiatal generáció szemére, Európában — hála a jó Istennek — csak alig vehető észre. Minden hosszadalmas összehasonlító tanulmány helyett elég, ha arra utalunk, hogy a dúsgazdag angolszász családok gyermekei valósággal a szülők tudtán kívül, úgyszólván az akaratuk ellenére növekednek föl, míg a szerényebb anyagi viszonyok közt élő középeurópai — tehát a magyar — középosztály gyermekeit igenis a szülők nevelik, irányítják, vezetik. S ezért nem probléma nálunk az a nagy és fájdalmas családi válság, amely a szélső Nyugaton szülőket és gyermekeket mint fenekedő dúvadakat állít egymással szembe, aláásva a családi erkölcsöt és megszenteltségét a bibliai parancsokat. Mi nem féltjük a gyermekeinket, mert ismerjük a magyar szülőket. Azt a pár kivételt pedig fejfájás nélkül elviselhetjük.

Furcsa házasságok

Egy pesszimista bölcs megállapítása szerint:

— A házasság és a lutri közt az a különbség, hogy a lutriban néha nyerni is lehet.

A kevésbé pesszimista is kénytelen megállapítani, hogy az olyan házasság, amely a késő öregségig állandóan boldog és harmonikus, a ritkaságok közé tartozik és az ilyen házaspár joggal megérdemli, hogy a mitológiai Philemon és Baucis mellé állítsák.

Egy német számtantudós (és bogarász!) statisztikai adatok alapján kiszámította, hogy a főnyeremény megütése éppen olyan ritka, mint az az ember, akit négyszer sújtott a villám és ennek dacára életben maradt. Ez azonban a legkevésbé sem riasztja el a sorsjegyvásárlókat. A boldog házasságoknál is ilyenformán áll a dolog. A fiatalember, aki nősülni és a leány, aki férjhezmenni akar, nagyon jól tudja, hogy a boldog házasság ritka, mint a fehér holló, de azért mégis megpróbálja. És ez így is van jól! Mert senki nem tudhatja, hogy nem ő lesz-e az a szerencsés kiválasztott, akinek boldog házaseset jut osztályrésziül.

Aki háborúba indul, azzal bátorítja magát, hogy nem minden golyó talál. Az élet is abból áll, hogy az ember mindig és mindig újból próbálkozik. Ugyanaz áll a házasságra is: meg kell próbálni! Előre semmit sem lehet tudni. A végén pedig úgyis minden kiderül.

De azért mégis vannak furcsa házasságok, amikre érdemes néhány szót vesztegetni. Ilyenek elsősorban az angolok úgynevezett »unalom« (spleen)-házasságai. Nem kizárólag nyelvi okai vannak, hogy az angol szerelmes- és házaspárok nem »tegezik«, hanem »önözik« egymást. Az egyik híres angol költő például egyik versében szinte elrémülve állapítja meg: »ha a szerelmes szerelmesének azt mondja, hogy »te«, ezzel nem belsőbb viszonyba került vele, hanem ellenkezőleg: eltávolodott.«

Akárhogy is áll azonban a dolog, a mi véleményünk és érzésünk szerint az »ön« és a »maga« mégis csak kevesebb és hűvösebb, mint a »te«. Nem lehet ugyan azt állítani, hogy az olaszok szerelmi szenvedélye lángolóbb és hevesebb, mint az angolok őszinte és komoly szerelme, annyi azonban bizonyos, hogy az Angliában általánosan divatos érdek-, vagy unalom-házasságok nem nagyon alkalmasak arra, hogy a szerelem csodaszép virága kápráztasson el bennünket.

Jellemző angol házassági történet annak a fiatalembernek a históriája, aki olyan leányt akart feleségül venni, aki nem nyerte meg a — nagynénje

tetszését. Természetes, hogy ez a bizonyos nagynéni dúsgazdag volt, míg az unokaöccs szegény, mint a templom egere. A nagynéni tehát öccsének azt a csúnya ajánlatot tette, hogy évente háromszáz fontot ajándékoz neki addig, amíg imádottját — nem veszi el feleségül. Négy év után azonban már ezt is megelégette és beszüntette az évjáradék fizetését. A fiatalember, aki közben a nagynéni kívánsága szerint egy másik lányt vett el feleségül, pert indított. A nagynéni ügyvédje azzal érvelt, hogy ez a furcsa megállapodás jogilag semmis, mert az angol törvénykönyv intencióival ellenkezik, hogy valaki megakadályozzon egy fiatal embert a nősülésben. A bíróság salomoni ítélete azonban kimondta, hogy a szóbeli megállapodás az unokaöccsöt csak egyetlen lánynak a feleségül nem vételére kötelezte, nem pedig arra, hogy egyáltalán meg ne nősüljön, miért is a megállapodás érvényes és a nagynéni fizetni köteles. És a fiatalember meg is kapta tovább az évjáradékot, sőt még a nagynéni halála után is, mint örökséget. Csak éppen — nem vehette el feleségül imádott szerelmesét.

Feljegyzésre méltó Mumby Arthur házassága is, amely szinte páratlan a maga nemében. Ez a Mumby Arthur a mult század végének népszerű angol költője és a társaságok kedvence volt. Legényéletet élt, a háztartását pedig Harriet Cudwick vezette. Harriet nagyon drága, kedves és önfeláldozó teremtés volt, amit a költő azzal akart meghálálni, hogy — feleségül vette. Csak éppen azt kötötte ki, hogy erről senkinek nem szabad tudomást szereznie. Mint házvezetőnő: nagy segítségére volt népszerű költő-gazdájának, de mint feleség: karrierjében akadályozta volna meg. Harriet boldogan vállalta ezt a szerepet is, lesegítette az urához érkező vendégek kabátját és szerényen elfogadta a borraivalókat. Mindezt pedig a férfi iránti nagy szerelmében cselekedte meg. Nagyon jól tudta és érezte, hogy az ő személye szinte felbecsülhetetlen a — konyhában, de a szalonban, ahol olyan dolgokról esik szó, amikhez ő egyáltalán nem ért, könnyen neveltségessé válhatik. Nem bírta volna elviselni, ha az elegáns urak és cifra dámák kicakagják őt halálos szerelme miatt.

És a költő meg is hálálta ezt a lemondást és szenvedélyes szerelmet. Amikor meghalt és felbontották a végrendeletét, csak akkor tudták meg az előkelő társaságot, hogy Harriet nem csak általános örököse, hanem évek óta — törvényes felesége is volt a költőnek.

JÓ ÉTVÁGYAT!

Svájcban százötvenesztendő sajtot is kaphatunk. Wallis kantonban például még ma is megvan az ősrégi szokás, hogy kivételes családi ünnepeken olyan sajtot tárolnak fel, amit évtizedek óta őriztek a pincében. Ilyen emléksajtot örököl apáról a fiu és így fordulhat elő, hogy bizonyos esetekben ez az emléksajt meglehetősen hosszú életkorra tesz szert. A sidersi mezőgazdasági kiállításon olyan sajt is szerepelt, amely 1778-ban készült. Mindenesetre kitünő fogak keltenek, hogy valaki az ilyen ősrégi emléksajtot élvezni tudja.

Minden népnek megvan egyébként a maga különös sajátossága, amely nem csupán ruházódásában, hanem ételében is megnyilvánul. Ezek az úgynevezett nemzeti illatok, amelyek esetleg elviselhetetlenek valamelyik más nemzet fiai előtt, ősrégi étkezési szokásokban lelik magyarázatukat. Délnémetország és Ausztria között is már meglepően nagy a különbség. Bécs például egyáltalán nem tudja élvezni azokat a gyümölcsleveket, amelyek pedig Németország bizonyos vidékein rendkívül népszerűek. De minden jóra való bajor elfintorítja az orrát, ha a berliniek kedvelt »fehér sör«-éről hall, amely málnaszörppel van keverve. Franciaországban pedig nagyon szeretik a tejet — málnaszörppel és a sört — limonádéval.

Régi mondás, hogy »a fokhagyma is jó, a csokoládé is jó, hát még milyen jó lehet a csokoládé fokhagymával!« Ha ez az összeállítás nem is igen fordul elő, de a vajaskenyér — csokoládéval a holdandusok mindennapi tápláléka.

Bizonyos állatok húsa, amikre európai ember csak undorral tud gondolni, a

világ más tájékán kedvenc csemege lehet. Az oroszán, a medve, az elefánt, a papagáj, a majom, a bagoly, a zsiráf, a kutya, a denevér, sőt a méh és hangya is egyes népek legfinomabb eledele. Mexikónak a sült patkány és béka, Braziliának pedig a sült majom a nemzeti eledele.

Japánban, ahol a vízben főtt rizs és a keserű tea az étlapok legelőkelőbb helyén szerepel, éppúgy, mint Itáliában, rendkívül szeretik a tintahalat, amit olyanformán készítenek el, mint mi a halainkat. A »benito« nevű halat pedig nyersen élvezik.

A kínai konyha legfontosabb szabálya: az ételeket úgy készíteni el, hogy eredeti formájuk felismerhető ne legyen. Az étkezésnél egyébként a legfontosabb szerepet a »beképzelés« jálssza. Csecsemőkorunktól kezdve ránevelnek bennünket bizonyos ételek élvezetére. A sokat evés is csupán rossz szokás, nem pedig szükségesség. Sok gyereket már csecsemőkorában elrontanak azzal, hogy úgyszólván »túltömik« őket. Éppen úgy rossz szokás ez, mint egyes embereknek az a szokása, hogy már a konyhában, az ételek készítése alkalmával jóllaknak, mert az ételkészítés pillanatában elmegy az étvágyuk.

Nem is hinnők, étkezésünkben mennyire fontos a szokás, amin

pedig változtathatunk és segíthetünk. Ha az emberek nagyrésztében nem volna túlságosan erős a lustaság, amelynek lebilincselő ereje következtében nem hajlandó szakítani bizonyos rossz szokásaival: nem volna annyi gyomorhajos ember a világon!

Kis színház

Minden valamire való spanyol embernek olyan hosszú a neve, hogy szinte véget nem akar érni.

Egy spanyol a kocsiával elakadt a sötét éjszakában. Egy korcsma mellett.

Bekopogott.

— Ki az? — kérdezte bentről a korcsmáros.

A spanyol büszkén vágta ki:

— Báró Vincenta de Adalai y Lugentes de Saragossa d Juagulrel y Guadalajara!

— Sajnálom, — felelte a korcsmáros, — ennyi ember számára nincs helyem!

*

Egy férj mesélte:

— Tegnap rajtacsíptem a feleségemet, amikor festette a haját.

— Gondolom, — mondta a barátja, — milyen vörös lett!

— Dehogy... Szőke!

*

— Hogy állsz a válópöröddel?

— Teljesen rendben vagyunk. A feleségem továbbvezeti az üzletet, én pedig állásba mentem.

— No és hol van a közös szerzemény?

— Az ügyvéd kezében!

*

Két gyerekkori jó pájtás sok-sok esztendő után összetalálkozott.

— No és mi teljesedett be gyerekkori vágyaidból és álmaidból? — kérdezte az egyik.

— Fájdalom, csak egyetlenegy! — hangzott a felelet.

— És pedig?

— Valahányszor a mostohám megfűsült, mindig azt kívántam: bárcsak ne lenne hajam!

Testvérkéek

MAGYAR GYERMEKEK LAPJA

##

A SZERETET VIRÁGA

MESE ~ IRTA: ÁCS KLÁRA

Irigység országának királya nagybetegen feküdt és senki sem tudott segíteni rajta. Hiába jöttek a tudós orvosok, hiába kopogtatták, hiába vizsgálták és hiába írtak orvosságot neki. Irigység országának királya egyre nyögött, sóhajtozott.

— Oh, jaj, végem van. Nincs senki, aki segíteni tudna rajtam. Pedig mindenemet, az egész országot adnám annak, aki meggyógyítana engem.

Adta is volna azért, hogy még egyszer egészséges legyen. Igaz, hogy eddig soha senkinek semmit sem adott. Bezárta az ajtaját mindenki előtt, hogy még kérni se jöhessenek hozzá. Ezért is hívták Irigység ország királyának. No meg azért, mert az országában mindenki hozzá volt hasonló. Dehogy is segített volna ott egyik ember a másikon. Dehogy is adott volna valaki a szegénynek. Mindannyian irigyek és rossz-szívűek voltak.

Nohát feküdt is most a király nagybetegen és elhagyatva. Anélkül, hogy bárki is segíteni tudott volna rajta.

Meghallotta pedig ezt a szomszéd ország legszegényebb legénye, akinek semmije és senkije sem volt. Csak sok szíves szava mindenkihez és áldott jó szíve, mely mindenkin megesett, akit szeretni látott.

Most is az volt első gondolata, hogy elmegek meggyógyítani Irigység országának a királyát.

Hiába mondták neki:

— Sohse fáradj, mert ő azt nem érdemli meg. Ő sem segített volna senkin. Rajta se segíts te.

A szegény legény csak azt felelte:

— Megyek és segíteni fogok rajta. Mert azt akarom, hogy lássa, milyen nagy hatalom a szíves szó és a jóság. Sokszortöbbet ér egy egész országnál is.

Köpönyeget vett magához, hátha fázni talál. Kosárka gyümölcsöt is vitt, hogyha megéheznék. De meg egy pár csizmát is lógatott a vállán, legyen mibe behágni, ha fülsebezné a lábát. Csak azért nem húzta fel mindjárt, mert arra gondolt, ha előbb megszokja a puha járását, később rosszul esné a tüske, kavics. Hát a kényelmet inkább későbbre hagyta, majd ha már nem lesz olyan ruganyos a lába.

Ment, mendegélt aztán.

Messze volt még Irigység országától, mikor egyszerre csak hangos sóhajtozást hallott.

— Éhes vagyok! — sírt fel egy vékony gyermekhangocska.

A szegény legény kicsi kosarára nézett. Bizony csak annyi volt benne, amennyi éppen neki kellett volna. De azért nem habozott, hanem odaadta egész kosárkáját a szegény gyermeknek.

Aztán tovább ment.

Hűvös nagy szél kerekedett, csak úgy rángatott mindent.

— De jó, hogy köpönyeget hoztam! — gondolta éppen, mikor megint hangos nyöszörgést hallott.

Görnyedt öreg anyóka haladt arra és csakúgy didergett a nagy hidegben.

— Oh, segíts rajtam, édes fiam! — könyörgött neki.

A szegény legény most sem habozott, hanem rásegítette a köpenyét és ámbár ő maga nagyon fázott, széjjel, hideggel daco!va, csak ment tovább.

Amint így mendegélt, egyszerre csak fájni, égni kezdett mindkét lába. Feltörte a kavics, felszaggatta a tüske.

— Most már ideje volna, hogy felhúzzam a csizmáimat, gondolta. Mostanáig őriztettem őket. Most majd őrizték ok két sebes lábamat Mire eiszakadnak, éppen célhoz érek.

Akarta is húzni a lábára. De valaki hirtelen vállon fogta.

— Öreg ember vagyok. Atyád lehetnék már. Fázik a két lábam. Szánj meg, add nekem a csizmáidat.

Még csak nem is gondolkozott a szegény legény, hanem odaadta.

Ment aztán éhesen, fázva a hideg szélben, csizma nélkül, feltört, sebes lábaival, de még csak nem is zúgolódott. Egészen természetesen tartotta, hogy segítenie kell azokon, akik rászorultak.

Ment a legény és észre sem vette, hogy szíve fölött apró fehér virágocska nyiladozott. Csak akkor látta meg, mikor már akkora volt, hogy egészen elborította őt, akár egy puha nagy köpönyeget. Nem fázott már és csodák-csodája, éhes sem volt. A fájós lába is gyógyulni kezdett.

A fehér virág pedig nőtt, nőtt, már akkora volt, hogy a lábáig ért le. Ekkor a szegény legény lehajolt érte és fölemelte. Most vette csak észre, hol van.

Sóvárgó, irigy szemek nézték és kapzsi kezek nyúltak ki utána. Mindjárt tisztában volt mindennel.

— Elérkeztem Irigység országába — mondta és tépdessni kezdte a fehér virág szirmai. Aztán elszórta Irigység ország lakói között.

Kaptak is utána. Csakúgy tépték a kezéből.

Korchma László, Ernő és György, Kisvárdá

Hanem amint a fehér virághoz értek, egyszerre valamennyien megváltoztak. Sóvárgó, irigy tekintetük ellágyult. Kemény szavuk szíves lett és szívük közepéből kiugrott a gonosz kis manó, mely eddig bennük lakott. Futott, futott, amint csak vitte a lába.

Mert a fehér virág, amely a szegény legény szívéből nőtt ki és amelyet megérintett a kezük, a Szeretet virága volt, mely mindannyiukat kigyógyította az irigységből.

Vitték nagy diadallal a szegény legényt a király elé.

— Itt van, aki meggyógyít téged, — mondták neki.

— Érintsd meg a szívem virágát, — biztatta az ifjú, s amint a király keze hozzáért, azonnal talpra ugrott és minden fájdalom megszűnt egyszerre.

Oda is akarta mindjárt adni egész országát a szegény legénynek. De ő nem fogadta el, hanem így szólt:

— Tartsd meg királyom, mert hiszen én így is gazdagabb vagyok nálad. Akinek a szívében a Szeretet virága nyílik, az több kincsel bír, mintha egy egész ország fölött uralkodna. Én megelégszem azzal, hogy továbbra is szegény legény maradjak. Én csak annyit kívánok, hogy legyen mindig egy köpönyegetem, egy pár csizmám és egy kosárka gyümölcsöm, hogy másokon segíthessek. Tőled pedig csupán csak azt kérem, ültess el az én fehér virágaimat úgy, hogy mindannyi helyében ezerannyi nyíljon.

A király meg is tette ezt. És attól a perctől fogva nem hívták őt többé Irigység ország királyának, hanem ő lett a legjobb és legnemesebb szívu uralkodó hetedhét országban, de még az Operenciás tengert is beleértve.

Az élet farsangja

GYAKRAN HALLJUK mon-dani: az élet olyan, mint egy nagy álarcosbál, senkise mutatja az igazi arcát, elleplezzük a valódi énünket, elkendőzzük ilyen vagy olyan jellemvonásunkat, tulajdonságunkat, szándékunkat, röviden: megtévesztjük, félrevezetjük egymást. Valóban így van-e?

Az alakoskodás nem könnyű dolog. Primitív embereknel az életosztón megnyilvánulása, félelem valamitől, amit gyöngye erejükkel nem képesek másképp elhárítani, mint szinleléssel. A kultúra alacsony fokán meglehetősen átlátszó ez a szinlelés, amelyet hajlandók vagyunk meg is bocsátani, mint a védekezésnek egy sajátos módját. A léleknek bizonyos fajta mimikrizmusa ez, hasonlatos azokhoz az alacsonyabbrendű állatokhoz, amelyek a környezetük színét veszik fel, hogy az őket üldöző erősebb állat vagy a kegyetlenkedő ember észre ne vegye és el ne pusztítsa őket. Ha még mélyebbre hatolunk a társadalmi rétegekbe és a bűnös emberek lelkületét vizsgáljuk, vajmi gyakran találunk úgy az ártatlanságot, mint a megbánást tettetők típusával. A képmutatásnak — erkölcsi megítélés szempontjából — ez a legveszedelmesebb fajtája. Nyomozó hatóság és bírák feladata, hogy ezeket az alattomos, szemrebbenés nélkül hazudozó, álarcos gonosztevőket a lelkiismeretesen összegyűjtött bizonyítékok erejével megtörje és az igazság kiméletlenségével leálcazza.

Járnak azonban a becsületes emberek sorai közt jelentős számmal olyan erkölcsi szélhámosok is, akiket ügyesen csoportosított látszatok a fedhetetlenség páncéljába öltöztetnek, akik hallatlanul fejlett szimatuknak, szellemi rugalmasságuknak, körmönfont ügyességüknek köszönhetik, hogy a büntetőtörvénykönyv csapdáit és farkasvermeit el tudják kerülni. Van-e valaki is közülünk, aki ne ismerné ezt a spéciest? Meg mernénk esküdni rá, hogy ebben vagy abban ludasok, olvasatlanul rájuk hazudnánk jónéhány esztendei börtönt, de honnét vegyük a bizonyosságot, hogyan süssük rájuk a huncutság, a becsületlenség bélyegét? Ahogy mondani szokás: táncolnak a büntető paragrafusok között, megtévesztve ellenséget és jóbarátot, éleszemű detektívet és bírót, más szóval: pompásan jársszák a makulátlan becsületű embert. Azt kell mondanunk: kitűnő színészek, hibátlanul mimelnek és komédiáznak. Tehetség nélkül persze nem megy a dolog. Minél nagyobb szédelgő valaki, — ezt a bűnkronikák bizonyítják, — annál ügyesebben kell hogy alakoskodni tudjon.

És a tisztességes emberek? ... Vajjon szabad-e elítélnünk, vagy — enyhébben szólva — szabad-e megítélnünk azokat,

akik nem tárnak fel a gondolatvilágukat, a lelki életüket, akik állig begombolkozza, titokzatosan járnak-kelnek közöttünk, mintegy láthatatlan függőnyt bocsátva maguk elé, amely a külvilágtól elválasztja őket?

Fölvetődik itt nyomban a kérdés: van-e jussom hozzá, hogy ezt a függőnyt föllebentsem és kíváncsi szemmel fura-kodjak be embertársaim lelkületébe, féltve őrzött benső lényének misztikus szerkezetébe?

Ha közérdek vagy jogos magán-érdek kívánja, igenis jussom van hozzá, — ettől elteltintve legfeljebb a kíváncsiság az, amely egy másvalaki valódi képének megismerésére ösztökéli az embert. A ma-

Rosenthal-i porcellán-zsiráfok

gunk részéről semmi kivétlenülót nem találunk az ilyen érdeklődésen, végre is egymásra utalt társadalmi lények vagyunk és egészen természetes, hogy meg akarjuk ismerni egymást. Nos, ez ellen a törekvés ellen védekezik igen sok ember azzal, hogy nem fedi föl a valóságos arcukat, sőt számosan az utolsó percig járatják embertársaikkal ezt a sajtáságos farsangot. Az élet farsangját.

Egy dolog bizonyos: annak az embernek, aki így végig tudja játszani az életét, kettőt kell nagyon érteni, különben fülöncsipik és leleplezik. Az egyik: ismernie kell nagyon önmagát, a másik: ismernie kell nagyon másokat, vagyis ön- és emberismerőnek kell lennie. Két, nem mindennapi tulajdonság, amivel kevés ember rendelkezik. Mondhatnánk: isteni adomány. Az önismeret, amelyről már a régi görög bölcsek megmondották, hogy ez »a bölcsesség kezdete«, csaknem olyan bizonyult és kitanulhatatlan tudomány, mint az általános emberismeret. Miért kell annak, aki állandó szinlelésre rendezkedik

be, annyira tisztában lenni önmagával? Azért, hogy tudja, mit leplezzen el mások előtt. Milyen rossz tulajdonságát, hibáját, esetleg bűnét is. És miért kell emberismerőnek lennie? Azért, hogy pontosan meg tudja állapítani: melyik ember előtt szinlelhet kockázat nélkül és melyik az, aki előtt nem szabad alakoskodnia. Az igazi emberismerő ugyanis könnyen tettenéri a álarcos embert, akinek az is hozzátartozik a természetrajzához, hogy nem igen szereti »megütni a bokáját«, mert az első leleplezést rendszerint gyorsan követi a többi.

Ha már most azt vizsgáljuk, miért szinlelnek annyit és annyian, körülbelül olyan sokféleségét kapjuk a válaszoknak, mint amilyen tarka az emberi gyarlóságok, hiúságok, jogyatekosságok, hibák és bűnök gyűjteménye. Az egyik ember gazdagságot szinlel, — »fenn az ernyő, nincsen kas«, — hogy a hamis látszattól megtévesztett embereknél erkölcsi, vagy (sokkal gyakrabban) anyagi hitele legyen. A másik ember szegénységet szinlel, hogy ilyen uton jusson előnyökhöz, amiket jómódú embertől bizony megvonnának. Az egyik ember szerelmet szinlel, mert az érdekei véletlenül ezt kívánják. A másik ember közönnyt szinlel, hogy így »ugrassa ki a nyulat a bokorból«. Az egyik ember jószívűséget szinlel, amelynek kegyes leple alatt hitvány visszaéléseket követ el. A másik ember közsívűbbnek játssza meg magát, mint amilyen, hogy így meneküljön a segítségkérők ostromától. Van ember, aki barátságot szinlel s ennek örve alatt intimitásokat csikar ki, amelyeket aztán orvul a szerencsétlen felebarátja ellen fordít.

Van olyan ember, aki szigort szinlel, hogy vissza ne éljenek a jóságával. (Ide sorozhatjuk főleg a szülőket és tanítókat.)

Van ember, aki butaságot szinlel, mert szorult helyzetében ez segít rajta. És van olyan ostoba ember, aki — okosságot szinlel, illetve akar szinlelni, mert olyan ostoba ember még nem szinlelt erre a világra, aki tartósan el tudja hitetni magáról, hogy ő milyen okos.

Mint láthatjuk, elég változatos a galéria. Jó lesz, ha nem tulságos kiméletlenséggel törünk pálcát azok felett az álarcosok felett, akik gyarlóságból és hiúságból kendőzik magukat. Mert sohasem lehet tudni, kedves felebarátaim, nem törünk-e pálcát ugyanakkor — sajátmagunk felett.

Az álarc ugyanis, amelyet — ilyen vagy olyan okból — csaknem valamennyien hordunk, olyan, hogy a másét pedíg messziről észrevesszük, a magunkét pedig akkor sem, ha tükörbe nézünk.

A TÁRSASÁGBÓL

Halló! Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom!... Ne méltóztassék rossz néven venni, hogy néhány percét elrabolom és oiyasvalamiről beszélök, ami az én legszemélyesebb ügyem. Leányom eljegyzése és nevem napja alkalmából annyian szólottak hozzám és családomhoz, meleg, őszinte és szívből jövő érzéseket tolmácsolva, élőszoval is, meg írásban is, hogy lehetetlenég volna mindenkinek külön-külön hálásan megköszönni a figyelemnek és a szeretetnek ezt a szintje szokatlan mértékben való megnyilatkozásait. Engedje meg, Nagyságos Asszonyom, hogy Önnek és mindenkinek, aki velem és családommal együtt érzet! leányom eljegyzési ünnepében, ezen az úton fejezzem ki úgy a magam, mint a családom és a fiatal jegyespár nevében soha el nem múlt, őszinte hálámat. Köszönöm azoknak, akik velem voltak akkor, amikor buzdításra, lelkesítésre és támogatásra volt szükség, hogy együtt éreztek az én boldogságban fűrdő apai szívemmel, leányom eljegyzési ünnepén. Ugyanezt a hálámat küldöm azoknak is, akik nevem napja alkalmával kerestek fel jókívánságaikkal és én is minden szépet és jót kérek számukra a Mindenhatótól. Higyeje el, Nagyságos Asszonyom, most érzetem csak meg: mennyi nemes és finom érzésű szívből van kijelölve az én helyem és ezt a boldogító érzést csak azzai az ígérettel viszonzhatom: egész életemben, mint eddig, igyekezni fogok, hogy méltó legyek erre a szeretetre. Még egyszer köszönöm mindenkinek, hogy elküldte nekem egy szívdobbanásdát, egy jóleső kézszerítést és néhány olyan szavát, amiből kiéreztem az őszinte szeretet... .

Külön fejezem ki hálámat és köszönetem egy messzi idegenbe szakadt magyar kislánynak, Lendvay Tirának, aki Svájc-ból, Courtrai városából keresett föl jókívánságaival és egy magakészítette babával, amit az írásztalomra tettem, hogy soha ne felejtsem el az ajándékozóját...

Mielőtt elkezdeném rendes beszámolómat, elmondok egy beszélgetést, aminek az utcán voltam fültanuja. Egy asszony megszólít egy urat, ezzel a haragos mondatlalt:

— En Patzauer né vagyok!... Maga az, aki az uramat megütötte?

— Nem, — mondja az úr, akinek való-sággal! díjbirkózó külseje volt, — mert akkor maga már özvegy Patzauer né volna!

Társasági híreim a következők: a Kormányzó úr őfjóméltósága megengedte, hogy Károlyi Gyula gróf az olasz Korona-rend nagykeresztjét, Apor Gábor báró az olasz Szent Mór- és Lázár-rend középkeresztjét, Péchy Tibor pedig a francia becsület-rend tisztii jelvényét elfogadja és viselje.

Pálffy László gróf és felesége a Semmeringre, bóró Bóji-Orosdy Fülöpné Cannesbe, báró Páztélyi István és felesége, Liphay Marietta pedig Ischlbe utazott. — A napokban ünnepelte Foyos Alice grófnő 80. születésnapját, amely alkalom-ból száznál több vendég üdvözölte, köztük Ferenc Szalvátor főherceg és Margit főhercegnő. — Mikes János gróf püspök, a varsói bíboros érsek meghívására Varsóba utazott. — Az Országos Kaszinóban Kovács-Karap Ernő dr. tartott magas színvonalú előadást »A szovjetdumpling és az ellene való védekezés« címmel. — Az egyetemi nőhallgatók Mária-kongregációjának ünnepélyes délutánja őszinte siker jegyében zajlott le. A műsor fénypontja dr. Tagscherer Erzsébet tanárnő előadása volt. — Ambrózy Lajos gróf és felesége a bécsi palotában adott fényes fogadó estét, Dobokay Béla tábornok és neje kilencórai teát, Haidekker Sándorék pedig Ella leányuk tiszteletére rendeztek fényes estélyt. — Meg kell még emlékeznem nemesestóthy Szabó Kálmánék budapesti és Nemes János grófné bánhalmi estélyeiről.

Felhivom Nagyságos Asszonyom figyelmét a rádió május 21-i műsorára, amikor a Budapesten 1848-ban elesett honvéd hősi halottak emlékezetére rendezett gyász-ünnepélyt fogja közvetíteni a tabáni régi temetőből. Ebből az alkalomból dr. Kazacsayné Lázár Jolán, Lázár Istvánnak alkalmi költeményét fogja elszavalni.

Közbevetőleg elmondok annak a rendkívül zsupori orvosnak az esetét, aki a címére érkezett nyomtatványokat szokta felvagdოსni, recept céljaira. Egy szép napon egy asszony kereste föl, akit megvizsgált és receptet irt neki. Az asszony eltávozott, de az ajtóban kétségbeesetten jelkiáltott.

A recept másik oldalán ugyanis ezt olvasta:

»A temetés holnap délután 4 órakor lesz!... .

Himenhireim a következők: Erdélyi Aladár országgyűlési képviselő leányát, Sáríkat eljegyezte Mészöly Károly, Fejérmegye tb. főjegyzője. — Szelnár Margittal jegyet váltott Fésüs Andor dr., szemklinikai tanársegéd. — Csókás Anci kedves előfizetőnkét feleségül vette Szentiványi Dezső, Esztergomban. — Szalay-Berzeviczy László báró, Szalay Gábor báró, a m. kir. posta vezérigazgatója és felesége, Berzeviczy Edith fia, házasságot kötött Dreher Annieval, Dreher Jenő és felesége, Hagenmacher Lili leányával. — Farkasfalvi Wieland Mária-t feleségül vette besenyői Szabó Sándor földbirtokos. — A jegyes- és házaspároknak őszinte jókívánságaimat küldöm.

A mély gyász és őszinte részvét hangján közlöm Nagyságos Asszonyommal, hogy a 11 hónapos Sexty Györgyike, Sexty Zoltán és neje, Kozma Irma kedves előfizetőnk gyermeke az Urban csöndesen elszerűlt. A gyászborult szülők végtelen szomorúságát teljes mértékben átérzi a M. U. L. szerkesztősége is és a részvét vigasztaló virágai-ból font koszorúját küldi a kis sirra.

Felhivom Nagyságos Asszonyom figyelmét Gyökösy Endre »A gömri almafák« című regényére, amely a világháború előtti és alatti magyar vidéki élet nagy-szerű rajzával és főként érdekes meseszövevével megerdemli, hogy kivételes helyet foglaljon el olvasmányai között. — Meg kell emlékeznem Berczeli Anzelm Károly »Ádám bukása« című verseskötvevről is, amely a fiatal költő nagy-szerű kvalitásairól tanuskodik és biztató ígért, de csak abban az esetben, ha mindenáron újat akaró modorosságait abba-hagyja és visszatér az őszinte költői egyszerűséghez.

Befejezésül elmondom János gazda esetét az ügyvéddel, akinek előadta, hogy idézést kapott.

— Aztán milyen ügyben? — kérdezi az ügyvéd.

— Hát a nyáron elvertem a sógoromat és feljelentett, — mondja János gazda.

— Akkor nincs szükség ügyvédre. A beismerés maga is enyhíti a büntetést, — hangzik az ügyvédi szakvélemény.

János gazda hümmögni kezd, aztán így szól:

— De nem úgy gondoltam én! Tetszik tudni, nem látta ám senki, hogy megvertem!

— Az más! Akkor csak menjen el és tagadja le! Ha a sógora azt mondja, hogy maga megverte, akkor mondja a szemébe, hogy nem igaz!

De János gazda megint csak hümmög és azt mondja, hogy ő nem így gondolta.

— Ejnye már, jó ember, — szól türelmetlenül az ügyvéd, — hát így se jó, úgy se jó?

— Jó volna az utóbbi, — jelleli János gazda. — Csak azt szeretném, hogy az ügyvéd úr menne el a tárgyalásra. Mert hát nekem nincs pofám ahhoz, hogy a törvény előtt hazudjam! Kezeit csókolom

Aranypárbaj

Forró Pál új eredeti regénye

14.

Johni már délelőtt tíz óra felé lesben állt és várta, hogy mikor tűnik fel Florence. Az embernek így várakozás közben mindig eszébe jut, hogyan élhetünk le hetvennyolcvan esztendő is, holott egyetlen félóra is végtelen hosszú idő. Igen, a relativitás elve sehol sem érvényesül annyira, mint az időmérésnél. Akinek a fogát húzzák, az a másodperceket is borzalmas hosszúnak érzi. Aki ideáljával enyeleg, viszont azon háborodik fel, hogy miért rohannak olyan szédítő iramban az órák. Aki várakozik, az megint csigalassúságúnak látja az óramutató mozgását. Johninak egyenesen az volt az érzése, hogy megállt az idő. Mindenféle kabbalával próbálta Florencet elővárszolni. Hogy például ha a ballábával áll és tizet számol, akkor feltétlenül megjelenik. Azután egy slágert fütyült el és magában azt mondta, hogy Florence pontosan akkor fog felbukkanni, amikor a refrént másodszer fütyüli el. A kabbalák azonban, sajnos, csődöt mondtak. Florence nem jelentkezett, ami Johnit már komoly bajba sodorta. Ugyanis túlzott izgalmában már három ismeretlen úrileányt szólított meg, akiket Florencenek nézett. Mind a három esetben villámló, haragos, rendreutasító pillantásokat kapott és mind a háromszor zavartan hebegte: bocsánat, tévedtem!

Közben csakugyan féltizenegy lett. John tükön állt. Kabátja gombjait sodorgatta, homlokát ráncolta, ujjaiával csettintgetett és azt mormolta: rémes!

Hirtelen egy világoskék kalapot pillantott meg, alatta egy bájos, ovális arcoskát, ismerős, szelíd, kedves szemeket... nem, ezúttal a tévedés kizárt volt. Johni szíve a torkáig kalapált, már oda akart rohanni, hogy karjába ragadja Florencet, de váratlan ötlete támadt. Nem... csak türelem. Előbb tisztáznia kell, hogy hová megy, mit keres Florence ezen a tájékon?

Még idejében egy fa mögé húzódott, Florence nem vette észre. De néki elég volt egy pillantás annak megállapítására, hogy Florence feltűnően sápadt és arcán nagy szomorúság tükröződik.

— Biztosan utánam búsul! — gondolta Johni. — Képzelem milyen boldog lesz, ha egyszerre eléje állok!

Az eszébe sem jutott, hogy ha Florence olyan nagyon akarná látni, akkor könnyen életjelt adhatott volna magáról. Egyébként az élet tele van ellentmondásokkal. Ki meri azt állítani, hogy ismeri a lányok logikáját és a szerelmi ügyekben való észjárásukat?

Johni Florence után lopakodott és közben a következő megállapításokat tette: hogy az összes többi lányoknak együttvéve sincsen olyan kecses járásuk, mint Florencenek, ugyancsak neki van a legtökéletesebb termete és a báj valóssággal sugárik belőle.

Johni el volt bájolva, végtelen meghatottságot érzett, de egyszerre a szívébe szúrt egy fájdalmas gondolat.

Tulajdonképpen minek örül úgy? Mit tudja, hogy Florence hová és kihez megy? Hátha éppen a boldogabb vetélytársához, akinek kedvéért elhagyta? Ki tudja, talán igaza van a mormogó Stanley bácsinak, akinek megingathatatlan meggyőződése, hogy Florence egy más férfi miatt hagyta el őt? ...

John önkénytelenül megfeszítette karját és megtapogatta az izmait. Hála az Égnek, nagyszerű formában volt.

Hiszen igazán nem nagyon koptatta magát, módjában állt rendbetartani izmait. És John csak most örült igazán annak, hogy eddig ennyire kímélte magát. Könnyelműség elfecsérelni erőinket mindenféle apró-cseprő dologra. A nagy, döntő pillanatokra kell azt tartogatni. Milyen nagyszerű ökölcspásokot fog majd néhány perc múlva osztoogatni! Látatlanban fogadást ajánl, hogy két percen belül leüti az ellenfelét még akkor is, ha az egy kétméteres óriás lenne.

De azért mégis megdobogott a szíve, amikor Florence váratlanul befordult egy óriási bérkaszánya kapuján. Most hát ki fog derülni a titok! Johni legszívesebben oda rohant volna Florencehoz és megkérte volna: hazudjon valamit! Mindegy, akármit, ő elhiszi és meg akar bocsátani. Tegyenek úgy, mintha nem történt volna semmi. Hagyjuk a drámákat! Ne rontsuk el azt a kevés örömet, melyet az élet nyújt. Johni határozottan írtózott a nagy jelenetektől. Egyszerű, derűs lélek volt, aki megrémült, hogy ő most egy tragédia központjába csöppent. Nagyon haragudott Florencere, hogy őt ilyen kínos helyzetbe hozta. Persze, legjobb lett volna az egész megfigyeltetést Green detektívre bízni. Amit az embernek más mesél el, azt nem kell mindig elhinni, azt lehet csűrni-csavarni, abba lehet belemagyarázni, le lehet tagadni a tényeket. De amit az ember a saját szemével lát, azt mégis csak el kell hinni, ha még olyan szerelmes is. Florence egyenesen a lépcsők felé tartott. Olyan könnyedén, fürgén, határozottan, mint aki mindennap megteszi ezt az utat.

— Tehát a félemeletre megy, vagy az első emeletre! — villant át Johni agyán, — különben a liftbe szállt volna.

Szorosan a lépcsőház falához lapult. Szerencsére, a lépcsőház eléggé homályos volt. El lehetett rejtőzni. A rejtékhelyéről nagyon jól látta, hogy Florence az első emelet egyik lépcsőházra nyíló ajtaja előtt megáll, kulcsot vesz ki a zsebéből és benyit. A következő pillanatban már be is csukódott mögötte az ajtó.

Johni egész testében remegett a felháborodástól. Hogyan? Florencenek kulcsa van egy idegen lakáshoz?

Vad harag fogta el és valósággal felrepült a lépcsőkön. Megállt az ajtó előtt. Nem téveszthette el. Nem is volt a közelben más. Az ajtó felett apró villanykörte égett, melynek fénye egy táblára esett: Miss Hobbs nyelviskolája. Angol, német, francia és olasz nyelvoktatás kezdőknek és haladóknak.

Johni boldogan húzta széles mosolyra a száját. És még gyanúsítani merte ezt a drága, bájos teremtet. Meg van hát oldva a rejtély. Florence nyelvórákat ad. És Johniban merész elhatározás érelődött meg.

Csöngetett.

Az ajtót idősebb, pápaszemes hölgy nyitotta ki.

— Parancsol, uram? — kérdezte.

— Szeretnék kérem az iskolába beiratkozni!

— Melyik tanfolyamra kérem?

Johni nagy zavarban volt. Persze, sejtelve sem volt, hogy Florence melyik nyelvet tanítja.

— Florence Mallock kisasszony óráit szeretném hallgatni.

— Szóval angolul akar tanulni és németül.

— Igen. Leghőbb vágyam ezt a két nyelvet elsajátítani.

— De hiszen ön kitűnően beszél angolul!

— A nyelvtannal van baj, kérem. Nem tudok nyelvtanilag gondolkodni.

— Mikor óhajtja megkezdeni a tanulást?

— Most, azonnal kérem!

— Szóval nem várja meg az új tanfolyam kezdetét?

— Egy percet sem várhatok. A jövő héten már kifogástalanul kell tudnom beszélni... nyelvtanilag is!

— Ez esetben meg kell fizetnie az összes eddigi órák díjait is.

Johni nagyon savanyú arcot vágott. Az ördög vigye el, az utolsó pillanatban mindig ezek a pénzügyek rontják el az ember dolgát.

— Ha nem nagyon drága...

— Húsz dollár az elmulasztott órákért, öt a még esedékesekért. Ugyanis már csak négy órája van miss Florenceknak.

Johni megkönnyebbülten lélezett fel. Ennyi pénz még volt. Éppen a délelőtt folyamán kért kölcsön ötven dollárt a Stanley-áruház egyik osztályvezetőjétől.

— Tessék asszonyom, harminc dollár! Melyik terembe menjek?

— Itt léphet be a jobboldali ajtón.

John fel volt villamosva. A gyönyörűségtől füléig húzódot a mosolya és a kezét dörsölte örömeiben, hogy ilyen pompásan sikerült a csínyje. Kaján mosollyal nyitotta ki az ajtót.

A hatás óriási volt.

Benn a teremben egy kövér, negyven év körüli asszony, egy pápaszemes, kopasz vékony fiatalember, két idősebb úr, három fiatal lány ült és élénken figyeltek miss Florencere, aki éppen a következőket mondotta:

— Önöknek, akik hazánk nyelvét el akarják sajátítani, nemcsak a kiejtésre kell vigyázniok, hanem azokra a nyelvtani sajátosságokra is, melyek az angolt jellemzik. Így például a melléknév az angolban gyakran áll a főnév, különösen a gyűjtőnév gyanánt.

E pillanatban lépett be Johni. Florencenek egyszerűen torkán akadt a szó. A hallgatók meglepetten és egyúttal bosszankodva néztek az idegenre, aki megzavarta őket.

— John Ridder vagyok! — mutatkozott be Johni. — Most iratkoztam be...

— Az izé... az én óráimra? — hebegte Florence.

— Igen kérem... Lefizettem az egész tandíjat és szabályszerűen beiktattak!

Florence másodpercenként változtatta színét. Hol fehér volt, hol piros. A tanítványok idegesen kezdtek ceruzájukkal kopogni.

— Kérem mr. Ridder, foglaljon helyet! — mondta végre Florence, de látszott rajta, hogy iszonyú zavarban van és legszívesebben sírva fakadna.

John leült és pokoli gyönyörűséggel nézte, hogyan erőlködik szegény lány, hogy valahogyan visszanyerje hidegvérét. De ez sehogyse ment. Zavartan és kapkodva próbálta az előadást folytatni.

— A birtokosviszonyt az angolban kétféle módon fejezhetjük ki: az *of* viszonysszóval és az *s* birtokosraggal. A birtokosragot a többesszám ragjától azzal különböztetjük meg, hogy nem írjuk egybe a főnévvel és hiányjelet teszünk eléje...

Johni őszinte csodálattal hallgatta Florencet. Eddig abban a hitben volt, hogy tökéletesen tud angolul, most azonban ijedten eszmélt rá arra, hogy minderről neki fogalma sincsen. Mély részvétellel nézte a szegény tanítványokat, akik buzgón jegyezték Florence szavait.

— Szegények! — gondolta Johni, — milyen nehéz is az idegeneknek! Némik milderre szükségük van, hogy angolul tudjanak. Csak legalább tudnám, hogy mi az a birtokos-viszony meg birtokosrag, amiről Florence beszél.

— Mr. Ridder, ön miért nem jegyez? — szolt rá hirtelen Florence. — Ön csak néz és meg vagyok győződve, hogy egy szót sem ért abból, amit mondtam.

— Izé, kérem... én figyelek...

— Az nem elég! Tessék jegyezni!

— Nincs ceruzám!

— Tessék papír és ceruza...

És miközben John elé tette a papírt és ceruzát, halkán odasúgta:

— Szörnyeteg!

Johni pedig visszasúgta: — Imádom!

És e pillanattól kezdve Johni a leglelkesebb, legbuzgóbb tanítványnak bizonyult. A többi tanítvány együttvéve nem jegyzett olyan buzgón, mint ő. Florence megdöbbenve látta, hogy Johni még akkor is ír, amikor a jegyzetelésre semmi szükség sincsen, mert csak az elmondottakat ismételtgették.

— Kérem mr. Ridder, olvassa fel jegyzeteit!

Johni felugrott. Arca piros volt, mint a jeles tanulóké, mikor végre alkalmuk nyílik arra, hogy tudásukat kipakolják. És olvasni kezdte: — Miss Florencet imádom! Ő a legszebb, legédesebb teremé New-Yorknak. A birtokosrag legszebb formája a jegygyűrű, mert hozzám ragasztja azt, akit szeretek... hipp, hipp, hurráh!

A tanítványok, akik németek voltak és alig konyítottak az angolhoz, egy szót sem értettek az egészből és bizonyos tisztelettel nézték az új fiatalembert, aki ilyen folyékonyan hadar angolul.

Florence erélyesen szolt Johnira: — Üljön le! Összevissza beszél. Figyeljen jobban!

Johni alattomosan vigyorgott, mert úgy látta, hogy minden erélyessége ellenére a tanár ezúttal nagyobb zavarban volt tanítványánál. Csakugyan, szegény Florencenak minden erejére szüksége volt, hogy megőrizze tekintélyét. Szerencsére az óra véget ért és a tanítványok összeszedve jegy-

*A tavasz gondos
bőrápolást követel*

NIVEA-CRÉMEL OLAJJAL

Mindkét szer megvédi a téli ruházat által elpuhult és tulérezékennyé vált bőrét az időjárási viszontagságokkal szemben. Mindkét szer bőrfajú Euceritet tartalmaz, amely semmiféle más bőrpoló szerben nem található és ennek következtében tökéletesen beivódnak a bőrszövetbe, miáltal hatásosan és tartósan ápolják őket.

Dobozonként P 0.50-161 P 2.20-Ig
Tubusonként P 1-161 p 1.60-ig
Olaj üvegenként P 3.50

~~~~~ KAPHATÓ MINDENÜTT! ~~~~~
BEIERSDORF és TÁRSA R.-T. Budapest, V. Rudolf-rakpart 10

A Nivea-Crème és Nivea-Olaj nem helyettesíthető más szerrel, mert az egyedüli bőrpoló szer, amely Euceritet tartalmaz.

CZIGÁNY ADÉL

VIRÁGKERESKEDÉSEI

BUDAPEST, VI. TERÉZ-KÖRÜT 60. ~ TEL.: AUT. 150-70
VI. ANDRÁSSY-ÚT 50. ~ TEL.: AUT. 224-15
ÚJPEST, ÁRPÁD-ÚT 67. ~ TELEFON: 956-47

**Koszorú és csokorkötészet
Estélyek, bálók díszítését vállalom
Délzaki növények kölcsönzése
Az ország legnagyobb növénylerakata!**

zeteiket, távozni készültek. Florence is kifelé igyekezett, de Johni résen volt és mellette termett.

— Ohó kis szökevény, ezúttal nem menekül.

— Johni, az Isten szerelmére ne csináljon botrányt. Elvesztem az állásomat.

— Úgy? Akkor külön órára iratkozom. Mennyi a külön óra?

— Öt dollár!

— Gyerünk Hobbs mamához. Itt az öt dollár. Beszél-nem kell magával.

— Várjon meg előadás után a kapu előtt.

— Eleget várok már hetek óta! Most azonnal akarom tisztázni a helyzetet.

Miss Hobbs, aki fél füllel hallott valamit, hozzájuk lépett.

— Farancsol valamit? — kérdezte Johnitól.

— El vagyok ragadtatva miss Mallock módszerétől. És annyira belejöttem az angol tanulásba, hogy nem akarom abbagyni... Tessék öt dollár, külön órát óhajtok.

— Nagyon helyes, uram! — bólintott miss Hobbs. — Az a helyes, amikor kihasználjuk megfelelő hangulatunkat és lendületünket. Kérem, miss Mallock, folytassa ezzel az úrral a grammatikai órát!

Florence nem tehetett mást, haragjában nagyot csipett titokban Johni karján, aki azonban ezt mennyei gyönyörűségnek érezte.

Benn a tanteremben Johni rátámadt Florencra.

— Miért szökött meg? Ezt érdemeltem meg? Illet ilyen fájdalmat okozni nekem?

Florencenak is véges volt az ereje. Nem csoda, ha eltört a mécsese és sírva fakadt.

— Ne haragudjon, Johni... nem akartam fájdalmat okozni magának. Hiszen én még most is...

Nem tudta befejezni, nagyon fojtogatta a sírás. De Johni azért nyomban megértette.

— Szeret? — kérdezte lelkesen.

— Nagyon! — mondotta Florence és piruló, könnytől nedves arcocskáját odarejtette Johni vállára.

— Édes... imádott kis menyasszonyom, drága, angyali Florence! — kiáltotta Johni és csókokkal árasztotta el a leányt. De azután hirtelen szigorú arcot vágott. Most már ő lett a professzor, aki kérdez.

— Hát ha szeret, akkor mért szökött meg?

— Johni... nagyon kérem... ne faggasson!

— De még mennyire faggatom! Jogom van tudni. A vőlegénye vagyok...

— Nem... nem!

Olyan ijedten és hevesen tiltakozott, hogy Johni megdöbbenve és elképedve nézett rá.

— De hát miért nem?

— Én... én... nem vagyok erre méltó!

— Florence, — mondotta Johni szokatlanul komolyan és erőlesen, — elég volt a titkolózásból. Mindent tudok. Maga a Habberton cég szolgálatába állt.

Florence elhalványult. Egész testében remegett.

— Tudja? — dadogta magánkívül. — Oh Istenem, ez borzasztó! De én ártatlan vagyok, esküszöm Johni, higgyen nekem. Ugy-e, bízik bennem? Elhiszi, amit mondok?

— Ha nem bíznék magában, akkor most nem lennék itt. De végre is, most már tudni akarom az igazságot. Hogyan került össze Habbertonnal?

— Állást kerestem. Ajánlatot tettem. És ő azzal bizott meg, hogy figyeljem meg, kikkel érintkeznek Crofték. Én gyanútlanul fogadtam el a megbízást. Ugyanis azt hittem...

Florence zavartan elhallgatott és elpirult.

— Nos, mit hitt? — sürgette Johni.

— Azt hittem... de igazán resteltem, hogy olyan ostoba voltam... azt hittem, hogy Habberton szerelmes Kittybe és azt akarja tudni, hogy nem udvarol-e valaki neki titokban? Később, amikor hallottam arról, hogy a Croft és Habberton bankház között micsoda versengés folyik, gyanút fogtam és vissza akartam lépni. De akkor már előlegeim voltak és maradnom kellett. Mikor azután olvastam az újságokban, hogy mi történt, annyira elkeseredtem, hogy majdnem öngyilkos lettem. Gonosz, rossz teremtésnek éreztem magam, aki méltatlan arra, hogy tisztességes emberek szeme elé kerüljön. Hát ezért bujdostam el.

Johni gyengéden nézett Florencera.

— És ilyen csekélység miatt okoztál nekem annyi szomorúságot?

Florence arca felragyogott.

— Hát igazán nem tartod bűnnek?

— Persze hogy nem.

— És megint úgy szeretsz, mint azelőtt?

— Még jobban!

— Mert az előbb olyan ünnepélyesen beszéltél. Borzasztóan rosszul áll neked, mikor olyan komoly vagy.

— Miattad búsultam, de most már nincsen semmi baj. Két héten belül feleségül veszek.

— Szent Isten, — kiáltotta Florence, — csak nem halt meg a nagybácsi?

— Kicsoda?

— Stanley bácsi!

— Nincs annak a világon semmi baja!

— Hát akkor... talán valami más foglalkozásod van? El sem tudom képzelni, hogy gondold...

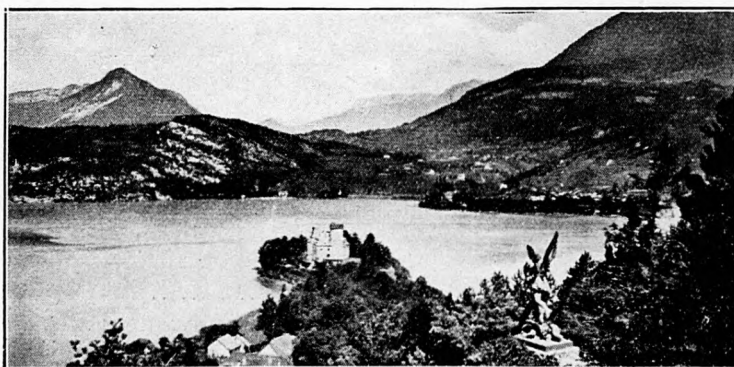
— Florence, igazán nem szép tőled, hogy ugyanazokat a kellemetlen kérdéseket intézed hozzám, mint a többi ember.

— De szerelmem, mégis, miből élünk?

Johni kidüllesztette mellét. És olyan önérzetesen válaszolt, akár egy nagykereskedő, akinek hajói úsznak a tengeren.

— A hitelből!

(Folytatjuk)

Égbenyúló havasok tövében...

Kézimunka-rajzaink ismertetése

(Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, sziveskedjenek közvetlenül az illető céghez fordulni)

Zsámoly-párna (2-ik oldalon). ERMA kézimunkaház (Budapest, VIII., József-körút 11.) terve. Készíthető gypjúval nagyszemű penelóra, vagy finomabb kongrera selyemmel, duplaöltéssel. Előfeszített párna ára P 2.50. Előhúzva, orient gypjúfonallal együtt P 16.—. Előhúzva selyemanyaggal P 22.

Vászonra hímzett szárnyas-függöny (3-ik oldalon). Wieg Testvérek kézimunkaháza (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.) terve. Készíthetjük nyersszínű vászonra, szélén visszahajtva, aszurozva. A két felső cakknál 15 cm széles rojtot használunk. A függöny mérete 150 cm széles, 350 cm magas, 150 cm széles vászomból, 4.30 m anyag szükséges. Előrajzolva fenti méretben P 26.

Rece-terítő (4-ik oldalon) Wieg Testvérek kézimunkaháza (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.) terve. A négy-szögű terítő 61 lyukból áll. Készíthetjük horgolással 50-es számú horgoló cérnából. 5—6 mm-es lyukakkal készítve, 35—40 cm nagyságú terítő kapunk. Az alapanyagot készen is vehetjük és a stoppolást házilag készíthetjük. 40 × 40 rece-alap 5 deka stoppoló fonállal együtt P 1.60. A terítő 13-as számmal jelölt leolvasható rajza, 60 fillérért megrendelhető.

Biedermeier-díványpárna (5-ik oldalon). ERMA kézimunkaháza (Budapest, VIII., József-körút 11.) terve. Készíthető gobelinhímzéssel. vagy keresztöltéssel. Pasztell színezésű bordó és szürkésfehér rózsák sárgásbarna kosárban. Festve P 2.50, előhúzva anyaggal P 16.—. Montirozásához 3 m bársony és 1.20 m aranyzsinór, 1 kg növényephely szükséges. A kész párna P 56.—.

Szines száröltéssel készült kis asztalterítő (5-ik oldalon). Wieg Testvérek kézimunkaháza (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.) terve. Nyersszínű vászonra színes vászonaplíkációval hosszúrkás kockák kézzel körülslingelve reávarrandók. A mintaelőrajzolás a színes applikáció ráslingelése után történik, amit három-négy különböző-színű mosható mulinéval hímézünk. Kapható előrajzolva a színes vászon-

kockák ráféreelésével 120 × 120 cm méretben P 10.50, 150 × 150 cm méretben P 12.50. A terítő készíthető applikáció nélkül is, előrajzolva 120 × 120 cm nagyságban P 8.—, 150 × 150 cm nagyságban P 10.—. A terítő szélére 15 cm széles csipkét varrunk, melyet házilag készíthetünk varrott klíni csipkéből. A minta sarokkal és folytatásos résszel előrajzolva P 3.—. Hozzávaló szalag métere 30 fillértől kezdve. Használhatunk klópi csipkét is, melyből mintákkal szolgálunk. A terítő szűrőszalagja 120 × 120 méretben P 2.40, 150 × 150 méretben P 3.20. Előrajzolás díj méret szerint ugyanannyi, mint a szűrőszalag díja.

Ön is meggyőződhet az

EBAGA

éjjeli és nappali

TOILETTE CRÉME

kiválóságáról, mert 30 fillér portó- és csomagolási költségnek bélyegben való beküldése ellenében

INGYEN

küldünk 2 nagyobb mintát kipróbálásra.

Dr. Bayer és Társa, Budapest, IX. Rákos-u. 17

DOLIN

a legjobb test- és bőrápoló-olaj nélküli-
lözhetetlen sport- és gyögymassage-nál.

Biedermeier-szönyeg (6-ik oldalon). ERMA kézimunkaház terve (Budapest, VIII., József-körút 11.). Készíthető perzsavarrással, vagy keresztöltéssel. Kapható lenalpra előfeszítve bármely méretben. Színes leolvasható mintalapja szintén kapható. 30 felvetéssel szöve 90 × 60 cm mérethez P 4.—. Varráshoz 80 × 120 cm méretben P 4.—. Varráshoz 100 × 180 cm méretben P 6.50. Összes anyagmennyiség egy 120 × 80 cm nagyságú szönyeghez

keresztöltéssel készítve, mintalappal együtt P 28.—. Ugyanez perzsavarrással készítve P 33.

Ürizzobába szűrő-függöny (6-ik oldalon) Wieg Testvérek kézimunkaháza (Budapest, VIII., József-körút 11.) terve. Nagysága 160 × 260 cm. Sima ekrü tüllből csipkeszövet összeállítással és kézzel varrott klíni csipkével készül. Szükséges hozzá csipkeszövet 150 cm szélességben 1.50 m, sima tüll 300 cm szélességben 3 m, aszurbetét az összeállításhoz 10 m. A klíni csipkéhez való rajz vászonra előnyomtatva P 5.—, alsó csipkéhez való rajz vászonra előnyomtatva P 5.—. A hímzés szűrőszalagja P 2.40, ugyanennyi az előnyomtatás díja is. Hogy a függöny tartós legyen, a hímzés alatti részt duplán vesszük és a magas hímzést fehér és ekrü gyöngyfonállal készíthetjük. A fodrok szélessége 20 cm. A fodor felett levő kis tüllrészt behúzással készíthetjük. Hogy a függöny pontosan rajz szerinti legyen, az összedolgozást oly módon készíthetjük, hogy az egészet egy vastagabb papírra férceljük, hogy a bal-fel felfelé legyen és kézzel slingeljük össze. Ezen függöny papírrajza 160 × 260 cm. méretben P 6.—-ért kapható. Csipkeszövet 150 cm széles P 7.50, finomszálú tüll 300 cm szélességben m. P 6.—, összekötő aszurbetét m 16 fillér, a hímzéshez 4 motring gyöngyfonál a 70 fillér. Klíni csipkéhez való szalag métere 30 fillértől kezdve. Ezen szűrőfüggöny készíthető 220 × 260 méretben is.

Diszes falicsík (7-ik oldalon). ERMA kézimunkaház terve (Budapest, VIII., József-körút 11.). Eredeti biedermeier-minta, orgona, sárga és rózsaszínű rózsá, ibolya és almavirágokból. Fel használható kanapé-bevonatnak, drapériának, vagy kommod-takarónak. Előfeszítve 60 × 130 cm méretben P 12.—. Előhúzva a teljes anyaggal együtt P 30.—.

Csengetyűhúzó (7-ik oldalon). ERMA kézimunkaháza terve (Budapest, VIII., József-körút 11.). Mintája barokk, puha nemes színekkel. Ezen minta alkalmazható függönyesíknak, vagy bútor behúzásnál, ugyanúgy felhasználva, mint a 13. számban látható entériő ábrázolja. Ára festve P 5.—, előhúzva, hímzőanyaggal együtt P 16.—.

Vidéki rendelésnél külön 50 fillér portó küldendő.

MIT FŐZZEK?

Május 11. Hétfő: Paradicsomleves pirtott zsemlyével, vagdalt pecsenye paraj főzeléssel, daramorzsa ízzel. — Vacsora: Tüzdelt nyelb, sajt, gyümölcs.

Május 12. Kedd: Húsleves finom metélttel, velőcsont pirtott zsemlyével, főtt hús sóskamártással, rizotto körítéssel, lekváros csodakifli. — Vacsora: Borjú-naturusleves burgonyapürével, fejjessalátával, gyümölcs.

Május 13. Szerda: Spárgaleves, csirkebecsinált zöldborsóval, aranygaluska borsadoval. — Vacsora: Borjúpörkölt tarhonyával, gyümölcs.

Május 14. Csütörtök: Gombaleves, kirántott sertésleves, kaproskaposzta, nőszeszély. — Vacsora: Sertésmájpestétom tartármártással, körített liptói retekkel, gyümölcs.

Május 15. Péntek: Zöldszegleves, hal tejjelben burgonyakrokettkörítéssel, túróbéles. — Vacsora: Rakottspárga, gomba tojással, fejjessalátával, gyümölcs.

Május 16. Szombat: Köménymagleves, Esterházy rostélyos zöldborsófőzeléssel, kávépudding. — Vacsora: Virsli tormával, sajt, gyümölcs.

Május 17. Vasárnap: Raguleves, spárga vajjal, kirántott csirke petrezselymes újbungonyával, fejjessalátával, krémesszelet. — Vacsora: Sonka, szalámi, vaj, retek, sajt, gyümölcs.

Május 18. Hétfő: Húsleves májgaluskával, főtt hús rakottburgonyával, tejjel hagymamártással, lekváros palacsinta. — Vacsora: Kirántott borjúvelő francia salátával, sajt, gyümölcs.

Május 19. Kedd: Zöldborsóleves, gombás borjúselet apró burgonyagombóc körítéssel, almás- és káposztásrétes. — Vacsora: Borjúmáj pirtott újbungonyával, fejjessalátával.

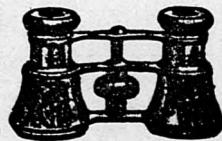
Május 20. Szerda: Sóskafejes, kirántott borjúselet salátával főzeléssel, dióspité. — Vacsora: Vese-velő rizotto körítéssel, fejjessalátával, gyümölcs.

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 811-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipek, Fényképezési
készülékek és cikkek Barometerek, hőmérők,

Egyszerű étlap

Május 11. Hétfő: Paradicsomleves, vagdaltpecsenye parajfőzelékkal. — **Vacsora:** Délről hús, körített lipői retekkel.

Május 12. Kedd: Húsleves finom ételtel, főtt hús sóska-mártással, rizskörítéssel. — **Vacsora:** Kávét, vajaskenyér, gyümölcs.

Május 13. Szerda: Spárgaleves, sajtosmetélt. — **Vacsora:** Borjúpörkölt tarhonyával.

Május 14. Csütörtök: Gombaleves, kirántott sertéshús káposztafőzelékkal. — **Vacsora:** Rakottburgonya fejessalátával, gyümölcs.

Május 15. Péntek: Zöldségleves, túrópalacsinta. — **Vacsora:** Tojásrántotta metéltággymával, körített lipői retekkel.

Május 16. Szombat: Kőménymagleves, borjúbecsinált zöldborsóval. — **Vacsora:** Virsli tormával, gyümölcs.

Május 17. Vasárnap: Borjúcsontleves apró zsemlyegombóccal, borjúvesés egybesült burgonyával, fejessalátával, dióspité. — **Vacsora:** Hideg sült, vegyes kompót, sajt.

Május 18. Hétfő: Húsleves gerstlivel, főtt hús hagymamártással, párolt burgonyával. — **Vacsora:** Lágytojás, vajaskenyér, gyümölcs.

Május 19. Kedd: Gulyásleves, daramorzsa ízzel. — **Vacsora:** Tejberizs fahéjjal, gyümölcs.

Május 20. Szerda: Sóskafejes, lekvárosderelye. — **Vacsora:** Pírtott borjúmáj burgonyapürével, fejessalátával.

HÁZTARTÁS

Halikraleves. A hal ikráját, fejét, esetleg húsát megsózva félretesszük. Megfelelő mennyiségű vízbe tesszük főni két szál tisztított és szeletekre vágott sárgarépat, petrezselyemgyökeret, három fej karikára felvágott vöröshagymát, két babérlevelet, paprikát és pár szem borsot és megfelelő mennyiségű híg rántást. Mikor a zöldség megfőtt, beletesszük az ikrát, a fejdarabokat és a húst és megfőzzük, azután borecettel kissé savanyítjuk és jó tejföllel tálaljuk.

Hablepény. (Levesbe való.) Három tojás fehérjéből kemény habot verünk, hozzáadjuk a három tojás elkavart sárgáját, azután 3 kanál szűken mért lisztet és könnyen összekeverjük. Az egészet forró levesbe öntjük. Egy darabban a leves tetején marad és addig főzzük, amíg átfő. Akkor levesszük, kanállal szétszaggatjuk, leveses tálba tesszük és levest önünk rá.

Húsospité. (Előétel.) Vajastésztát készítünk, 30 deka borjúsültet finomra összevágunk, zsírban pírítunk finomra vágott vöröshagymát, a húst beleteszünk, adunk bele ízés szerint sót, borsot, egy deci tejfölt, elkeverjük és azután félretesszük. A kész tésztát kinyújtjuk, kettévágjuk, az egyik lapot tepsibe tesszük, a töltelékkel reánkénjük úgy, hogy legalább fél-ujnyi vastagon legyen rajta, a tészta másik részével behorítjuk, felvert tojással megkenjük, ropogósra megsütjük. Ha megsült, négyszögű darabokra felvágjuk és melegen tálaljuk.

GYOMORÉGÉS egyedüli természetes ellenszere **Cigélke** **„István”** sóscsorbó-nátumos, jódos forrásvize. Kapható mindenütt Megrendelhető: V. Sas-utca 29. Telefon: 120-20

Zöldborsó csirkevagdalékkal. Egy liter fiatal zöldborsót egy kanálnyi zsírral lábosba tesszük, meghintjük kevés sóval, cukorral s öntünk rá egy levesmerőkanálnyi hideg vizet s addig pároljuk födetlenül, közben kavargatva, míg megpuhul. Ezalatt egy másik lábosban egy kanálnyi zsírban párolunk negyedkiló megmosott rizst. Ha a rizs a zsírban jól átmelegedett, öntünk rá fél-literrel valamivel több forró vizet, kevés sőt, aztán addig főzzük, míg a vizet elfővi és kissé megpuhul, de teljesen nem fő meg. Ugyancsak ezekkel egyidejűleg megtisztítunk két csirkét, egy liternyi sósvízben főni tesszük és félórai fővés után, mikor még nem főtt meg egészen, kivesszük a levéből és a húst a csontokról levesszük, a húst összedaraboljuk és megőröljük. Ezen húst egy lábosba tesszük, melyben egy kevés zsírt felolvasztottunk, adunk hozzá egy késhegynyi törött borsot és tíz pernyi párolás után a tüztől elvesszük. Ha a rizs

burgonyát következőképpen készítjük: öt nagy burgonyát megfőzünk, azután megtisztítjuk, áttörjük, adunk bele öt deka írósvajot, egy egész tojást, három tojássárgáját, egy késhegynyi sőt, egy kanál lisztet és elkavarjuk. Kinyújtjuk, fánksgaggatóval kiszaggatjuk, fölvert tojásba megmártjuk, zsemlyemorzsába meghempergetjük és pirosra megsütjük.

Töltött kalarábé. Apró, fiatal kalarábét meghámozzunk, tetejét levágjuk, közepét kiszedjük. Megfelelő mennyiségű sült húst, egy tejszínben áztatott és kicsavart zsemlyét, apróra vágott kevés vöröshagymát, zöldpetrezselymet, két egész tojást, sót, borsot elkavarunk. E töltelékkel a kalarábét megtöltjük, a levágott tetejét rá helyezzük és lábosba elhelyezzük. Készítünk világos rántást, adunk bele petrezselyemzöldet, levessel felelesztjük, azután ráöntjük a kalarábékra és lassan pároljuk, míg megfő.

Franciaszelet. A beszózott vesepecsenyét süssük meg és vágjuk szeletekre s tegyük vissza ismét a lábosba és minden szelet közé helyezzünk el egy nyers burgonyaszeletet, vöröshagymát és pároljuk barnára. Ha megpuhult, adunk bele egy deci tejfölt, kissé felforraljuk és az egészet levéve együtt tálaljuk.

Halászlé francia módra. Öt személyre válogassunk ki 1.75 kg különféle tengeri halat, rákot, tengeri rákot. Tegyük fel a tűzre edényben nyolcadliter finom olivaolajat és pirítsunk meg benne néhány összevágott poréshagymát, a rákot vágjuk hosszában két részre, a tengeri rákot is elevenen szeleteljük fel és tegyük az olajba, pirítsunk

Vendéglő a „Kisbíróhoz“

Budapest VII. Bethlen-tér 3

Telefon: 348-85 ~ Kellems szórakozóhely
Kitűnő háziételek ~ Olcsó polgári árak
Elsőrendű fajborok ~ Dreher sörök
Jazz zene.

és a zöldborsó elkészült, egy csinos forma belsejét zsírral kikenjük, zsemlyemorzsával behintjük és a fenti anyagokat rétegenként helyezzük el benne. A forma aljára egy vastag réteg rizst tesszük, erre egy sor zöldborsót, majd a csirkevagdalékot s ezt addig ismételjük, míg az anyag teljesen elfogy. Mikor a forma megtelt, egy félliter csirkehúsból főtt levét ráöntünk, félórára forró sütőbe tesszük, hogy jól összeforrjon. Tálaláskor gondosan kiborítjuk, hogy ne hulljon szét és forró teavaját adunk mellé.

Húsrágú burgonyakrokettel. Kevés zsírban megpirítunk zöldpetrezselymet, tesszük bele apróra vágott borjúhúst és pároljuk. Adunk bele kucsmagombát, karfiolt, spárgát és addig pároljuk fedő alatt, míg puha lesz. Ekkor tesszük bele két tojássárgáját, egy kevés tejfölt, borsot, sőt s ha elkészült, tálra borítjuk, apróra vágott sonkával meghintjük és kisült burgonyával körülrakjuk. A

Vigyázat!

Csak 1, 4 és 10 darabos eredeti csomagolásban fogadja el a

DARMOL

hashajtót, minden csomagban
DARMOL FELIRÁSSAL
Csak gyógyszerárakban kapható.

UTÁNZATOKAT
és más csomagolást

utasítson vissza!

néhány másodpercig és adjunk hozzá 6 fej karikára vágott hagymát, 2 paradicsomot, 2 babérlevelet, 4 szegfűszeget, 1 gerezdfokhagymát, vágott zöld petrezselymet, sót, sáfrányt, törött borsot, negyed liter fehér bort, azután helyezük el bele az egyenlő dara-

bokra felszelt halat, öntsük fel vízzel, hogy ellepje és fedő alatt főzzük jó félóraig. Pírtott zsemlyeszetelekkel adjuk fel.

RECEPTEK

Angolszelet. Két tojásfehérjéből habot verünk, adunk bele 14 deka cukrot, 16 deka kissé pírított, ruha között ledörzsölt darált mogyorót. Jól összekeverjük és fehér ostyára kenjük újjnyi vastagon, tetejét megkenjük tojásfehérjével, behintjük szálkákra felvágott mandulával és tetszés szerinti újjnyi széles darabokra felvágjuk, viasszal sütőben tepsire rakjuk és középmeleg kintőben pirosva sütjük. *Lénárd Mihályné*

Sonkaskifli. Négyyszer sodrott vajasztésztából, melyet kétfoknyi vastagra nyújtottunk, egyenlő hosszú szeleteket vágunk és ezeket sonkakeverékkel megkenjük, összegöngyöljük és kiflialakra idomítjuk, tetejét tojással megkenjük és megsütjük. Pogácsákat is készíthe-

tünk belőle. Egy kisebbet és egy nagyobb kivágunk és a közepébe teszünk a töltelék, tojással megkenjük, sóval és sajttal meghintjük. A sajt közé paprikát is lehet tenni. *Kiss Endréné*

Sajtos keksz. Öt deka reszelt (fele páрмаi, fele más) sajtot öt deka vajjal, hét deka liszttel, sóval és egy tojásárgájával összegyúrunk, vastag kétfoknyira kinyújtjuk, kis pogácsákra kiszaggatjuk és kenetlenül világosra sütjük. *Kilián Árpádné*

**ARANY,
EZUST,
ÉKSZER**
valamint dísz tárgy szükségleteit

TILLEMANN SEBESTYÉN
CÉGNÉL

Budapest. V. Vilmos császár-út 12
szerebbe

E lap előfizetői 10% engedményben
részesülnek

Meggypudding. Egy liter meggyet megmosunk, magvát kivesszük és apróra szétzaggatjuk. A meggyel két kifli morzsáját megnedvesítjük és félretesszük. Hat tojásárgáját hét deka vajjal és hat evőkanál porcukorral habosra kavarnak, adunk hozzá 15 deka mandulát, két kifli megnedvesített morzsáját, egy citrom lereszelt héját, a meggyet és négy tojásfehérjének kemény habját könnyedén közévegyítjük. Kikent formába tesszük és egy óráig gőzben főzzük. Vaniliás tejsodóval adjuk fel. *Gombos Ernőné*

Krémtorta. 50 deka friss olvasztott vaját habosra keverünk 50 deka cukorral s egyenként hozzáütünk 20 tojást, mindeniket egy-egy kanál liszttel és jól összehabarjuk, azután négy alacsony tortagyűrűbe öntjük és erős tűznél kisütjük. Töltelék: 13 deka cukrot, 10 tojás sárgáját, egy teli evőkanál burgonyalisztet, fél liter bort, kevés vaniliás cukrot kétszer felforraltunk, míg kellő sűrűségű lesz. Akkor a négy tortalapot bekenjük krémmel, egymásra illesztjük és a vaniliás mázzal bevonjuk. *Petrovits Andorné*

Tejhabtorta. A tortasütőt kisüjnyire vastagon kibéleljük leveles vajás tésztával (akár mandulatorta-tésztával), lassú tűznél kisütjük és a következő krémet öntjük belé: 2 liter válogatott érett szamóca szörszítán átnyomunk, jól összekeverjük 28 deka porcukorral és egy liter édes tejszínből vert kemény habbal vigyázva összevegyítjük. Nyáron ezen töltelék hűvös helyen vagy jégben kell tartani, míg használni akarjuk. *Orbán Károlyné*

Apácapudding. 25 deka porcukrot 16 tojásárgájával elkavarunk, adunk bele 25 deka hámozott és finomra vágott mandulát, ugyanannyi lisztet, a tojásfehérjének a habját. Mindezeket jól elkeverjük, egy formába tesszük és gőzben főzzük ki. Tálaláskor csokoládéhabbal leöntjük. Csokoládéhab: fél liter forralt tejet 4 tojásárgájával, 15 deka reszelt csokoládéval jól összeforraltunk folytonos kavarással között. Ezt melegen a puddingra öntjük. *Henkler Károlyné*

Meggyeslepény. Hat tojásfehérjéből kemény habot verünk, belekeverjük a hat tojás sárgáját, 15 deka törött cuk-

KEDVES MÁRTÁM!

Hallgasd meg, mily vicces dolog történt velem, legkedvesebb barátommal!... Biztosan Te is láttad kedves lapunk multkorai számában azt a kedves helyes kis Biedermeier-szobát, tele szebbnél-szebb kézimunkákkal?! Hát Drágaságom, tudd meg, hogy az én becses tulajdonom az. Szörnyű büszke vagyok is rá, nemcsak azért, mert a M.U.L. érdemesnek tartotta leköszölni, hanem mert minden egyes darabját a magam ügyességének köszönhetem. Na, csak ne rázd a fejed hitetlenül, mert igazat mondom! Ez a valóság! Csak az a boszorkányság szerintem, ahogy — a lapba került. Törtém is a fejem szörnyen, ki követte ezt el, hisz senki nálam sem le nem fénykepezte, sem le nem rajzolta! Már azon a ponton voltam, hogy detektíveket fogadok, mikor szeretett Gyurikám sherlockholmesi ügyességgel kibogozta a rejtélyt nyitván, emlékezetembe idéztem, hogy hiszen ez az entériőr előbb volt az ERMA kézimunkaház kirkatában, mint nálunk.

Mert hisz ügyis volt! Egyszer mikor a NEMZETI SZÍNHÁZ-ból jöttünk, láttuk ezt ott! Sokáig gyönyörködtem benne és elhatároztam, megszerzem magamnak! Így lassan mindent meg is csináltam, sem róla nem lehet ismerni a régi kopott garnitúrát. Tulajdonképpen meglepetésnek szántam, arra az időre, mikor feljössz hozzám, de miután az Uradtól hallottam, Ti is fel akarjátok frissíteni a lakásotokat, sietek jó tanáccsal szolgálni! Gyere

fel most a NEMZETKÖZI VÁSÁR alatt és nézz körül alaposan mindenfelé! Az ERMA pazar dolgokkal szokott résztvenni, melyekből sokat lehet tanulni, ha valaki izléssel akarja a lakását berendezni. Miután én minden kézimunkaszükségletemet ott szoktam beszerezni, még is kérdeztem tőlük, vajjon az idén mivel fognak bennünket, asszonyokat elkápráztatni? Azt mondják, ez évben csak szőnyeget állítanak ki a vásár területén, (Iparcsarnok 64. fülke) mert az üzletben — VIII., József-körút 11 — valami olyan pazar függöny- és gobelinkiallításra készülnek, mely a vásár tömkelegében nem is juthatna oly fökéletesen érvényre, mint azt joggal megkívánja. Mondhatom, kíváncsi vagyok, mert különben is legszebb dolgokat mindig ebben a kézimunkaüzletben látok.

Ime sokkal többet gondolok Rád, mint azt Magad is elképzelnéd!

Csak okvetlen gyere, édes Mártám! Előre örülök az együtt töltendő szép napoknak. S ha a régi házszobafüggönyeidet, mint tavaly említetted, át akarod alakítani, hozd mindjárt Magaddal, nem fog sokba kerülni és olyan gyerekszobagarnitúrát lesz belőle, hogy kívánni sem tudnál különben.

Várlak! Addig pedig öllelek sok szeretettel:

ILUSOD

Egy ingyen kíséret e lap olvasóinak élet jelentőségéről

A közismert Prof. Roxroy csillagász újabban ismét elhatározta, hogy országunk lakói részére teljesen díjmentes próbajelölőket dolgoz ki életükéről, német, angol és francia nyelven.

Prof. Roxroy híre oly messze terjedt, hogy bevezetésére valóban nincsen szükség. A másik életének jeleiből, annak jelentősége megállapításához oly képességekkel rendelkezik — bármily távol legyenek is tőle —, hogy az a csodálatossággal határos.

Maguk a különböző nemzetiségű csillagászok és egyéb jelentékeny személyiségek az egész világról mesteriük tekintik személyében és nyomdokaiiban járnak. Ő felsorolja az Ön tulajdonságait, tehetségét, megmondja Önnek hol és hogyan érhet el eredményeket és emlékezteti Önt életének kedvező és kedvezőtlen pontjaira.

Az Ő leírása a múlt, a jelen és a jövő történéseiről csodálkozásra készíteti Önt és segítenek Önnek.

Stahmann Pál úr, egy tapasztalt csillagász, Ober-Niewiadow (Németország) mondja:

»A Roxroy tanár úr által részemre felállított jósálat teljes egészében megfelel az igazságnak.

Ez egy nagyon alapos és jólsikerült munka. **Mivel magam is csillagász vagyok, pontosan megvizsgáltam csillagászati számításait és adatait és azt találtam, hogy munkája minden részében tökéletes és Ő maga ebben a tudományban teljesen jártas.**

Ha Ön ezen külön ajánlatot igénybe óhajtja venni és olvasópróbát kíván kapni, úgy hivatalosan ezen újságra, küldje el pontos adatait (feltétlenül sajátkezü írással), nevét, címét, születésnapját, havát, évét és helyét, mellékeljen lefeléhez bélyegekből (nem vert pénzben) 50 fillért ezen közlemény költségeire, portóra, stb. Ezekután azonnal megkapja Ön a kívánt próbaolvasást. Címeze levélét a következőképpen: **Prof. Roxroy, Dept. 4095 A, Emmastraat 42, Den Haag (Holland).** Prof. Roxroy nem érti a magyar nyelvet, ezért sajnálatára csak német, francia vagy angolnyelvi válaszokat küldhet. Levélére 40 fillér bélyeg ragasztandó.

rot, 15 deka daralt, hámozott mandulát 4 deka morzsát, fél citrom reszelt héját és jól összekeverjük. Kikent tortapléhbe öntjük a tömeg felét. A pléhet gyengén fűtött sütőbe tesszük és csak addig sütjük, míg a tészának gyenge hárttyája lesz, ekkor a pléhet kivesszük és tetejébe sülyeszünk megszárt befőtt meggyet vagy a hárttyát sűrű meggyelkvárral bekenjük, a tömeg másik felét reáöntjük és visszatesszük a sütőbe. Kötőtűvel megpróbáljuk, hogy a tészta átsült-e s csak akkor vesszük ki, ha a tészta nem ragad a tűre.

Mocsáry Istvánné

Tanácsot kérnek

Szeretettel kérem kedves olvasótársnőmet, küldjék meg a »Négy fekete ló« és »Van az iskolában egy öreg hársfa« című dal szövegét. Az utóbbi az Igloi diákok c. operettből van. Előre is nagyon köszönöm szívességüket. »Panka«

Kedves olvasótársnőim közül kinek van olyan falun vagy kisebb városban lakó német úri család ismerőse vagy rokona, aki a nyári vakációra elvállalná 11 éves fiamat. Nagyon szeretném, ha a német nyelv elsajátítása végett olyan

katholikus úri családhoz kerülne, ahol hasonlókorú gyermekek vannak. Cserébe is elfogadnám az illető család egyik hasonlókorú kislányát vagy fiát, akit magammal vinnék nyaralni falura. Szíves értesítést kér

Maťarász Lászlóné, Székesfehérvár

Kedves olvasótársnőmet kérem, szíveskedjenek a ribiszke- és egresbor pontos receptjét lapunk útján megadni. Viszonzára kész és fáradozásukat hála-szón köszöni

V. Alajosné

Nagyon hálás volnék azon kedves olvasótársnőmnek, aki volna szíves lapunk útján küldeni kipróbált, jó vanília- vagy eperparfait-receptet. Köszönettel és üdvözlettel

»Mohácsi előfizető«

Üzenetek

»Tanácstalan.« Fellázdadt igazságérzetem meg kellett fékezze, különben levélét teljes egészében átadom a nyilvánosságnak, hogy ítéljenek a hivatalnoki férfikar egy tagja felett, aki hivatalnoktársának, kolléganőjének megnehezíti munkáját, megkeseríti minden napját, nem egyébrét, csak mert komoly, szolid, szerény és nem olyan »fess, klassz-gyerek«, mint ő, a férfiak között. A fiatal úr vicces, gúnyos szellemének sziporkáit egy küzdő, kenyérkereső nőn próbálja ki, akinek minden önuralmára szüksége van, hogy ki ne törjön és hasonló módon ne válaszoljon megalázó, goromba, minden úrinőt sértő kiszólásaira. Hihetetlen impertinenciával feltolja magát és a hivatalfőnök jogait gyakorolja felette s a felsőbbség dicső elismerései ellenére gáncsolni valót talál, keresi munkájában és komiszkodó üldözéseivel lehetetlenné teszi, hogy a minden szellemi munkához szükséges nyugalomban dolgozhasson. Intrikái ellen még csak védekezni sem tud a szegény elkeseredett hivatalnoknő, mert a fiatal úr a hivatalfőnök barátja, akit a kollégák rosszalása sem fékezhet meg. A középosztály egy gyermeke így szenved és senkihez sem mer panasszal fordulni, mert fél, hogy az ő rovására nevetnének és mulatnának kétségbeesésén. Áldottlelkű szüleinek fogalmuk sincs róla, hogy dédelgetett gyermekük könnyek között keresi meg a mindennapi száraz kenyeret, mert ha tudnák, hogy a gyakori fejfájások nem szervi bajtól, hanem az emberek rosszaságától, komiszkodásától erednek, összetörne jó-ságos szívük. Tűr hangtalanul s ott sír, hol senki sem látja tehetetlenségében s minden megaláztatás után lelke fellázdadt, segítségért kiált, mert már fogytán van türelme s retteg, hogy a folytonosan megismétlődő szekaturák megfosztják józanságától. És így zuhog feltartóztatlanul egy dolgozó hivatalnokleány lelkéből a pa. asz., mint felhő.

szakadás és pirulni kell azoknak a férfiaknak is, kik közösséget vállalnak, barátjuknak nevezik az ilyen kiváló lelki és szellemi tulajdonságokkal rendelkező fiatal urat. Mit tanácsolhatunk Magának, szegény kisleány, aki a munka, a kenyérkereset harcát vívja és a mai kor mártírja? Igaza van, a főnökéhez nem mehet panaszával, mert ha barátja az a fiatal úr, akkor valóban önmagát felülmúló embernek kellene lennie, hogy megrendszabályozza, leintse és tisztességre tanítsa, akinek nemcsak a nővel, de a kollégával szemben is kötelességei vannak. Kötelessége udvariasnak lenni, vagyis ugyanannyi udvariassággal tartozik Önnek, mint amennyivel férfikollégáival szemben köteles. Mert nemcsak felfelé, hanem lefelé is megbecsüléssel tartozik a vele együtt dolgozók iránt. A munka asztala mellett nincs helye az üldözésnek s ha tudása folytan magasabb szellemi kvalitásokkal bír, ez nem jogosítja fel, hogy a kisebb kaliberű kollégáit kritizálja, gúnyolja, lekiacsinálja, hanem ellenkezőleg, megértéssel kell segítségre lenni és szolgálatkész útmutatásaival elkalauzolni abban a labirintban, amit hivatalnoki pályának neveznek. E helyett a főnök vértjével sebezhetetlen állásban galád módon törzúrásokat osztogat kolléganőjének, aki nem tudja, hogy kinél keresen védelmet. Talán mégis akad komoly, pártatlan ítéletű úr felettesei között, akihez teljes bizalommal fordulhat és amint nekem könnyek között elmondta, neki is elsríhatja panaszát. Nem hihettem, hogy ne volna mód a jelenlegi túrhetetlen helyzet megváltoztatására, mert komoly ember nem nézheti el és nem túrheti, hogy a munka hajlékában egy tisztviselő kénye-kedve szerint sebeket osztogasson. És ha még sem merne panaszkodni és ha senki sem volna, akihez bizalommal merne fordulni, ismétlődő alkalommal lépjen fel az illetővel szemben teljes eréllyel és kérje ki, hogy sértő hangon beszéljen magával. Követelje meg, hogy mint kolléga a kollégával udvariasan és tisztelettel beszéljen, mert a hivatal nem koremsa, ahol szabadjára eresztethi zabolátlan fantáziáját. Figyelmeztesse, hogy nem akar hozzá hasonló modorban beszélni vele — bár régen megérdemelte volna —, de ha nem szabályozza beszédstílusát, ne lepődjön meg, ha adandó alkalommal ugyanolyan hangot fog vele szemben használni, mint amilyent ő használ. Különb, kérem, fogadja meg és ne törődjön vele. Kár az ilyen emberről tudomást venni. Eklatáns

Ferences Középkolai
Internátus és
Nyaraló-iskola
Esztergom

példa, hogy az érettségi nem képesítés a műveltségre is. Sértő megjegyzései patogjanak le fölényes gondolkozásán és szánóan mosolyogjon az emberi gyarlóságnak azon a fokán, ahol az a fiatal úr lubikol és sarat fröcsköl szét maga körül. Akik körülötte vannak — sajnos — nem kerülhetik el, hogy be ne piszkítsa ruhájukat, de csak a ruhájukat és nem a lelküket. Amint elhagyta hivatalát, vesse ki gondolatából az ott történeteket és ne sírjon, mert goromba, neveletlen, érzéketlen és szívtelen emberek eddig is voltak és ma is vannak. Ezzel számolni kell és nem szabad túlérzékeny lélekkel vergődni és játékszerűen szolgálni az ilyen kvalifikálhatatlan embernek. Önerzetesen szembenézni mindennel, ami az ember útjába áll és ha szelidséggel, jó neveléssel, jó modorral nem lehet küzdeni, hasonló fegyverrel kell szembe szállni és harcolni az életben Önt megillető helyért, különben ki van téve az elnyomatásnak, a háttérbeszorításnak és megaláztatásnak. Büszke öntudattal kell kihúzni a lelkét sebző nyilakat és örülni szülői szeretetének, jóságának és siessen haza munkája után kettőzött örömmel az ő körükbe, ahol a legszebb boldogságot megtalálja. Ne engedje, hogy a legnagyobb boldogságot megkeserítthesse egy lelketlen ember gonoszága. Örüljön az életének, a biztos állásának és felejtse el, hogy van egy ember, akit nem tanítottak meg, miként kell emberi módon viselkedni, embertársait szeretni, kollégáit megbecsülni, tisztelni. Talán nem volt szegénynek édesanyja, talán szülői körében hiányzott a szeretet és neki sem volt soha része benne. Ki tudja, milyen megdöbbentő momentumok égették ki lelkéből a nemesebb, magasztosabb érzéseket. Higgye el, inkább szánandó az ilyen ember, mint elítélendő. Figyelje meg gondolkozását, tetteit, igazat fog adni neked. Ha megvigasztalhattam, ha felszáríthattam könnyeit és elviselhetőbbnek találja helyzetét: írja meg. Igaz örömmel olvashán, hogy hivatalbeli sorsa jobbra fordult.

Szív. üdv. Szerk.

A »JUNO« gyógykozmetikai intézet (Budapest, VI., Teréz-körút 15, 1. em.) lapunk előfizetői részére mai naptól kezdődően június hó 1-ig egy teljesen ingyenes arckezelést, vagy arcápolásra vonatkozó szaktanácsot nyújt az előfizetési nyugta, vagy postai szelvény felmutatása ellenében. Kérjük igen tisztelt előfizetőinket, ha kozmetikai szaktanácsra volna szükségük, méltóztatásuk a JUNO gyógykozmetikai intézet által felajánlott ajándékot igénybe venni. Biztosítjuk, hogy a legfigyelmesebb kiszolgálásban részesülnek.

»Erdélyi tanftó«. Zenekritikusunk nem tartja megfelelőnek beküldött művét. Sajnálattalunkra nem közzölhető.

Szív. üdv. Szerk.

Kedves Főszerkesztő Ur!

Kérem, engedje meg, hogy »Vissza az egyszerűséghez« című eszmecserehez én is elmondhassam szerény véleményemet. A volt tanítónőnek »szemlélődésből leszűrt tapasztalatai«, sajnos, a jelen beteg kornak szomorú igazságai. Nem olvasom azonban ki cikkéből azt, hogy pálcát törne az állásban levő nő fölött, ha ez neki valóban kenyérkereset. Hisz ő is tanítónő volt! Hanem jelenlegi társadalmi állásánál bepillantást nyert, hogy a mai hivatalokban levő nők legnagyobb százalékka nem kenyérkereset miatt foglalja el a férfi helyét (mert a legtöbbnek atyja, vagy férjének elég szép jövedelmi állása van), hanem hogy többet költessen luxusra, kozmetikára, szórakozásra s mert otthon unalmas, nem izlik a házimunka. A nősülendő férfiak legnagyobb része kolleganői után ítéli meg az egész nő nemet. Természetes, hogy fél a nősüléstől. Hisz nem tudja elképzelni az örökké selyembe öltözött nőt főzőkanállal vagy cigarettázva a gyermekbölcső mellett. Hogy a legtöbb nő már nem az egyszerű honleány, ehhez nem kell kommentár. Aki figyelemmel kíséri az újságot, látta, hogy hány millió pengő megy évente külföldre selyem- és piperecikkekre.

Ha az öltözködés szerényebb volna, ha meg tudnók becsülni a hazai ipart, hány szegény iparoscsaládnak adhatnánk kenyeret s mosolyt lehetne varázsolni sok sápadt magyar gyermek arcára.

De e beteg korszellemnek nemcsak mindenkiben a nők az okai. Nagy hiba van a férfiakban is. Ők nem tudják megbecsülni a szerény igényű, szorgalmas asszonyokat. A nősülendő fiatal emberek meg sem nézik az egyszerűen öltözött háziasszonyokat. S bár én sohasem engedném meg azt, hogy leányaim hivatalba járjanak, mégsem merem őket csak férjhezmenésre nevelni. Mindkettő tanítóképzőbe jár. Mert a tanítónői pálya az egyedüli, ami a női léleknek megfelel s mely kielégíteni tudja őt akkor is, hogyha egyedül kell lennie a világban és megkeresnie a maga kenyérét. A jó Isten a nőt arra teremtette, hogy gyermekeket neveljen Isten dicsőségére és a haza javára. Azért a jó Isten a nőt nagyobb türelemmel, gyengédebb szeretettel és áldozatot hozni tudó szívvel ajándékozta meg. Hazánk csonka, a gazdasági helyzete súlyos, a társadalom nagyrésze erkölcsi beteg. A bajok orvoslását nem várhatjuk egyedül az államtól vagy társadalomtól. Szerény véleményem szerint nagy hatalmat adott a jó Isten az anya kezébe. Ha a leánygyermeket szerény igényekre neveli, ha megtanítja, hogy

ACÉLBUTOR

HAIDEKKER

ÜILŐI-ÚT 48/73 FÍOK: FÜMEI ÚT 3

nemcsak a szerelem fontos a férjhezmenéshez, hanem hogy a családért tudjon dolgozni, áldozatot hozni, saját énjéről lemondani. De ehhez csak a krisztusi szeretet ad erőt. Azért a legfontosabb, hogy szigorú vallásos szemlében neveljük mindkét nembeli ifjúságot. A vallásos ifjúból lesz jellemes ember, ki lelkiismeretes hivatásában.

»Százados neje«

„Számonekenti vásárló 1931.“ Minden levélre a beérkezés sorrendjében válaszolunk, sajnáljuk, hogy türelmét próbára tettük. Előfordulnak ugyan kivételesen sürgős esetek, mikor soronkívül válaszolunk, az Ön esetében ezen sürgősség nem áll fenn s ezért a beérkezés sorrendjében küldünk választ.

Nem tehetjük magunkévá azon pozícióját, hogy előfizetőink által kért dalok szövege közlésére külön rovatot állítsunk be, már azért sem, mert ezen dalok rendszerint csak egy olvasót érdekelnek, a többi nem. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a kért dal szövegét, ha beérkezik, megfelelő időben e helyen ne továbbítanók. A mi szerkesztésünk főelve: nem az írók, hanem a kiterő írások kiválogatása, tekintet nélkül az írók személyére. Az említett pályázat teljes eredménytelenséggel végződött s ezért nem publikáltuk, hanem csak a résztvevőket értesítettük. Operánk műsora kritikán felüli nívón áll és reprizekről nem, csak premierekről írunk kritikát, Színművészek fényképét is hozzuk és hoztuk. Legközelebb az ápr. 10-i számunkban is teljesült kívánsága. A többi kérdése és tanácsa annyira legbelső szerkesztési ügy, hogy azokra — engedje meg — de nem válaszolhatunk.

Ha úgy gondolja, hogy válaszunkkal megvárakoztattuk, kérjük szíves elnézését és mi is köszönjük, hogy privát kívánságait megismerhettük s egyiket-másikat előjegyzésbe véve, alkalmmalag teljesíthetjük.

Szív. üdv. Szerk.

„A. A.“ Nem mondunk kritikát, hanem arra kérjük, olvassa el Tompa Mihály hasonló zsánerű költeményeit és akkor meg fogja tudni, hogy miért kértük erre.

Szív. üdv. Szerk.

LÁNG M. CSÁSZ. ÉS KIR.

TELEFON: AUT. 880-18

PORCELLÁN, ÜVEG- ÉS DISZÁURAKTÁR
BUDAPEST, IV. PETŐF SÁNDOR-Ú. 17
SAJÁT PORCELLÁNFESTÉSZET!

„Aurélia asszony és mégsem az.“

»Régi hű híve és olvasója vagyok kedves lapjának, — írja Nagyságos Asszony. — Figyelemmel olvastam végig a legutóbb megjelent számok minden sorát, minden egyes mondatát. Szinte alig akartam hinní szemeimnek, mégis minden kétséget kizáró bizonyossággá vált bennem a tudat, hogy amit néhány hónap óta csodálkozva észleltem, nem pusztán véletlen, nem hallucináció, hanem kézzel fogható valóság. Lapjából egy melegen és nemesen érző barátának intó szava szól hozzám, a szenvedő és vergődő ismeretlenhez.« Levelének, Nagyságos Asszonyom, annál jobban örültem, mert az olvasott üzenetek nem direkt Nagyságos Asszonynak szóltak és mégis a különböző problémákból a magáéra is talált feleletet. Érdekelne halk szavakkal alig érintett problémája és a történések, melyek lelkében végbementek és kissé fáradt levelének megírására inspirálták. Valami egészen különös szemüvegen át nézi az életet, másképpen lát, mint a többi ember és megkapó, ahogyan magyarazza sajátmagát és a körülötte levő dolgokat. Sejtjem, hogy a sablonos lehetőségeken fölülemelkedve, egészen egyéni úton halad és egyéni megoldást keres az összekuszált lelki káoszban. Ha zökkenőket talál útjában s úgy gondolja, hogy segítségünkkel elkerülheti, írjon hasonló bizalommal, mi boldogok leszünk, ha megengedi, hogy szerény véleményünket elmondhassuk és szuverén jogaiba beleszólhassunk. Ismételten nagyon köszönjük baráti érzését és ismeretlenül is meleg szimpátiát érzünk sorsa iránt. Szív. üdv. Szerk.

„Paula.“ Van bennük ritmus, dallam, feltétlenül érezhető muzsikális képessége, azonban ilyen kis dalszövegeket megszámlálhatatlan mennyiségben írnak. Különösebb értékük nincs. Megzenésítés által válnak némileg hosszabb életűvé. Ha szórakozást nyújt a hasonló népdalszerű versikék megírása, nem vesszük el tőle kedvét. Amennyire nem használ, annyira nem árt. Csak mint szöveg, nyomdafestékre nem alkalmas. Szív. üdv. Szerk.

»Ádám Miklós.« Fajjalombok tenyészésével foglalkozó könyvet portódiájával együtt 5 pengőért szállít Baromfitegyésztők Lapja (Budapest, IX., Üllői-út 25). Ugyanezen lap közöl cikkeket fajjalombok mikénti tenyésztéséről és gondozásáról. A lap előfizetési díja egy évre 10 pengő. Szív. üdv. Szerk.

»V. Alajosné.« Hálásan köszönjük a küldött címet. Az előfizetési díj beérkezte után egy kedves ajándékkal is kifejezésre juttatjuk köszönetünket. A lakásba beköltözött hangya fészket ki kell kutatni és közelébe kifőtt zsíros esontot elhelyezni. A hangyák ellepik s akkor forró sósvízzel le kell önteni. Ily módon kipusztíthatók.

»B. I.« A rendelet a Belügyi Közlönyben is megjelent, szíveskedjék akár a városnál, akár a megyénél utánanézni, miután az említett rendelet kikeresése hosszabb időt igényel s az említett közlöny nem áll rendelkezésünkre, illetve a kikeresést mi is fenti módon eszközölhetnénk. Szív. üdv. Szerk.

»Hálás fiatal leány — T. Erzsébet.« Levelén nem tünteti fel lakcímét s ezen hiány miatt kérésének nem tehetünk eleget. Az említett »Tanácsot kérnek« rovatban nem, csak az apróhirdetések között és hirdetés formájában tehetünk kívánságának eleget. Kérjük címét közölni. Szív. üdv. Szerk.

„Hóvirág“ jeligére küldöm a kért dal szövegét:

Kérem, maradjon szép emlékem,
Vonuljon vissza, kérem, csendben,

[szépen!]

Kérem, ha kéri, megígérem,
De érzem, túl nem élem, nékem végem.
Rejt.

Nem történt semmi, csak elválnok csendben,

Good by, good by, good by.
Igy kellett lenni, majd elfelejt engem,
Good by, good by, good by.

A vérző szív bár sok fájdalmat rejt:
Ma könnyet ejt, holnap felejt.

Nem történt semmi, csak elválnok csendben,

Good by, good by, good by.

Üdv. »Fehér orgona«

„R. Miklósné“ részére küldöm »Ramona« szövegét:

Ramona, tündöklő csodanő,
Kinek a hírért messzi vízi szél,
Hogyha a színpadra kijön Ő,
Mikor odalép, így eped a nép:

Ramona, te gyönyörű, te tünemény —
Ramona, te Nap a szerelem egén,
Két mély szemedben a vágy, a vér,
a szerelem ég.

Ha pillája rebben, igéri csókok eledeleit.

Ramona, te zsugori szívé lidére.
Ramona, ki soha sem adsz, csak

ígérsz,
Te vagy, ki szívem játszadozva tépte szét,

De mégis, de így is tiéd.

Üdv. Zámom.

„Hóvirág“ jeligére szeretettel küldöm a kért nóta szövegét.

Befújta az utat a hó,
Céltalanul fut a fakó.

Eleresztve kantárszára,
Búbánatos a gazdája.

Betyár legény ül a lovon,

Fel-felsőhajt olykor-olykor.

Hogy így megesalt — sohse hittem,
Verje meg a nagy Uristen!

Szív. üdv. N. Illus

»Budapest.« Ne gondolja, kedves barátom, hogy a maga zárkózottsága, hiányos társalgási képessége speciálisan egyedülálló. Sok hasonlóan hallgatag, zárkózott, a saját gondolatával elfoglalt embert állíthatnék maga mellé, akiknek társaságban teher a saját szótlanságuk. Minden szórakoztatási jószándékuk dugába dől anélkül, hogy tudnának ellene tenni, bár agyukban száz meg száz téma forr, de képtelenek egyet is apropóra belevetni a társalgás központjába. Vannak, akik az üzleti életben nagyszerűen megállják helyüket, de amint társaságba kerülnek, feszélyeztetek s ez az érzés bénítólag hat kedélyükre, nem tudnak közvetlenek, barátságosak lenni. Vannak olyanok is, akik csak egészen intim baráti körben melegednek fel, mikor nagyszerű mulattatók, azonban egyetlen idegen jelenléte mintha kettévágná szellemüket. Valószínűnek tartom, hogy szótlansága hasonló módon nyilvánul meg. Bizalmas barátai, ismerősei körében nincsenek elfogult érzései, csak akkor, ha ritkán látott társaságba kerül. Nem olyan tragikus a baj, hogy azt egy kis elszánással, akarral tal le ne küzdhetné. Egyelőre ne ambicionálja azonban, hogy a társaság központja legyen, hogy a jelenlevők figyelmét magára irányítsa. Figyelje meg a rutinizott társalgók szellemi tornáját, melyet hallgatni ér annyit, mint résztvenni a társalgásban s ha kellő pillanatban egy odavetett frapáns megjegyzéssel magára terelődött az érdeklődés, legyen megelégedve a sikerrel. Ismétlem, szükséges, hogy figyelemmel kísérje azokat, kik a társaságban a hangadó szerepet viszik. Sok tanulságos és érdekes dolog kerül ki majd boncolgatásai közben, melyekből megismeri a témakeverés művészetét, az egymással ellentétes témákról való művészi átlendülést, a könnyed, elfogulatlan előadás technikáját. Természetesen kellő tájékozottsággal kell birjon irodalmi és művészeti eseményekről, kritikákról, napieseményekről, külföldi relációkról, melyek a mai ember életébe beleékelődnek és a történésekkel, eseményekkel velük kell haladni, ha nem is élne azoknak központjában. Téma-hiány miatt senki nem panaszkodhat, mert majd minden órának megvan a külön újszülött témája, amit egy okos, ismeretekkel felkészült ember — természetesen megfelelő alkalommal — egyéniségén átszűr, kiforrott véleményével ad elő, megbeszélt, vitát provokál. Lehetséges, hogy hiányzik magából a kellő önbizalom s ahelyett, hogy nevelné magát a társaséletben okvetlenül megkívántató egyéniség az önérzet kihangsúlyozására, egyik napról a másikra elodázza s túri, hogy a fiatalabbak is eléje kerüljenek. Már zenetudása magában olyan nagy előnye, erőssége, ami

hasonló zeneértők társaságában kimeríthetetlen társalgásra alkalmul szolgál. Nehogy azt gondolja, hogy a zsenialitás monumentalitásával kell rendelkezzen, mert ha megfigyelte, hogy mily könnyű, vézna kis témákkal szórakoztatják nem egyszer fiatalok és nem fiatalok egymást, nevetnie kell — mondjuk ki magyaron — gyávaságán. Néha bizony hozzá kell törpülni a társadalmi élet keskeny méreteihez, mert a munkában, gondban elfáradt tekintetek már nem tudnak szárnyalni messzi csillagok felé. Egy-két finom, újszerű, még el nem koptatott szalonvice derűre fűszerezi a hangulatot és a felcsillant nevető szemeken át megpillanthatja az élet napfényes játékát. Nincs lehetetlenség, kedves barátom, csak tehetetlenség van. De tehetetlenség sincs, ahol van akarat és erő. Még a szellemes dadogó is szónokká képezheti magát, ha akarni tud. Szeretném, ha felkeresne, hogy személyesen is megvitassuk a problémáját. Fel akarom villanyozni önbizalmát és megszilárdítani akaratát, mert Önnek társaságbeli kötelezettségein túl pályáján is magábanbízó hitre van szüksége. El kell hallgattassa félszeg, letörő érzéseit, amelyek sötét jóslatokat kárognak fülébe. Ezeket az elnyesztő gondolatokat tehát késedelem nélkül ki kell irtani, hogy erkölcsi és szellemi javai felülkerüljenek és úgy a küzdő, mint a társasági életben megillető helyére kerüljön. Minden sikernek első helyen az akarat a titka. Magának is csak akarni kell tudni, hogy problémája átugorhatatlannak látszó akadályán győzedelmeskedhessen. Szív. üdv. Szerk.

»Mérnök neje«. Kegyeskedjék május hó 1-i számunk »Üzenetek« rovatában jeligéjére adott választ megkeresni. Sajnálattunkra előbb nem válaszolhattunk, mert kéziratokat a beérkezés sorrendjében bírálunk el s a Nagyságos Asszony által küldött kézirat az előbbi számunk megjelenése előtt került sorra. A levélben említett ok nem hátráltatta a kézirat elbírálását és egyáltalán semmi befolyással nem volt kritikánkra. A költészethez nem elég a tiszta, nemes lendület, ami a beküldött versekben megvan, mert magasabban szárnyaló gondolatok nélkül visszahull és elvész a középszerűségek között. Közvetlen, meleg hangú sorait nagyon-nagyon köszönjük, s lapunk iránti szeretetét és elismerését minél nívósabb, szórakoztatóbb és hasznos tartalmával kívánjuk viszonzni. Szív. üdv. Szerk.

»Aita-Mare«. A megrendelt szabásmintát még múlt hó 21-én megküldtük b. címére. Valószínű, hogy azóta a ruha is elkészült. Szív. üdv. Szerk.

Szeretettel örizzük meg emlékeink között az alábbi kedves sorokat: Kedves Főszerkesztő Ur! Ugy érzem adósa vagyok s ezt az alkalmat választom,

hogy lerójjam Önnek köszönetemet azért a sok kedvességért, mit a mi kedves lapunkon keresztül juttat nekünk. A jó Isten áldását kérem Önre lakadatlan fáradozásaiért, a kedves, szellemes ötletéért, melyek szórakoztatnak bennünket, olvasókat és összetartanak. Hálásan köszönöm kézimunka-ajándékát, amely izléses, finom és legkedvesebb emlékünkhöz a M. U. L.-tól. A kézimunka a legértékesebb ajándék minden nőnek, mert a sajátkezűleg elkészített kézimunkát sokkal jobban értékeljük, féltjük, mint amelyikért nem fáradoztunk és nem töltöttünk órákat mellette, míg elkészült. Magának a munkának élvezete, gyönyörűsége még fokozza az ajándék értékét. Ismétlően nagyon hálásan köszönöm a kellemes órákat, miket a Magyar Uriasszonyok Lapján keresztül nyújt nekünk. Szíves üdvözléssel köszönti hűségű olvasója, Arndt Gizella

»Kicsi«. Dicséretreméltó, hogy irodalmi próbálkozásban keres szórakozást, de egy 16 éves kislánytól nem is várjuk, hogy szigorú kritikánkat kielégítő költeményt tudjon írni. Még sokat kell olvasson és főként önkritikáját fejlessze ki, hogy sajátmaga meg tudja bírálói az igazi költők, írók művei alapján a saját alkotását, amely gondolatban, megszerkesztésben azokhoz hasonlóan meg kell állja helyét. Hogy fog-e valamikor jobb verset írni, ezt nem tudjuk megjósolni, de ha mindenen jóslást kíván, ezidőszent azt mondhatjuk, hogy — nem. Vigasztalódjon, mert százezer ember közül egy, aki a költő, író nevet jogosan használhatja.

Szív. üdv. Szerk.

»Harmatos orgona« jeligére küldöm a kért dal szövegét:

Darumadár útnak indul, búcsúzik a fészketől,
Messe hangzik bús panasza, délre szálló felhőkkel.
De hogy ha majd én elmegyek, én még sokkal messzebb megyek,
Nem jár arra a madár sem, nem hallik a sóhajtás sem odáig.

Tavasszal, ha tópartján a kékfefejejts virágnak,
Darumadár újra megjön, nem marad el sokáig.

De ahová én elmegyek, ott nincsen tél, sem kikelet,
Nincs szerelem, nincsen féltés, nincs a sírból visszatérés sohasem.

Üdvözléssel: Heidy

NŐI KALAP-MODELLOK szolidáron
ALAKÍTÁSOK P 2-ért
RÓZSIKA női kalapszalomban! **Belváros, IV. Veres Pálné-u. 31** (a kért mintákkal szemben)

»Máriának« a kért dal szövege:

Mesebeszéd

Kertész Ferenc zeneje és verse

De fáj a bús emlékezés,
De fáj a könnyes ébredés!
A nyár oly gyorsan továszall.
Az idő eljárt.
S a szívem fáj.
A hűség máma nem erény,
De szívem mégis oly szerény!
Csak egyre téged kíván,
Nem kell más lány,
Légy egyszer még az enyém!

Refr.:

Mesebeszéd, hogy mást imádok,
Mesebeszéd, hogy másra várok,
Ma is csak hív a szívem vissza,
Miért vagy oly könnyörtelen?
Pedig oly szép volt egykor régen,
Felhő se szállt a kéklő égen.
Szeretted úgy, mint senki,
Engem többet így szeretni
Nem fog soha már.

Egy fájó régi szép emlék,
A bús szívembe vésett kép:
Sok nagy csodát mesélt a hold
S a szívünk bomlott,
Be szép is volt,
Felejthetetlen nyári éj,
Szívembe' zsongott égi kék
S azóta téged kíván,
Nem kell más lány,
Légy egyszer még az enyém!

Refr.

Grafológia

íránt érdeklődő kedves olvasóink tisztelettel értesítjük, hogy a nagy számban érkezett és elemzésre váró levelekre való tekintettel a rovat vezetője, akinek idejét teljes mértékben lefoglalja az elemzés és megválaszolás, a jövőben csak azoknak állhat rendelkezésükre, akik a levélhez 2 P értékű postabélyeget csatolnak.

„Emlékezés.“ Letagadhatatlanul szerelmes. Ennek az állapotnak minden édességét és keserűségét érzi. Sokáig titkolta, de valakit beavatott a dologba s azóta mintha nyugodtabb volna. Nem egészen kiegyensúlyozott, szélsőségekre hajló kedély. Egy idő óta elhanyagol bizonyos dolgokat s ezért szemrehányásokban is volt része. Közvetlen modorú, bár kissé kapkodó és felületes. Nagyon meg tudja kedvelni magát. Többet alszik a kelleténél.

„Fehér róza.“ A küldött írás teljeséggel alkalmatlan az elemzésre. Ezek nyomtatott, kicirkalmazott betűk. Folyamatos, könnyed írást kérünk, mert csak az ilyen vonásokból következtet-

hetünk jellembe, lelki és szellemi tulajdonságokra. Ha újabb írást küld, szíveskedjék a már használt jeligét feltüntetni.

„Határozatlan 22.“ Értelmes, gondolkodó, a mások véleményét megítélő tudó, nem felületlen, nincs eltelve önmagától. Nyitott szemmel látja az élet problémáit, ismeri az akadályokat és gyakran elkésérik, hogy képtelen a magygyöngre erejével azokat elhárítani. Küzdelemre kész, energikus természetű sok csalódás megviselte, de nem törte meg annyira, hogy adott pillanatban ne kezdené előlről a harcot. Ugy látszik, sűrűn van férfiak társaságában, esetleg az édesapja vagy fiverei (más férfirokonai) hatottak erőteljesen az egyéniségére. Nagyon ambicionálja, hogy valamivel kitűnjék az átlagból. Sokat olvas.

O. Elli. Intelligens, élénk szellemű, gyors felfogású. Nagyon jóindulatú és

simulékony. Majdnem mindig mosolyog. Odaadással ragaszkodik azokhoz, akik szeretetükbe fogadták. Korán megérezte a felelősséget, amivel magának és környezetének tartozik. Szeret hízlelegni is, de nem kétszínűségből, hanem hogy jobban megkedveltesse magát. Házi dolgaiban nem túlságosan pedáns. Apróságok felett, amelyek másokat nagyon foglalkoztatnak, könnyedén tud napirendre térni. Ha megbántják, elmúl és nagyon szenved. Kellemes érsálgó és meghízható barát. Családi körben érzi magát legboldogabbnak. Kicsit fedelékeny természetű.

„Természetimádó.“ Közepes kaliberű, közepes műveltségű ember. Nincsenek különösebb szenvedélyei. Csak a maga körében érzi magát otthonosan. Tisztában van a képességeivel és nem vágyik nagyobbra. Kötelességtudó, becsület, jóhiszemű.

K. L., Pécs. Lapunkat tévedésből küldtük két példányban, miért is kérjük a felesleges lapokat ismerősi körben pár ajánló szó kíséretében átadni, melyet előre is köszönünk.

Özv. Sz. K.-né, Zalaszentgrót. A párna-ajándékunkat már elküldöttük, mely azóta bizonyosan meg is érkezett.

R. Margit, Zalatornok. Előfizetése 1931 szeptember hó 1-ig rendezve van. Kérjük azonban a múlt év március hónap 12 pengő helyett 10 pengő átutalt összeget 2 pengővel kiegészítő szíveskedjék.

T. J.-né, Tótkomlós. Szíves értesítését köszönjük, de nevezett még nem fizetett elő.

Ny. Sz. Gizella, Nagykőrös. Kérését, sajnos, nem teljesíthetjük, mert a kért számból már teljesen kifogytunk.

Mr. Ph. V. L., Apatin. Lapunkat egy hónapra egyszer, ajánlvá küldjük el.

N. J.-né, Zalaszentlászó. Nb. előfizetése f. évi július hó 1-ig rendezve van.

M. K.-né, Dabronc. Ajándékunkat megküldöttük abban a reményben, hogy még hosszú időn keresztül üdvözölhetjük előfizetőink táborában.

Z. Judit tanítónő, Békéscsaba. Ajándékunk az évi előfizetési díj rendezése után esedékes. Mi eddig háromnegyedévi előfizetési díjat kapunk, s így a következő újítás alkalmával lesz esedékes ajándékunk, mit örömmel fogunk megküldeni.

S. Gy.-né, Pusztakengyel. Kérjük értesítését pontosan, hogy mely kézimunkamelléletek hiányoznak, hogy azokat pótolhassuk. Lapunk 1- és 10-i számához szűrt sablont nem mellékelünk, csak 20-i számunkhoz.

Özv. V. L.-né, Székesfehérvár. Ajándékunk az évi előfizetési díj rendezése után esedékes. Miután eddig negyedévenként utított, a negyedik negyedévi előfizetési díj átutalása után esedékes ajándékunk. Kérjük szíves türelmet!

Özv. G. J.-né, Szeged. Kívánságára előjegyveztük, hogy a második részlet június hónap utalja át Nagyságos Asszony, mikor is ajándékunkat örömmel fogjuk elküldeni.

K. L. L.-né, Balatonaliga. Kérjük értesítését, hogy eddig hova méltóztatott lapunkat kapni, mert több hasonló nevű előfizetőnk van.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos :

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztő: tordai BÓJTHE ETELKA

Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza

A KIADÓHIVATAL POSTÁJA

Tisztelettel kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek ezen rovatunkat figyelemmel kíséreni, mert kiadóhivatali ügyekben hozzánk forduló előfizetőinknek itt válaszolunk. Ha valaki jeligére kívánja a feleletet, úgy annak szíves közlését kérjük.

Kérjük igen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek mindennemű pénzküldemény átutalásakor a csekk vagy utalvány szelvény az összeg rendeltetését feltüntetni, mert ezzel nagyban elősegítik munkánkat, önmagukat pedig az esetleges tévedésekkel járó kellemetlenségektől és hosszadalmas levelezéstől kímélik meg.

K. J.-né, Debrecen. A május hó 1-én lejáró előfizetését, ha félérve továbbra megújítja, úgy megküldjük párnafedőlap-ajándékunkat 15 motring selyemfűnyű mulinéval együtt, mint esedékes ajándékunkat.

K. E.-né, Kisusztállás. Kérését nem teljesíthetjük, mert mindig az első előfizetés számít az ajánlás után járó ajándékozásnál. Méltóztatassék egy félérve előfizetőt szerezni és mi hálnk jelűl készséggel fogjuk manikűr-ajándékunkat megküldeni.

G. Júlia, Cegléd. Kérjük, méltóztatassék az illető előfizető nevét velünk közölni, mert szíves választásig kérését elintézni nem tudjuk.

V. J.-né, Budapest. Nb. előfizetése április hó 1-én lejár. Kérjük előfizetésének megújítását, hogy ajándékunkat mielőbb elküldhessük.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P. Jelíges hirdetésekre érkez levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Balaton mellett Révfülpőn, környelmes berendezésű villákban Palaginyi Horváth Erzsébet családi panziójában ellátás napi negyzeri étkezéssel, fürdőkabinhasználat 6 pengő, főszobában 6,50 pengő. Megnyílik május 20-án.

Megbízható, komoly nőt keresek, ki falusi háztartásban négytagú családnál minden munkát végezze, a nagymosás és főzés kivételével. Cim: Főjegyzőné, Lajoskomárom, Veszprém m.

Idősebb, vagy beteges úrnő mellé ajánlkozok ápolónak, háztartásban segédkezők, fiatal nő. Főzést nem vállal. Cime: »Nem voltam sehol még jelige alatt kiadóban.

Kedvezményes árban készítsek elegáns női ruhát. Szabó Ilona, Horthy Miklós-út 50. IV. 5. Berkovitsné volt szabásznő.

Nyaralásra elfogadok 3-16l 6 évesig gyermekeket. Kitűnő ellátás, jó levegő, gondos felügyelet. Érdeklődni lehet Sárkány vaskereskedőnél, Csillaghegy, Áttila-u. 86.

Josina műánya 100 csibére 10 pengő. Josina baromfitelep, Bana.

Rekonvaleszcseknak tenger melletlen szanatóriumot pótol a Villa Iris magyar úri családi penzió Grádóban, valódi magyar konyhával. Május elsőjén csoportos utazás. Szoba teljes ellátással napi 7,50 P-től. Érdeklődhető özv. Gschaiderné, Békéscsaba, Gyulai-út 3.

Lakótársnőt, nyugdíjast, komfortos örökalkásába keres nyugdíjas úrnő. Cim: »Budán» jelige alatt kiadóban.

Eladó elköltözés miatt egy konyha-berendezés, egy gyönyörű faragott barna keményfa (dió) barok paraván sárgabrokát 3 részes betéttel, egy dupla ágyra való steppelt rózsaszin damaszt paplan plümvóval és 3 paplanpedevő 100 P. Azonkívül még sok különféle tárgy. Érdeklődni lehet L. Vak Bottyán-u. 3. VI. 7., ahol egy gyönyörű 3 szoba hallos lakás igen jókárban, légfűtéssel és melegvízellátással olcsó bérért bármikor átadó.

Balatonföldváron szép bekerített, fásított, 1000 négyszögöl körüli telkemet, központban, főútvonalon eladom. Hibacek Kálmán, Balatonendréd.

Pihennivágyó nyaralókat május hótól elfogad jó polgári kosztra, szép hegyes vidéken, hol szép fenyőerdő, ózondús erdélyi pormentes levegő, szép tölgyes erdő van. Heti egyszeri fürdés. További érdeklődésre válaszókkal ellátott levelekre válaszólok. Berki György, Diósjenő, Kámori mchészete.

Finom lelkületű, jó megjelenségű, intelligens, teljesen egyedülálló vidéki özvegy, pedáns, tisztá, rendszerető, izletesen fűz, háztartozónőnek, anyahelyettesnek ajánlkozok. Háztartásban, úgy belsőben, mint külsőben nagy gyakorlattal rendelkezik. Cime: »Mindenen megbízható» jelige alatt kiadóban.

Nyaralás falun. Egészséges levegő, strand, villany, panziószerű ellátás. Lukachich Jenő, Kisunyom, Vas m. Válaszbélyeg küldendő.

Árpádházi Szent Erzsébet Gyermek-Otthon haszon- és fajbaromfitelep a m. kir. földművelésügyi miniszter 102.086/1930. száma IV-1. rendelete alapján államilag ellenőrzött tyúkfituszóltó mentes telep, Pécel, Pest m. Fajbaromfitenyésztőjásokat, naposcsibét, növedékek-állatot szállítunk megrendelésre utánvét mellett kiváló tojóképesességű vörös islandi, fehér Wyendotte, amerikai fehér Leghorn és óriási pekingi kacatörzsűkből. Törzsünk csak válogatott állatokból vannak összeállítva, szigorú csapófészek ellenőrzés alatt állanak és szakszerű takarmányozásban részesülnek ezért a tojásokból kikelt állatok életreök és gyorsan fejlődnek. Szakszerű, rázásmentes csomagolás. Válaszbélyeg kérünk.

Fajtiszt Rhod Zland és fehér Leghorn keltető tojást azonnal szállítok. Rhod Zland darabja 30 fillér, Leghorn 25 fillér. Egyéves kakasok, darabja 10 pengő. Cziment Henrik-né, Rákosszentmihály, Sándor-utca 4.

Egyedülálló nyugalomba vonult, hetvenéves férfi vagyok. Kizárólag komoly szándékból keresem ugyan csak egyedülálló 50-60 éves, művelt és nagyon jólelkű, nyugdíjas, protestáns vallású úrnő ismeretséget, ki kisebb háztartásom vezetését és hűséges gondozását is szeretettel vállalom. Komoly ajánlatokat sajátkezőleg írt részletes leírással és lehetőleg fényképpel, teljes díszkérő mellett »Nagyon komoly» jeligére kiadóhivatalba kérek.

Miután saját részemre a keltetés már befejeztem, hogy 9000-es kel tetőgépet megvásároltam, elhatároztam, hogy május hó 15-e után előzetes rendelésre prima amerikai fehér Leghorn tenyésztojásaimért piaci árat (8 fillér) és 15 fillér bérkeltetését véve alapul, valamint azt, hogy 3 tojásból 2 csibe lesz, tehát 3x23=69: 2=35 filléért tudok előrendű napos csibét szállítani. Josina Baromfitelep, Bana, Körmárom m.

Megbízható, nő, rendszerető, tisztá, szorgalmas 40-50 év körüli magányos, özvegy cselédasszonyt keresek, ki a háztartási munkák elvégzését vállalja háromtagú családnál. Gyermek nincs. Kert, baromfi, sertés van. Leveleket »Pusztai» jeligére kiadóhivatalba kérek.

Szolid házaspár szakácsnőnek, illetve isznak teljes ellátással, lakással és fizetéssel azonnal felvételt dr. Soós Zoltán orvosnál Mátészalkán. Csak munkájukban jártas, megbízható házaspár írjon. Hivatásos közvetítők leveleire nem válaszolok.

Kellemes úriothont ellátással, esetleg szobát, vagy ebédkosztot nyújt dr. Heinrich Gézáné, Múzeumkert 7. Teljes ellátás havi 100 P, kétőnégy egy szobában egyenként 80 P. Telefon. Egy ebéd P 130.

Református, VII. gimnáziumot végzett fiatal leány teljes ellátással kevés fizetésért elmenne gyermekem mellé, ahol családtagnak tekintik. Háztartásban segít, irdoi munkát, gépirást vállal. Cim: Korsós Miklósné, Jászkeser.

Amiben Magyarország vezet a föld kerekén

A MAGYAR NŐK MŰVÉSZI KÉZIMUNKÁJUKKAL A LEGELSŐ HELYET VÍVTÁK KI A VILÁGON, A RAGYOGÓ ÉS CSODÁLATOSAN VÁLTOZATOS SZÍNEZÉSŰ HÍMZÉSEKET ÉS FINOMMÍVŰ HORGOLÁSOKAT, AMELYEKET MAGYAR ELMÉK TERVEZNEK ÉS A MAGYAR NŐK ÜGYES UJJAI KÉSZÍTENEK, AZ EGÉSZ VILÁG MŰÉRTŐ ASSZONYAI ÍRÍGY SZEMMEL CSODÁLJÁK.

HORGOLJUNK!

egy rugalmasan erős selymfényű cérnával, amiből a leggyönyörűbb csipkéket, függönyöket, terítőket, filetmunkákat, betéteket készíthetjük otthonunk díszéül. Mindeme munkákhoz használjuk a világhírű COATS-féle »LÁNC« HORGOLÓ-CÉRNÁT, amely selymfényű, rugalmas és könnyen dolgozható; fényét és eredeti színét mosás után is híven megtartja és nem válik foszlóssá.

HIMEZZÜNK!

mert a szindús kézimunkák derűt, fényt varázsolnak otthonunkba és értékessé teszik házunkat. ~ A hímzéshez használunk CLARK-féle »HORGONY« MULINÉT. Több mint 300 pompás színből álló nagy választék áll rendelkezésünkre. A CLARK-féle »HORGONY« MULINÉ kitűnően mosható, sőt ki is főzhető, anélkül, hogy selymfényéből és légységéből veszítene vagy fakulna. Tökéletesen helyettesíti a selymet és olcsóságánál fogva annak árával össze sem hasonlítható.

„LÁNC” és „HORGONY”

fonalak mindennemű finom munkához.

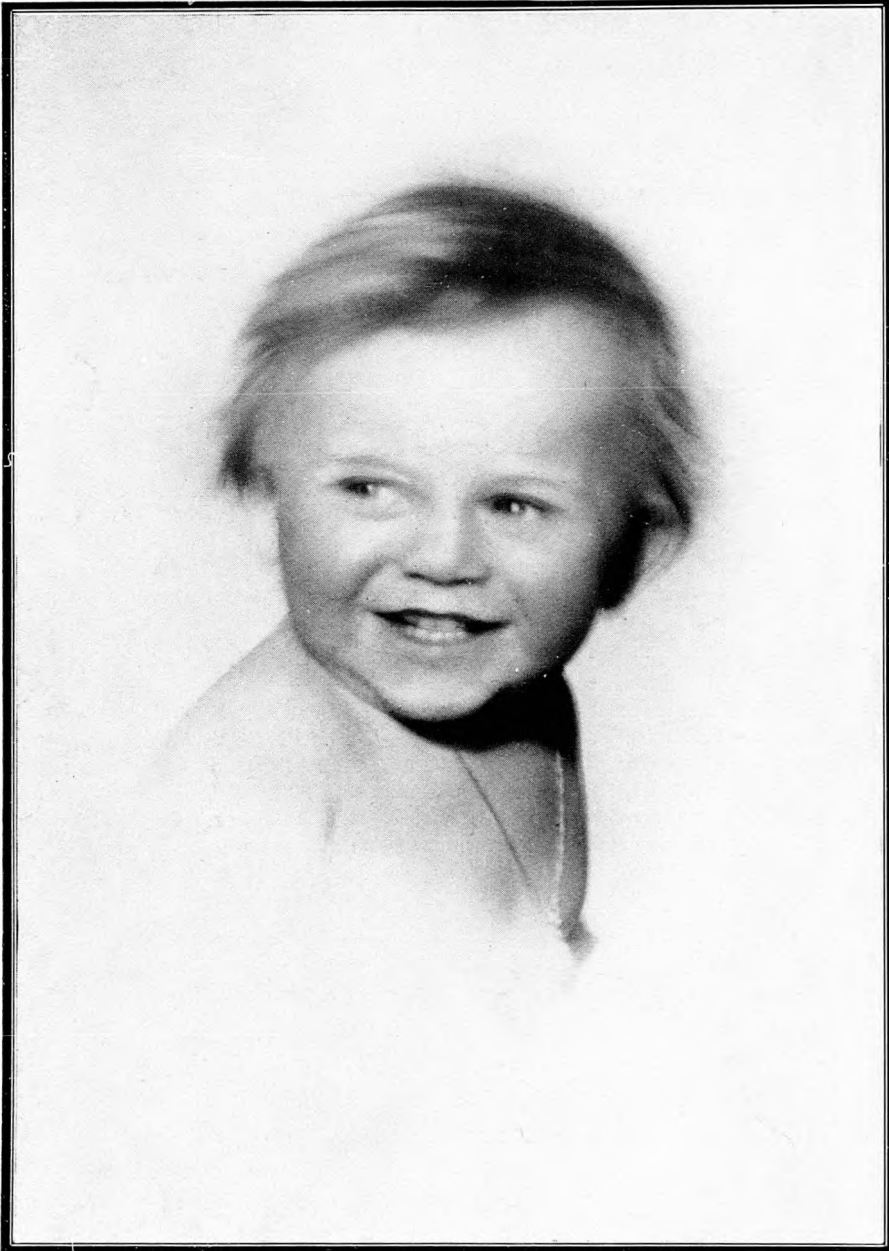
Gyártja a J. & P. Coats, Ltd. és a Clark & Co. L'd.
Kapható az egész országban minden kézimunkauzletben

Magyarországi főraktár:

**Angol-Magyar Cérnagyár RT. Budapest,
V., Visegrádi-utca 14.**

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai fényképész felvétele, Budapest

Neugebauer Béláké kisfia: Gyurika